

ಚಂದ್ರಮಾಮ

ಮೇ 1977

ಚಂದ್ರಮಾವು

ಸಂಸ್ಥಾಪಕರು: 'ಜೈಕೃಷ್ಣಾಣಿ'

ಸಂಚಾಲಕರು: ನಾಗರೇಡ್ಡಿ

ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ "ಕಾಕೋಲೂಕಿಯ" ಎಂಬ "ಪಂಚತಂತ್ರ" ಕಥೆಗಳ ಮೂರನೇ ಭಾಗವು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿದೆ. ಈಗ ಮತ್ತೆ ಗೂಗಿಗಳೊಳಗೆ ನಡೆದ ವ್ಯವಹಾರಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಕತೆಗಳು ಇವುಗಳಲ್ಲಿವೆ. ಉಳಿದ ಎಂದಿನಂತಹ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ "ಮಾಲೀನ್ ಮಾರು" ಪಾಡಿಕೆಗೆ ಬಂದ ಪಡಿನಾಡಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದು; ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿರುವ ನಾಡೂರಿಗೆ ಸೇರಿದ್ದು. "ಪಂಚಾಯತಿಯ ಫಲ", "ಬೀಗುವ ರೋಗ" ಕಥೆಗಳು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನಾಟುವಂತಹವು. "ಚರಿತಾರ್ಥರು" ಎಂಬ ಕಥೆ ಹೃದಯ ತುಂಬಿಬರುವಂತಹ ಉದಾತ್ತತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದೆ. ರಾಮಾಯಣದ ಯುದ್ಧದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೊರಟ ಹನುಮಂತನ ಸಾಹಸಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಕಥೆ "ವೀರ ಹನುಮಾನ" ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಸಾರ್ಥಕವೆನಿಸುವಂತಹುದೆಂದು ಓದುಗರು ಮನಗಾಣಬಹುದು.

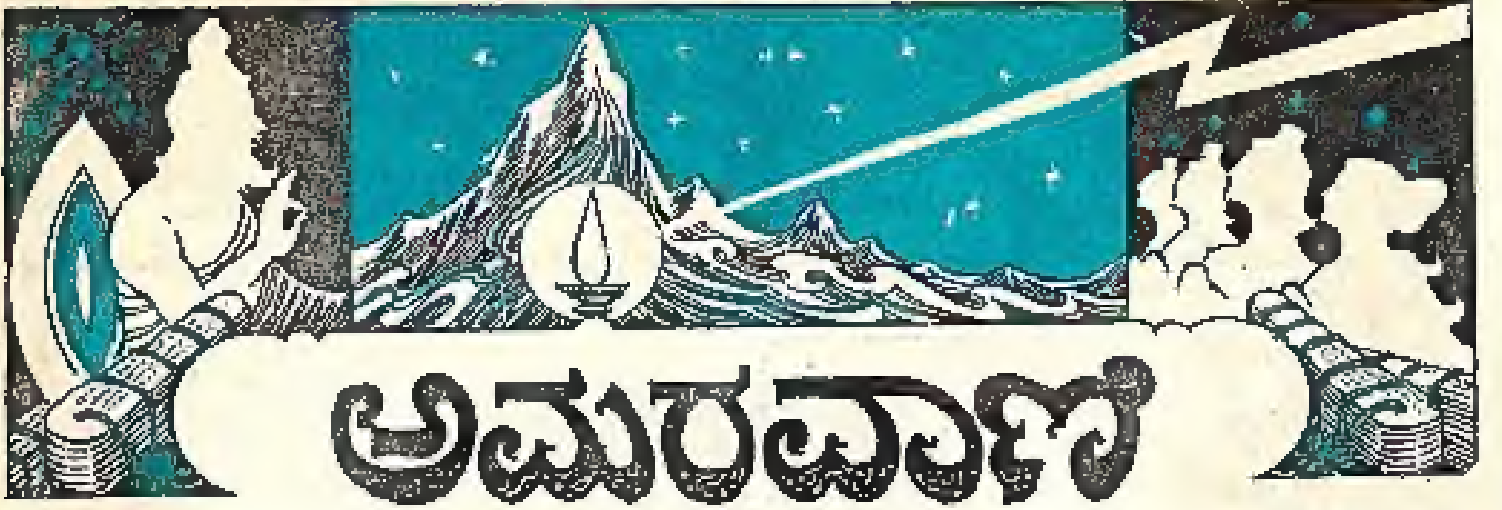
ಸಂಪುಟ: ೫೮

ಮೇ '೭೭

ಸಂಚಿಕೆ: ೫

ಬಿಡಿ ಪ್ರತಿ ರೂ. ೧-೨೫ :: ವಾರ್ಷಿಕ ರೂ. ೧೫-೦೦

ಆರ್ತೋ ನಾ ಯದಿವಾ ದೃಪ್ತಃ
ಪರೇಣಾಂ ಶರಣಾಗತಃ
ಅರಿಃ ಪ್ರಾಣಾನ್ಪರಿತ್ಯಜ್ಯ
ರಕ್ಷಿತವ್ಯಃ ಕೃತಾತ್ಮನಾ

೧.

ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿರುವವನಾದರೂ ಗರ್ವಿಷ್ಠನಾದರೂ ಶತ್ರು ಶರಣುಬಿಡಿದರೆ ದೃಢನಿಶ್ಚಯದಿಂದ 'ಪ್ರಾಣ ಕಿತ್ತಾದರೂ ರಕ್ಷಿಸಬೇಕು.

ಸ ಚೇದ್ಧಯಾದ್ವಾ ಮೋಹಾದ್ವಾ
ಕಾಮಾದ್ವಾಪಿ ನ ರಕ್ಷತಿ
ಸ್ವಯಾ ಶಕ್ತ್ಯಾ ಯಥಾ ಸತ್ತ್ವಂ
ತತ್ಪಾಪಂ ಲೋಕ ಗರ್ಹಿತಂ

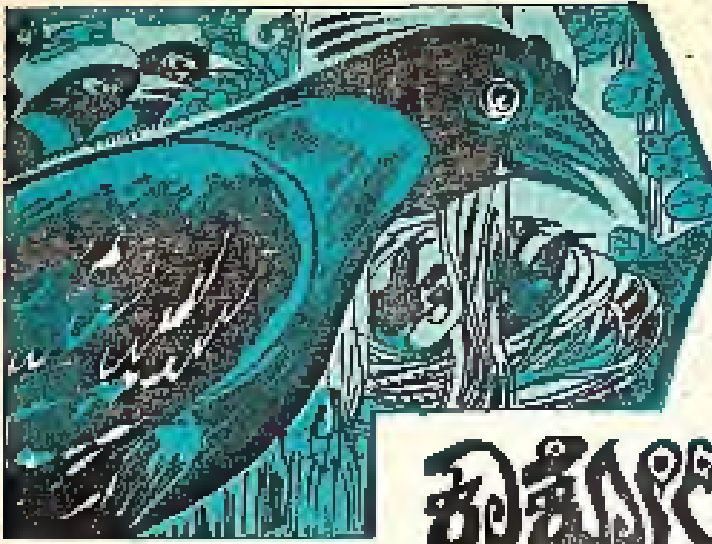
೨.

ಭಯದಿಂದಾಗಲೀ, ಆಜ್ಞಾನದಿಂದಾಗಲೀ, ಕಾಮದಿಂದಾಗಲೀ ಶರಣು ಬಿಡುವವನನ್ನು ತನ್ನಿಂದಾದಷ್ಟು ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ರಕ್ಷಿಸುವೆ ಹೋದರೆ ಅವನು ಲೋಕಸಿಂದಿಗೆ ಗುರಿಯಾಗುವನು.

ವಿನಷ್ಟಃ ಪಶ್ಚ ತಸ್ತಸ್ಯಾ
ರಕ್ಷಿಣಃ ಶರಣಾಗತಃ
ಆದಾಯ ಸುಕೃತಂ ತಸ್ಯ
ಸರ್ವಂ ಗಚ್ಛೇದರಕ್ಷಿತಃ

೩.

ಶರಣಾಗತನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸದೆಬಿಟ್ಟವನು ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಪುಣ್ಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವನು.

ಕಾಕೋಲೂಕೀಯ

೪೬

ಮಿತ್ರಲಾಭದ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಿದ ಮೇಲೆ ವಿಷ್ಣು ಶರ್ಮನು ರಾಜಕುಮಾರರೊಂದಿಗೆ ಹೀಗೊಂದನು :

“ಕೆಲವುಸಾರಿ ಶತ್ರುಪಾದವನು ಮಿತ್ರನಾಗಿ ನಟಿಸಿ ಕೊಂಡಿರುವ ಸಂಭವವೂ ಉಂಟು. ಆದುದರಿಂದ ಹೊಸಬರ ಮೈತ್ರಿಯನ್ನು ಒಮ್ಮೆಲೇ ನಂಬಬಾರದು. ಕಪಟಮಿತ್ರನ ಸಹಾಯದಿಂದ ಕಾಗೆಗಳು ಗೂಗೆಗಳ ಮನೆಯನ್ನು ಸುಟ್ಟು ಬೂದಿ ಮಾಡಿದುವಷ್ಟೆ ? ” ಎಂದನು.

“ಆದು ದೇಗೆ? ಅದೇನು ಕಥೆ ? ” ಎಂದು ರಾಜಕುಮಾರರು ಕೇಳಿದರು. ವಿಷ್ಣುಶರ್ಮನು ಅವರಿಗೆ ‘ಕಾಕೋಲೂಕೀಯ’ ಎಂಬ ಕಾಗೆ ಮತ್ತು ಗೂಗೆಗಳ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡಗಿದನು :

* * *

ದಕ್ಷಿಣದೇಶದಲ್ಲಿದ್ದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಅರಣ್ಯದ ನಡುವೆ ಮಹಾ ಪಟವೃಕ್ಷವೊಂದಿತ್ತು. ಅಸಂಖ್ಯ ಶಾಖೋಪ ಶಾಖೆಗಳಿಂದ, ಯಥೇಚ್ಛವಾಗಿ ಇಳಿಬಿಟ್ಟು ಬೀಳಲು ದಳಿಂದ ವೃಕ್ಷರಾಜದಂತೆ ಕಂಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಅದರಲ್ಲಿ ಮೇಘವರ್ಣವೆಂಬ ಕಾಗೆಗಳ ರಾಜನಿದ್ದ.

ಅಲ್ಲಿಗೆ ಒಂದು ಹರಿದಾರಿ ದೂರದಲ್ಲಿರುವ ಗುಡ್ಡದ ಇಳಿಜಾರಿನಲ್ಲಿ, ಗುಹೆಯೊಳಗೆ ಅರಿಮಾರ್ಗವೆಂಬ ಗೂಗೆಗಳ ರಾಜ ತನ್ನ ಅನುಚರರೊಂದಿಗೆ ವಾಸವಾಗಿತ್ತು.

ಅದಕ್ಕೆ ಕಾಗೆರಾಜನೊಂದಿಗೂ ಇತರ ಕಾಗೆಗಳೊಂದಿಗೂ ಬದ್ಧವೈರವಿದ್ದಿತು. ಗೂಗೆ ರಾಜನೂ ಇತರ ಗೂಗೆಗಳೂ ಕಾಗೆಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಕಂಡರೂ ಕುಕ್ಕಿ ತಿವಿದು ಕೊಂದುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದುವು. ಆ ಕಾರಣ ದಿಂದಾಗಿ ಪಟವೃಕ್ಷದ ಸುತ್ತಲೂ ಯಾವಾಗಲೂ ಕೆಲವು ಕಾಗೆಗಳು ಸತ್ತುಬೀಳುತ್ತಿದ್ದುವು. ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಸಹಿಸಲಾಗದೆ, ಒಂದುದಿನ ಕಾಗೆ ರಾಜ ತನ್ನ ಪಂಕ್ತಿಗಳನ್ನೂ ಇತರ ಸಲಹಾದಾರರನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿ ಹೀಗೆಂದು ಹೇಳಿತು :

“ಕಾಕವೃದ್ಧರೇ, ನಮ್ಮ ಕಪ್ಪುಗಳ ನಿವೃತ್ತಿಗೆ ತಕ್ಕ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕರೆಸಿದ್ದೇನೆ. ರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನಾವು ನಿಭಿಯಲ್ಲಿರುವಾಗ, ಶತ್ರುಗಳಿಂದ ನಮಗಾಗುವ ಹಾನಿ ಎಂಕಹುದೆಂದು ನಿಮಗೆಲ್ಲಾ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಹಗಲು ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನಾವು

PLEASE HANDLE
WITH CARE

“ಚಂದಮಾಮಾ”

THE INDIAN INSTITUTE OF WORLD
2 APR 1977

ಗಣಿ ಕಣ್ಣು ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬುದೂ ನಿಜವೇ. ಆದರೆ ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವುಗಳು ಕೆಮ್ಮು ಪರ್ವತ ಗುಹೆಯೊಳಗೆ ಭದ್ರವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ನಾವು ಆದ ರೊಳಗೆ ಹೋಗಲಾರವು. ಗುಹೆಯೊಳಗೆ ಹೋದರೂ ಕತ್ತರೆಯಲ್ಲಿ ಅವು ಇರುವ ಸ್ಥಳ ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಾ ಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕತ್ತುವನ್ನೂ ಪ್ರಾಧಿಯನ್ನೂ ಬೆಳೆಯಲು ಬಿಟ್ಟರೆ ಪ್ರಾಣಿಪ್ರಾಣಿಯೇ ಪರಿಣಾಮ ವೆಂದು ಹಿರಿಯರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ನಾವು ನಮ್ಮದಿಯಾಗಿ ಬದುಕಿರಬೇಕಾದರೆ ಈ ಕೀವ್ರ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಎದುರಿಸಲೇ ಬೇಕು. ಅಪಾಯವನ್ನು ಎದುರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಆರು ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ: ಕತ್ತುವಿನೊಂದಿಗೆ ರಾಜಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು, ಕತ್ತುವಿ ನೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧಮಾಡುವುದು, ನಮ್ಮ ವಾಸ್ತವ್ಯವನ್ನು ಬದಲಿಸುವುದು. ಇರುವ ವಾಸ್ತವ್ಯವನ್ನು ಬಲಪಡಿಸುವುದು, ಬಲವಂತರಾದ ಮಿತ್ರರನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುವುದು, ಯುಕ್ತಿ ಅಥವಾ ವಂಚನೆಯಿಂದ ಕಾಯಿಲೆ ಹಿಡಿದು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು. ಇವೇ

ಮುಖ್ಯವಾದ ಆರು ಮಾರ್ಗಗಳು. ನಾವು ಯಾವುದನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಬೇಕೆಂದು ನೀವೆಲ್ಲಾ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಹೇಳಬೇಕು."

ಹೀಗೆಂದು ಕಾಗೆರಾಜ ತನ್ನ ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳಾದ, ಉಪ್ಪೇವಿ, ಸಂಜೀವಿ, ಅನುಜೀವಿ, ಪ್ರಜ್ಞೆವಿ, ಚರಂಜೀವಿ ಎಂಬ ಉಪಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನೂ, ಸ್ವರಜೀವಿ ಯೆಂಬ ವೃದ್ಧ ಕಾಗೆಯನ್ನೂ ಬೇರೆಬೇರೆಯಾಗಿ ನೋಡಿಕು. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಮಂತ್ರಿಯೂ ತನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ಹಾಗೆ ನೋಡಿಕು.

"ರಾಜಾ, ಕತ್ತು ಕುಂಬಾ ಬಲಾಢ್ಯ. ನಮಗೆ ಅವನೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಮಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಬಲವು ಕೈಗೊಡುವವರೆಗೂ ನಾವು ಕತ್ತುಗಳ ಮುಂದೆ ತಲೆ ದಾಗರೇಬೇಕು. ಪ್ರಾಣಾಪಾಯದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಬಲಿಷ್ಠರೊಂದಿಗೂ ಕುಪ್ಪ ರೊಂದಿಗೂ ಕಾಂತಿಯನ್ನೇ ನಟಿಸಬೇಕು. ಪ್ರಾಣವಿಧ ರೀತಿಯೇ ಆಶೆಯೂ ಇರುತ್ತೆ. ಯುದ್ಧವು ಮೂಢ ನಂಥಾರ್ಥ. ಬೇರೆ ದಾರಿಯಿಲ್ಲದಿದ್ದಾಗಲಷ್ಟೇ ಯುದ್ಧ

ಕೃಷಿಯಬೇಕು. ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಅನುಕೂಲ
ನಿಬಂಧನೆಯೊಂದಿಗೆ ಶಾಂತಿ ಒಪ್ಪಂದ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳು
ವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ನನ್ನ ಉದ್ದೇಶ" ಎಂದಿತು
ಪಾಂತ್ರಿ ಉಜ್ಜೇವಿ.

"ನೀತಿಯ ಲಕ್ಷ್ಯವಿಲ್ಲದ ಕ್ರೂರ ಶತ್ರುವಿನೊಂದಿಗೆ
ಶಾಂತಿಯ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ನಿಲ್ಲದು. ಒಪ್ಪಂದಗಳಿಗೆ
ಗಮ್ಯವಸ್ಥೆಗಳು ಕಟ್ಟಿಬೀಳುವಂಥವಲ್ಲ. ನಮ್ಮನ್ನು
ನಾಶಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಅವು ಒಪ್ಪಂದಗಳಿಗಿನ್ನು ಉಪ
ಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಯುದ್ಧವೇ ಒಳ್ಳೆಯದು.
ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಎರಡರಲ್ಲಿಯೂ ಜಿರಿಹೋಗು
ತ್ತದೆ. ಯುದ್ಧವನ್ನು ಮಾಡದೆಹೋದರೆ ನಮ್ಮನ್ನು
ನಾವೇ ನಾಶಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತೆ" ಎಂದಿತು ಸೂಜೇವಿ.

"ಶತ್ರು ಮಹಾಪಾಪಿ. ಬಲಿಷ್ಠ. ದೋಷಿ. ಆದು
ಯುದ್ಧ ನಮಗೆ ಯದ್ಭವ್ಯ ಬೇಡ. ಶಾಂತಿಯೂ
ಬೇಡ. ವಾಸಸ್ಥಳವನ್ನೇ ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕೋಣ.
ಗೂಗಿಗಳಿಗೆ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿರುವುದು ಅಪಾಯಕಾರಿ.
ನಾವು ಈ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವುದನ್ನು
ಪರಾಯನವೆಂದು ಭಾವಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ಒಳ್ಳೆಯ
ದಿನಗಳು ಬಂದಾಗ ಇಲ್ಲಿಗೇ ತಿರುಗಿಬರಬಹುದು"
ಎಂದಿತು ಅನುಜೇವಿ.

"ಸ್ವಂತ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವುದು
ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ. ಅದೇ ನಮಗೊಂದು ಬಲಿ. ಮೊಸಳೆ

ನೀರಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಆನೆಯನ್ನೂ ಜಯಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ
ಅದು ನೆಲಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ನಾಯಿಯನ್ನೂ ಎದುರಿಸ
ಲಾರದು. ನಾವು ಒಮ್ಮೆ ಈ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು
ಹೋದರೆ, ಮತ್ತೆ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮೊಳಗೆ
ಐಕಮತ್ಯವಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಜಯಿಸಲು ಯಾರಿಗೂ
ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ" ಎಂದಿತು ಪ್ರಜ್ಜೇವಿ.

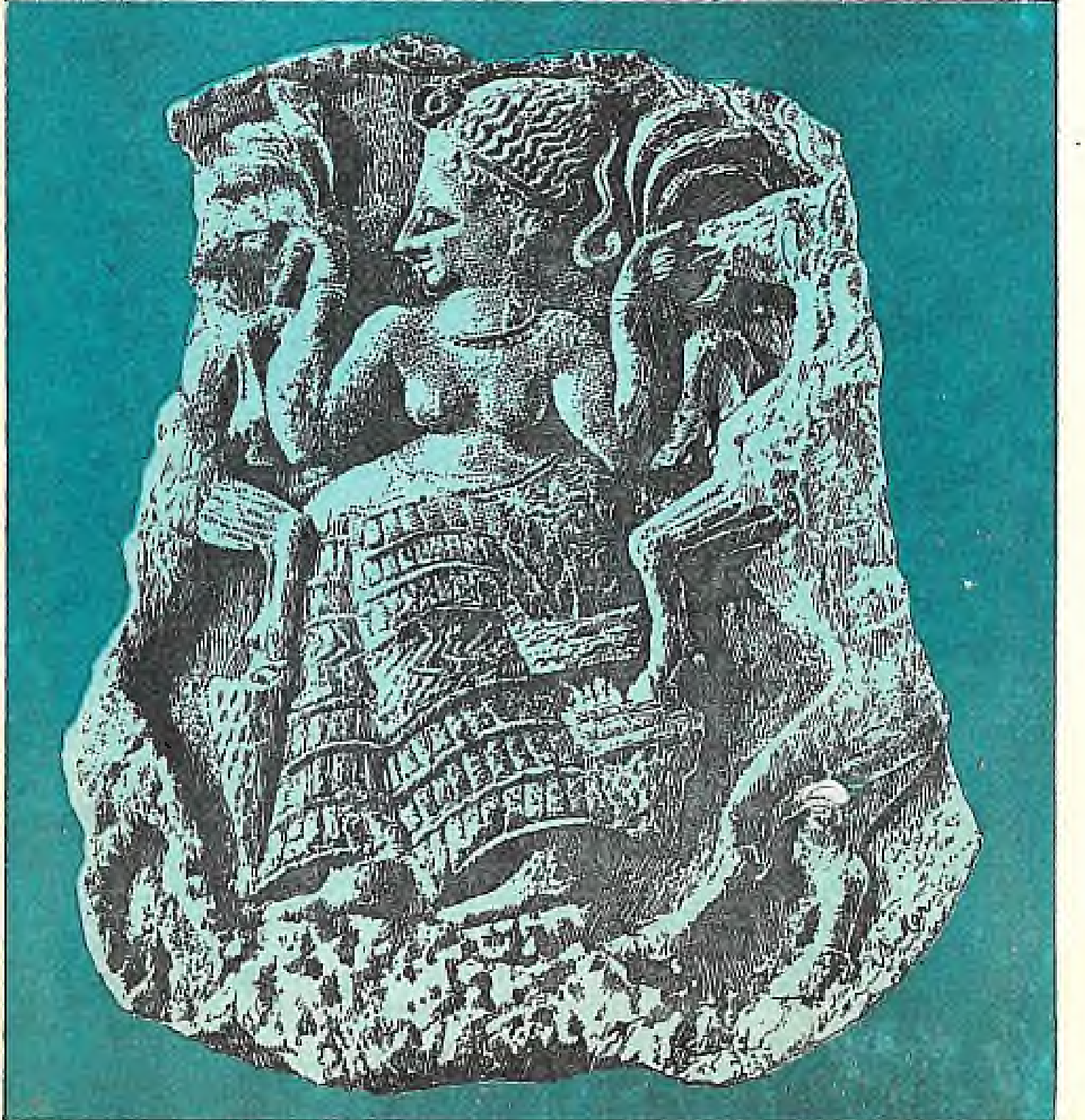
"ನಮಗೆ ಬೇಕಾದುದು ಬಲಿಷ್ಠರ ಸ್ನೇಹ. ಸ್ನೇಹಿತ
ರಿಂದ ಸಹಾಯ ಕೇಳುವುದು ತಪ್ಪೇನಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವನ್ನು
ನಾಶಮಾಡತಕ್ಕಂತಹ ಬೆಂಕಿ ಕೂಡಾ ಗಾಳಿಯ
ಸಹಾಯ ಬೇಡವೆನ್ನದು. ಆದರೆ ನಾವು ನಮ್ಮ
ಸ್ಥಾನದಲ್ಲೇ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿದ್ದರೇನೇ
ಇತರರ ಸಹಾಯ ನಮಗೆ ಲಭಿಸುವುದು. ನಮ್ಮ
ಬಲವನ್ನು ನೋಡಿದ ಮೇಲೆಯೇ ಇತರರು
ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಕಾಡು ಕಿಚ್ಚಿಗೆ ಸಹಾಯ
ವಡುವ ಗಾಳಿ, ಅಲ್ಪವಾದ ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ಅರಿಸಿ
ಬಿಡುತ್ತದಷ್ಟೆ?" ಎಂದಿತು ಚಿರಂಜೀವಿ.

ಹೀಗೆ ಪಾಂತ್ರಿಗಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯ
ಹೇಳಿದ ಮೇಲೆ, ಕಾಗೆರಾಜ ಮೇಘವರ್ಣ ಸ್ಥಿರಜೀವಿ
ಯೊಂದಿಗೆ, "ಮಹಾಶಯರೆ, ನೀವು ವೃದ್ಧರು.
ಪ್ರಾಜ್ಞರು. ಪಾಂತ್ರಿಗಳು ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯ
ಹೇಳಿದರು, ಕೇಳಿದರಷ್ಟೆ? ಈಗ ನಿಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯ
ವೇನೋ ಹೇಳಬೇಕು" ಎಂದಿತು.

೧೮೪. ಕೆಂಚಿನ ಯುಗದ ಸಸ್ಯದೇವತೆ

ಮೂನವರು ಪಾಶವಿಕ ದಶೆಯಿಂದಲೂ, ಸುಚಾರ ಜೀವನದಿಂದಲೂ ಸ್ಥಿರನಿವಾಸಗಳಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿದ ದಶೆಯಲ್ಲಿ ಸಸ್ಯ ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಪೂಜಿಸ ತೊಡಗಿದರು. ಸಿರಿಯಾದಲ್ಲಿ "ರಸ" ಪಮ್ರಾ"ದ ಬಳಿಯಲ್ಲಿರುವ ರಾಜ ಸಮಾಧಿಗಳಲ್ಲಿ ಸುಂದರವಾದ ಈ ದಂತದ ಬೊಂಬೆ ದೊರಕಿದೆ. ಇದು ನಗಗಳ ಬೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಮುಚ್ಚಳದಂತಿದೆ.

ದೇಶಾಟನ

ಕೆಡಲಿನಲೆಯಂತೆ ಪನ್ನ ಕಾಯಾದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವೂ
ಮೇಸರವಡವ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು ಮತ್ತೆ ಮರದ ಬಳಿಗೆ
ಹಿಂದಿರುಗಿ. ಕೊಂಬೆಯಲ್ಲಿ ನೇತಾದುಕ್ಕಿದ್ದ ಶವ
ವನ್ನು ಕೆಳಗಿಳಿಸಿ ಭುಜದ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು,
ಎಂದಿನಂತೆ ಮೌನವಾಗಿ ಸ್ವಶಾನವ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಯ
ತೊಡಗಿದನು. ಆಗ ಶವದೊಳಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡಿದ್ದ
ಬೇತಾರವು ಮಾತಾಡಲು ತೊಡಗಿ "ಎಲೈ ಮಹಾ
ರಾಜನೇ, ನಿನಗೆ ಈ ಕ್ರಮದಿಂದ ಕೂಡಿದ ಕೆಲಸ
ಕೊಟ್ಟಿವನು ನಿನ್ನ ಕಂದೆಯಲ್ಲವಷ್ಟೆ? ಏಕೆ ಕೇಳುವ
ನೆಂದರೆ, ಕೆಲವು ಕಂದೆಯರು ತಮ್ಮ ಮಗಂದಿರನ್ನು
ಬಗ್ಗುಗಿಯ ಕಪ್ಪಗಳಿಗೆ ಗುರಿ ಮಾಡಿದ ಹೊರತು
ಕೃಪ್ಯರಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ನಿದರ್ಶನವಾಗಿ ನಿನಗೆ
ಕಳಿಂಗರಾಜನಾದ ಗುಣಶೇಖರನ ಕಥೆ ಹೇಳು
ತ್ತೇನೆ. ದಾರಿಯ ಕ್ರಮ ತಿಳಿಯದಂತೆ ನೀಳುತ್ತಾ
ನಡೆ" ಎಂದು ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಡಗಿತು:

ಕಳಿಂಗರಾಜ್ಯವನ್ನು ಪಾಲಿಸಿದ ಗುಣಶೇಖರನಿಗೆ
ಒಬ್ಬನೇ ಮಗ ರಾಜಶೇಖರ. ರಾಜಕುಮಾರನಿಗೆ
ಮೇಕಾವ ಎಲ್ಲಾ ಸುಗುಣಗಳೂ ಅವನಲ್ಲಿದ್ದುವು.
ಅವನು ಪ್ರಾಪ್ತವಯಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಆಗತ್ಯವಾದ

ಬೈತ್ಯಾಳಕಥೆಗಳೇ??

ಎಲ್ಲಾ ವಿದ್ಯೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಉತ್ತೀರ್ಣನಾದನು. ಅವನಿಗೆ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಿದ ಗುರುಗಳು ಕೂಡಾ ಅವನಿಗೆ "ಬರಬೇಕಾದ ಜ್ಞಾನವೆಲ್ಲಾ ಪರಿಪೂರ್ಣವಾಗಿದೆ. ಇನ್ನು ಅನುಭವದಿಂದ ಬೆಳಗುತ್ತಾನೆ" ಎಂದರು. ಬೇಗನೇ ಒಳ್ಳೆಯ ಅನುಭವ ಕೊಡಾ ಬರಬೇಕಾದರೆ ದೇಶಾಟನೆಯೇ ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ಕೊಂಡು ರಾಜನು ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ದೇಶಾಟನೆ ಮಾಡಲು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು.

ತಂದೆಯ ವಸತಿನ ಪ್ರಕಾರವೇ ಬಹಳ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ರಾಜಕೇವಲನು ದೇಶಾಟನೆಗೆ ಹೊರಟನು. ರಾಜನು ಅವನ ಹಿಂದೆ ತನ್ನ ಚಾರರನ್ನು ಕೂಡಾ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದನು. ಆಗತ್ಯದಿದ್ದರೆ ಅವರು ರಾಜಕೇವಲನಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ರಾಜನು ಅವರಿಗೆ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದ್ದನು.

ಆದರೆ ಈ ಸಂಗತಿ ರಾಜಕೇವಲನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಹೊಸ ಹೊಸ ಪ್ರದೇಶಗಳನ್ನು

ಹೊಸ ಹೊಸ ಪ್ರಕೃತಿ ದೃಶ್ಯಗಳನ್ನೂ, ಹೊಸ ಹೊಸ ನಾಡು ನಾಡುವಳಿಗಳನ್ನೂ, ಆಹಾರ ಪದ್ಧತಿಗಳನ್ನೂ ನೋಡುತ್ತ ಭೂದೌಡಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿದನು. ಒಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿಯಾಗುವಾಗ ಅವನೊಂದು ಅರಣ್ಯವ್ಯಾಂತ್ಯ ಕಲಹಿ ಹಾಗೆಯೇ ಮುಂದೆ ಹೋದನು. ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ರಮಿಸಬೇಕೆಂದು ಆರೋಚಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ, ಏನೋ ಒಂದು ಅಸ್ವಪ್ನವಾದ ನರಳೆಯ ರೈನಿ ಅವನ ಕಿವಿಗೆ ಬಿತ್ತು. ಅವನು ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಆ ರೈನಿ ಬರುವ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿರಲು, ಒಂದು ಕಡೆ ಕೆಳಗಿಳಿಯುವಂತಹ ಎಗುಡು ಎಗುಡಾದ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಅದರ ಮೂಲಕ ಕೆಳಗೆ ಯುತ್ತಾ ಭೂಗರ್ಭದಂತಹ ಒಂದು ಸ್ಥಳವನ್ನು ತಲೆದಿಡಿದನು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಪಾತಾಲಭೈರವಿಯ ವಿಗ್ರಹವೂ, ಅದರ ಇದಿರನ್ನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕುಂಬಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕಲ್ಪಟ್ಟ ಸುಂದರ ಯುವತಿಯೂ ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದರು. ವಿಶ್ವಾಸದ ಮುಂದೆ ಚಿಕ್ಕದೊಂದು ದೀವಳು ಬೆಳೆಸುತ್ತಿತ್ತು. ಕುವ ಶಬ್ದವು ಆ ಸುಂದರಿಯ ಕಂಠದಿಂದಲೇ ಹೊರಬಿಡುತ್ತಿತ್ತು.

"ಯಾರು ನೀನು? ನೀನು ಹೀಗೆ ಕಟ್ಟಿದವರು ಯಾರು?" ಎಂದು ಪೀಡಿತನಾದ ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿ ಕೇಳಿದನು.

"ನಾನು ಮಾಳವದೇಶದ ರಾಜನ ಮಗಳು. ನನ್ನ ಹೆಸರು ಮಣಿಮಾಲಾ. ನನ್ನನ್ನು ಒಬ್ಬ ಮಾಂತ್ರಿಕನು ಅವಹರಿಸಿ ತಂದಿದ್ದಾನೆ. ಅವನಿಗೆ ಒಬ್ಬಳು ಮಗಳಿದ್ದಳಂತೆ. ಅವಳು ಸತ್ತುಹೋದಳಂತೆ. ಅವಳ ಜನ್ಮ ಸಕ್ಷತ್ರದಲ್ಲೇ ಹುಟ್ಟಿದ ಕೈಯನ್ನು ಈ ಮಹಾಕಾಳಿಗೆ ಬಲಿಹೊತ್ತಿರಿಸುತ್ತ, ಸತ್ತ, ಲಿಪ್ಪ ಮಗಳು ಬದುಕುತ್ತಾಳೆಂಬ ನಂಬುಗೆಯಲ್ಲಿ, ಮಾಂತ್ರಿಕ ಅದೇ ಸಕ್ಷತ್ರದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ನನ್ನನ್ನು ತಂದಿದ್ದಾನೆ. ಈ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ನನ್ನನ್ನು ಬಲಿ ಕೊಡುವಂತೆ"

ಎಂದಳು ಅವಳು. ಅವನ ಪೂಜಾ ಕ್ರಮವನ್ನೂ ತಿಳಿಸಿದಳು. "ನೀನೇನೂ ಹೆದರಬೇಡ. ನಾನು ಆ ಮಾಂತ್ರಿಕನನ್ನೇ ಬಲಿಹೊತ್ತು ನಿನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುತ್ತೇನೆ. ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ಅವನ ಭಯ ತೊಲಗಿಸಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ." ಎಂದು ಹೇಳಿ ರಾಜಶೇಖರನು ಮತ್ತೊಂದು ಕಂಬದ ಹಿಂದೆ ಅಡಗಿ ನಿಂತನು.

ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಿಗೆ ಮಾಂತ್ರಿಕನು ಬಂದು ದೇವಿಯ ವಿಗ್ರಹದ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸಲು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿದನು. ರಾಜಶೇಖರನು ತನ್ನ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು, ಸ್ತಂಭದ ಮೇಯಿಂದ ಮುಂದೆ ಬಂದನು. ಮಾಂತ್ರಿಕನು ಧಿಗ್ಗನೆದ್ದು ಅವನ ಕತ್ತಿಯ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಡಿದಾಗ, ಕತ್ತಿ ಮಾಂತ್ರಿಕನ ತಲೆಯನ್ನು ಕಡಿದುಬಿಟ್ಟಿತ್ತು! ಆಮೇಲೆ ರಾಜಶೇಖರನು ಮಗಮಾಲೆಯ ಬಂಧನವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ತನ್ನ ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಅವಳನ್ನು ಏರಿಸಿಕೊಂಡು ಮೂಳವದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋದನು.

ಮೂಳವದ ರಾಜನು ರಾಜಶೇಖರನಿಗೆ ತನ್ನ ಕೃತಜ್ಞತೆ ತಿಳಿಸಿ, ಮಗಮಾಲೆಯನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡಿದನು. ತರುವಾಯ ರಾಜಶೇಖರನು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ ಸ್ವದೇಶಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ, ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಂದೆಗೆ ಹೇಳಿ, ಸಂತೋಷಪಡಿಸಿದನು.

ಆಮೇಲೆ ಒಂದು ತಿಂಗಳ ನಂತರ ತಂದೆ ಗುಣಶೇಖರನು ರಾಜಶೇಖರನನ್ನು ಕರೆದು, "ನಿನ್ನ ದೇಶಾಟನೆಯ ಫಲದಿಂದ ನನಗೇನೂ ಸರಿಯಾದ ತೃಪ್ತಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಬೇರೆ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ದೇಶಾಟನೆ ಮಾಡಿ ಬಾ" ಎಂದನು.

ಈಸಾರಿ ರಾಜಶೇಖರನು ಪಶ್ಚಿಮ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿದನು. ರಾಜನು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಕಳುಹಿಸಿದ ಚಾರರೂ ಅವನ ಹಿಂದೆ ಈ ಸಲವೂ ಇದ್ದರು.

ಈ ಪ್ರಯಾಣದಲ್ಲಿ ರಾಜಶೇಖರನಿಗೆ ಬಂಜರು ಬಿದ್ದು ಒಣಗಿಹೋದ ಹೊಲಗಳೂ, ಎಲುವಿನ ಗೂಡಿನಂತಹ ಮನುಷ್ಯರೂ, ಗಿಡ್ಡದವ್ವದ ಮನುಷ್ಯರೂ ಕಂಡು ಬಂದರು. ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡಿ ಅವನಿಗೆ ಬಹಳ ಸಂಕಟವೆನಿಸಿತು. ಗುಂವು ಗುಂಪಾಗಿ ಜನರು ಮತ್ತೆಲ್ಲಿಗೋ ವಲಸೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸಿದಾಗ, ತಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕ್ಷಾಮವು ತಾಂಡವಿಸುತ್ತದೆಂದೂ, ಅದರ ಮೇಲೆ ಕಾಕೋಟಿಕನಂತಹ ರಾಜನು ತಮ್ಮನ್ನು ತಲೆಗೆ ಗಳಿಂದ ಓಡಿಸುತ್ತಾನೆಂದೂ ಹೇಳಿದರು. ರಾಜಶೇಖರನು ಮುಂದೆ ನಡೆದು ಒಂದು ಗ್ರಾಮವನ್ನು ಸೇರಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ರಾಜಭಟರು ಕಂದಾಯಗಳಿಗಾಗಿ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಓಡಿಸುತ್ತಾರೆಂಬುದನ್ನು ಕಣ್ಗಾರೆ ನೋಡಿದನು.

ರಾಜಶೇಖರನು ಆತ್ಮಂತ ಕೋಪದಿಂದ ಆ ದೇಶದ ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಅತನ ಪರಿವಾಲನ

ಯನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಖಂಡಿಸಿ ಮಾತಾಡಿದನು. ಮೂರ್ಖನಾದ ಆ ರಾಜನು ರಾಜಶೇಖರನನ್ನು ಬಂಧಿಸಿ ಸೆರೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟನು. ಈ ಸಮಸ್ಯಾರ ಚಾರರ ಮುಖಾಂತರವಾಗಿ ಗುಣಶೇಖರನಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಕೂಡಲೇ ಅವನು ಬೊಡ್ಡ ಸೈನ್ಯದೊಂದಿಗೆ ಸಾಗಿ ಬಂದು, ಆ ರಾಜನನ್ನು ಸಂಹರಿಸಿ, ರಾಜಶೇಖರನನ್ನು ಸೆರೆಯಿಂದ ಬಿಡಿಸಿದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಪರಿಪಾಲನೆಗೆ ಬೇಕಾದ ಏರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿದನು ಗುಣಶೇಖರ.

ಈ ಒಗೆಯಾಗಿ ಗುಣಶೇಖರನು, ಮಗನು ಮಾಡಿದ ಎರಡನೆಯ ದೇಶಾಟನೆಯಲ್ಲಿ ಸಂತೃಪ್ತಿ ತೋರಿಸಿ, ಅವನಿಗೆ ಅತಿ ವೈಭವದಿಂದ ಯುವರಾಜ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕವನ್ನೂ ಮಾಡಿದನು.

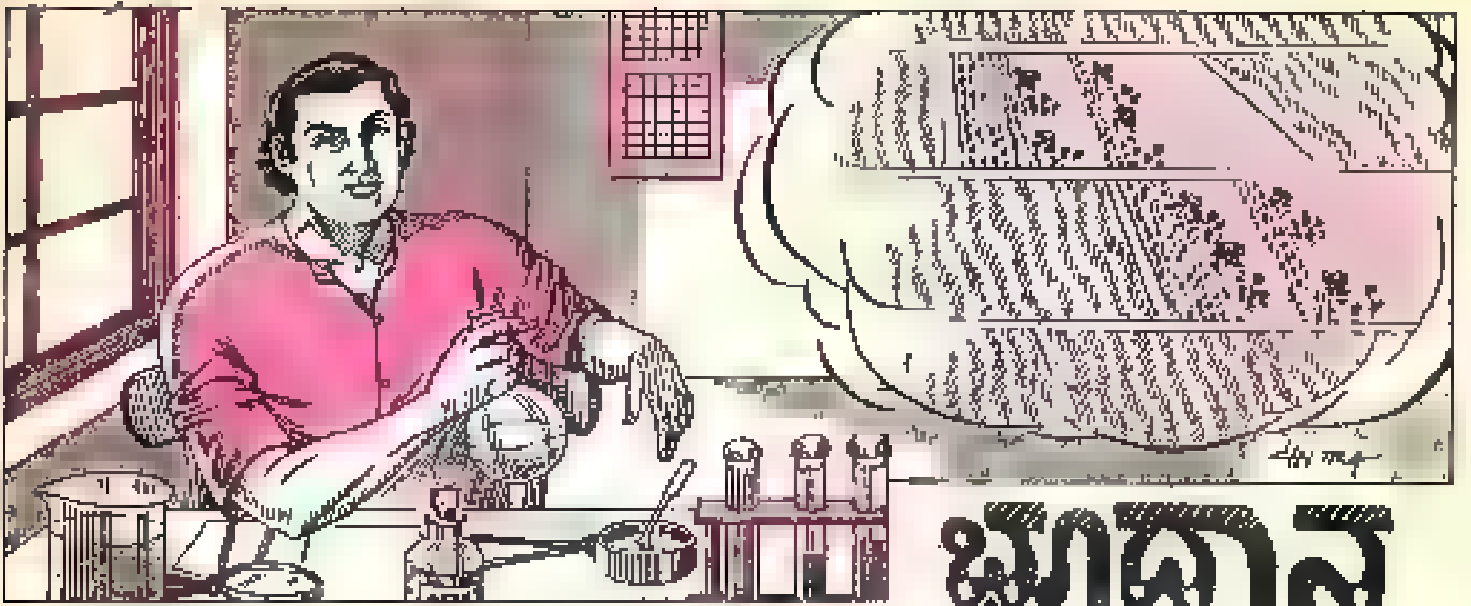
ದೇಶಾಳವು ಹೀಗೆ ಕಥೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ, "ರಾಜಾ, ನನಗೊಂದು ಸಂದೇಹ. ಗುಣಶೇಖರನು ತನ್ನ ಮಗನು ಮಾಡಿದ ಮೊದಲನೇ ದೇಶಾಟನೆಯ ಬಗೆಗೆ ಏಕೆ ಕೃಪ್ತನಾಗಲಿಲ್ಲ? ಅದು ಸುಖವಾಗಿ ನಡೆದುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ರಾಜಶೇಖರನಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನೂ ಕೊಡಿಸಿತ್ತು. ಆದ ಕ್ಷಿಂತಲೂ ಅವನನ್ನು ಕಷ್ಟಗಳಿಗೆ ಗುರಿ ಮಾಡಿದ ಎರಡನೇ ದೇಶಾಟನೆಯ ಹೇಗೆ ರಾಜನಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿತು? ಈ ಸಂದೇಹಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ

ಸಮಾಧಾನ ತಿಳಿದು ಕೂಡಾ ಹೇಳದೆ ಹೋದರೆ, ನಿನ್ನ ತಲೆ ಒಡೆದು ಹೋಗುತ್ತದೆ" ಎಂದು ಸುಮ್ಮನಾಯಿತು.

ಅದಕ್ಕೆ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು ಹೀಗೆಂದನು: "ರಾಜನು ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ದೇಶಾಟನೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದು, ಸುಮ್ಮನೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡು ತುಲಿಕಲ್ಲ, ರಾಜನಾಗಲಿರುವವನಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಅನುಭವಗಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂತಲೇ, ರಾಜಶೇಖರನು ಮಾಡಿದ ಮೊದಲನೇ ದೇಶಾಟನೆಯಲ್ಲಿ ಅಂತಹುದೇನೂ ನಡೆಯಲಿಲ್ಲ. ಆದರಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ದೊರೆತ ಅನುಭವಗಳು ಕೇವಲ ವ್ಯಕ್ತಿಪರವಾದುದೇ. ಆದರೆ ಎರಡನೇ ಪ್ರಯಾಣದಲ್ಲಿ ದೊರೆತ ಅನುಭವವು ಮಹತ್ವವಾದುದು ಅವನು ಪ್ರಜೆಗಳ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ್ದಾನೆ; ಅವುಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಒಳ್ಳೆಯ ಪಾಲಕನಾದವನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸುವಂತಹ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನೇ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ಪ್ರಜೆಗಳ ಪಕ್ಷವಾಗಿ ನಾಯಕತ್ವವಹಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಕಾರಣಗಳಿಂದಲೇ ಅವನ ತಂದೆಗೆ ಎರಡನೇ ಪ್ರಯಾಣವು ತೃಪ್ತಿಯನ್ನಿತ್ತಿತ್ತು."

ಹೀಗೆ ರಾಜನಿಗೆ ಮನಃಪುರ್ವಕವಾದ ಕೂಡಲೇ ದೇಶಾಳವು ಶವದೊಂದಿಗೆ ಮಾಯವಾಗಿ ಮತ್ತು ಮರದ ಕೊಂಬೆಯಲ್ಲಿ ನೇತಾಡತೊಡಗಿತು.

ಭೂದಾನ

ಪುಲಂಪುರವೆಂಬ ಗ್ರಾಮದ ಹೊರ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಪಾಳು ಬಿದ್ದ ಮೈದಾನದಂತಹ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಭೂಪ್ರದೇಶವಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಏನೋ ಕಾರಣದಿಂದ ಶಾಪ ಬಿದ್ದಿದೆಯೆಂದು ಗ್ರಾಮದವರು ಬೇಳುತ್ಕಾರೆ ಆದಕ್ಕಿಂತ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಚಿನ್ನದಂತಹ ಬೆಳೆ ಬರುತ್ತಿತ್ತಂತೆ. ಒಂದು ವರ್ಷ ಏನೋ ಶಾಪದಿಂದ ಆ ಪ್ರದೇಶವು ನೆರೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿತಂತೆ. ಆಮೇಲೆ ಅದು ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲದೆ ಹೋಯಿತೆಂದೂ, ಬಿತ್ತಿದ ಬೀಜವು ಮೊಳಕೆ ಸಹಾ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಹೇಳುವರು. ಬೇಡದ ಪೊದೆಗಳೂ, ಮುಳ್ಳು ಗಿಡಗಳೂ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಇದ್ದುವು.

ಆ ಸ್ಥಳದ ಯಜಮಾನನು ರಘುರಾಮನೆಂಬ ಧನಿಕ. ಅವನು ಹೆಸರಿಗೆ ಧನಿಕನೇ ಹೊರತು, ಒಂದು ಕಾಸು ಬಿಚ್ಚಬೇಕಾದರೆ ನೂರು ಸಾರಿ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡುವನು.

ಅದೇ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿರುವ ರತನ್‌ರಾಮನು ಧನಿಕ ಕೈತನೊಬ್ಬನ ಮಗ. ಅವನು ನಗರದಲ್ಲಿ ಕೃಷಿ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಅಧ್ಯಯನಮಾಡಿ ಉತ್ತೀರ್ಣನಾಗಿ

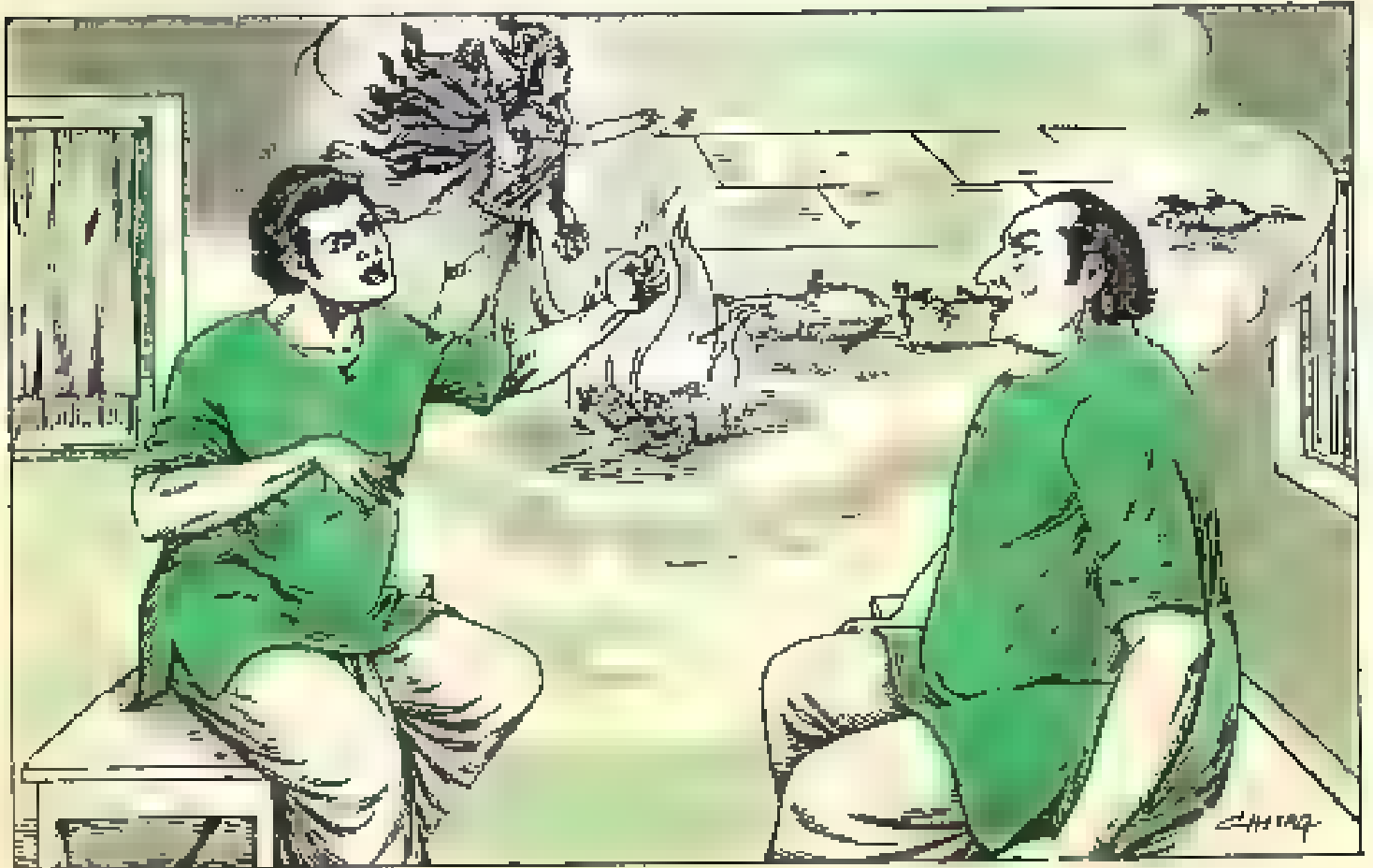
ತನ್ನ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ ಬಂದನು. ಆ ಒಂಜರು ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ನೋಡಿದಾಗಳೆಲ್ಲಾ ಅವನ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಸಂಕಟವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಪಾಲಿ ಪ್ರದೇಶವು ನಿಷ್ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನು ಸಹಿಸಲಾರದ ಹೋದನು. ಅದನ್ನು ಮನೆ ಕಟ್ಟಲು ಉಪಯೋಗಿಸೋಣವೆಂದರೆ ಆ ಪ್ರಾಂಶದ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲೂ ಮನೆಯಿಲ್ಲದವರಾರೂ ಇಲ್ಲ. ರತನ್‌ರಾಮನು ಆ ಭೂಮಿಯ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಣ್ಣನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿಸಿದನು. ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಗೆಯ ರಸಾಯನವು ಲೋಹಿ ಸಿರುವುದೆಂದೂ ಅದನ್ನು ಗೊಬ್ಬರದೊಂದಿಗೆ ಬೆರೆಸಿ ಚೆಲ್ಲಿದರೆ ಆ ಭೂಮಿ ಸಾಗುವಳಿಗೆ ಯೋಗ್ಯವಾಗುವುದೆಂದೂ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅದುದರಿಂದ ತಾನು ಹೇಗಾದರೂ ಆ ಭೂಮಿಯನ್ನು ರಘುರಾಮನಿಂದ ದಾನವಾಗಿ ಪಡೆದು ಗ್ರಾಮದೊಳಗಿನ ಬಡಕೈತರಿಗೆ ಹಂಚಿಕೊಟ್ಟು ಕೃಷಿ ಮಾಡಿಸಬೇಕೆಂದು ರತನ್‌ರಾಮನಿಗೆ ತೋರಿತು.

ಅದರ ರಘುರಾಮನು ಯಾರಿಗೂ ಏನನ್ನೂ ದಾನಗೊಡುವ ಮನುಷ್ಯನೇ ಅಲ್ಲ. ಆ ಪ್ರದೇಶವು

ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲದ ಒರಟುವಣ್ಣಾದರೂ ಅವನೇನೂ ಕೊಡಲಾರ. ಅದರ ಅವನಿಗಿರುವ ಮೂಢ ನಂಬುಗೆಗಳನ್ನು ಆಧಾರವಾಗಿ ಹಿಡಿದು ಅವನನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ಸಹಾಯವೂಡ ಮತಹ ಮಿತ್ರ ದೇಬಾತೀಸ್ ಎಂಬವನು ನಗರ ದಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ. ಅವನು ಇಂದ್ರಹಾಲ ಮಾಡಲು ಬಲ್ಲವ ನಾದುದರಿಂದ ಅವನು ಎಂಥವರನ್ನಾದರೂ ಮನೆಗೆ ಬಿಡಬಿಟ್ಟನು. ರತನ್‌ರಾಮ ನಗರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಸೇಗತಿಯನ್ನೂ ಅವನಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ದೇಬಾತೀಸ್ ಸ್ವಲ್ಪ ಯೊಚಿಸಿ ರಘುರಾಮನನ್ನು ದಾರಿಗೆ ತರಲು ಒಂದು ತಂತ್ರವನ್ನು ಹೇಳಿದನು.

ಒಂದು ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ರತನ್‌ರಾಮ ರಘುರಾಮನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಕ್ಷೇಮಸಮಾಚಾರಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಮಾತು ತಿಳಿದನು. "ಹೂಂ. ಎಲ್ಲಾ ಕುಶಲರಾಗಿಯೇ ಇದ್ದೇವೆವು. ಅದಕ್ಕೇನು ಬಿಡು. ಬೆಳಿಗ್ಗೆನ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಲಾಡೆಯಲ್ಲಾ? ಏನಾದರೂ ವಿಶೇಷವಿದೆಯೇ?" ಎಂದು ರಘುರಾಮನು ಕೇಳಿದ.

"ಒಂದು ವಿಶೇಷ ಹೇಳೋಣವಂತಲೇ ಬಂದೆ. ನಿಮ್ಮದೊಂದು ಒರಟುಭೂಮಿ ಇದೆಯಲ್ಲಾ? ಕೇಳಿ, ನನಗೆ ನಿನ್ನ ರಾತ್ರಿ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಧಾನ್ಯಲಕ್ಷ್ಮಿ ಕಾಣಿಸಿ, ನನಗೊಂದು ವರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಳು. ಅವಳನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತ ಅವಳ ಹೆಸರನ್ನು ಹತ್ತು ಸಾರಿ ಉಚ್ಚರಿಸಿ ನಾನು ಯಾವ ಹೊಲದ ಮಣ್ಣಿನ ಮೇಲೆ ಉದಿದರೂ ಆ ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೀಜ ಮೊಳೆತು ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆಂತೆ. ಅವಳು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದಳು. 'ಆ ರಘುರಾಮನ ಜಾಗೆ ಮಾರಿ ಯಾಗಿದೆ. ನೀನು ನನ್ನ ವರದ ಅದ್ಭುತವನ್ನು ಅತನ ಮುಂದೆ ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿ, ಆ ನೆಲವನ್ನು ದಾನವಾಗಿ ಪಡೆದುಕೊಂಡು, ಬಡರೈತರಿಗೆ ಹಂಚಿಕೊಡು. ನೀನು ತೋರಿಸಿದ ಅದ್ಭುತವನ್ನು ನೋಡಿ ಸಹಾ ಅವನು ನಿನಗೆ ಆ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಕೊಡದೇಹೋದರೆ ನಾನು ಶಾಪ ಕೊಟ್ಟು, ಅವನ ಎಲ್ಲಾ ಹೊಲಗಳೂ ಬಾಳು ಬೀಳುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಅವನ ಹಣವೆಲ್ಲಾ ಒಂದಿಯಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅವನ ಪಶುಗಳೆಲ್ಲವೂ

ಸತ್ತು ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಅವನು ನಾಯಿಗಿಂತ ಹೀನ
ವಾಗಿ ಬದುಕಬೇಕಾದೀತೆಂದು ಹೇಳು." ಎಂದು
ಎಚ್ಚರಿಸಿದ್ದಾಳೆ. "ಇನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಚಿತ್ತ" ಎಂದ
ರತನ್‌ರಾಮ ರಘುರಾಮನೊಂದಿಗೆ.

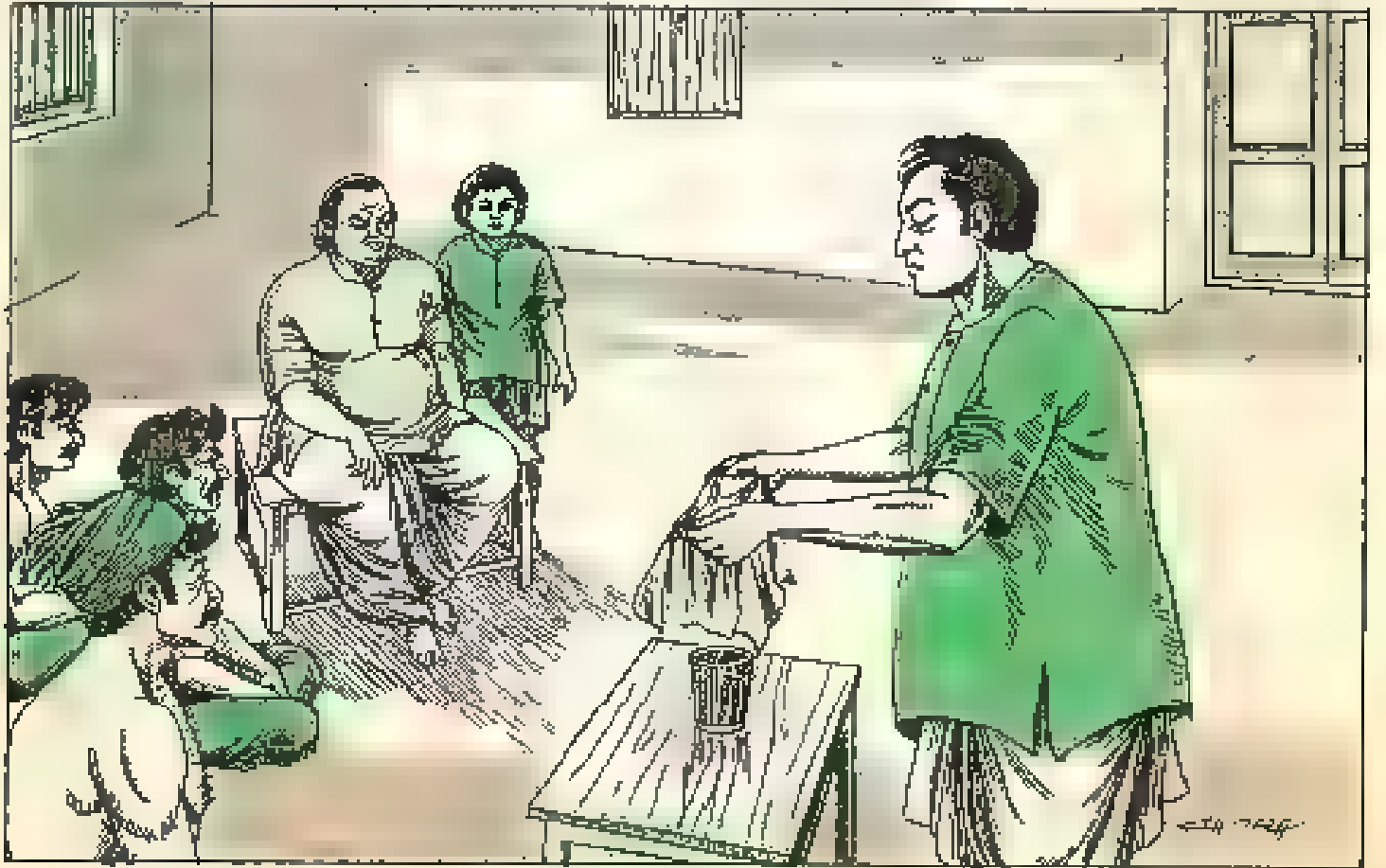
ರಘುರಾಮ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಕೇಳಿ,
"ನೀನು ಹೇಳುವ ಆ ಆದ್ಭುತವೆಂತಹದು?
ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಮತ್ತೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

"ಅದರ ಸಂಗತಿ ನನಗಿನ್ನೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಯ
ಲಿಲ್ಲ. ಈ ದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ಸ್ವಲ್ಪ ಪೂಜೆ
ಮುಂತಾದ್ದು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆಗ ವಿವರಗಳು
ತಿಳಿಯುವ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಮೊದಲು ನೀವು ಧಾನ್ಯ
ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಾಡುವಿರಾ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಗಟ್ಟಿ
ಉತ್ತರ ಕೊಡಬೇಕು" ಎಂದ ರತನ್‌ರಾಮ.

"ನಿನ್ನ ಆದ್ಭುತದಲ್ಲಿ ವನಗೆ ಪಂಟುಗೆ ಹುಟ್ಟಿ
ದರೆ ದೇವಿ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ"
ಎಂದ ರಘುರಾಮ. ಆಪ್ತು ಮಾತು ಪಡೆದು
ಅಲ್ಲಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿದ ರತನ್‌ರಾಮನು, ಅದೇ

ದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ಕೆಲವು ಮಂದಿ ಒಡರೈತರನ್ನು
ತನ್ನ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ರಘುರಾಮನ
ಮನೆಗೆ ಬಂದನು. ಅವನು ತನ್ನ ಬೇಬಿನೊಳಗೆ
ನಿಂದ ಗಾಢನಿ ಗ್ಲಾಸನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೋಣೆಯ
ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮೇಜೆಯ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟನು. ತರು
ವಾಯು ಅವನು "ಯಾರಾದರೂ ಹೋಗಿ ಇವರ
ಆ ಬರಡುಭೂಮಿಯಿಂದ ಒಂದು ಮುಷ್ಟಿ ಮಣ್ಣು
ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬನ್ನಿ" ಎಂದನು.

ರಘುರಾಮನ ಮಗನೊಬ್ಬನು ಆ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ
ಹೋಗಿ ಒಂದಿಷ್ಟು ಮಣ್ಣು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು
ಬಂದನು. ರತನ್‌ರಾಮ ಅದನ್ನು ಗ್ಲಾಸಿನೊಳಗೆ
ಹಾಕಿ, ಬಾಯಿಯಿಂದ ಮೂರು ಬಾರಿ ಉದಿ,
ಗ್ಲಾಸಿನ ಮೇಲೆ ಕರವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ, ಆ
ಮೇಜೆಯ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತು ಕೈಜೋಡಿಸಿ ಕಣ್ಣು
ಮುಚ್ಚಿ ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತು ಧ್ಯಾನ ಮಾಡಿದನು.
ಆಮೇಲೆ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು ಎದ್ದು ಗ್ಲಾಸಿನ ಮೇಲೆ
ಮುಚ್ಚಿದ್ದ ಕರವಸ್ತ್ರವನ್ನು ತೆಗೆದನು. ಆಗ ಆ

ಗ್ಲಾಸಿನ ತುಂಬಾ ಮಣ್ಣಿಗೆ ಬದಲು ಧಾನ್ಯವಿದ್ದಿತು !
ಆಶ್ಚರ್ಯ ರೈತರಲ್ಲರೂ ಎದ್ದು ಒಂದು ಕೈಮುಗಿ
ಯಂತ್ರ ಅದನ್ನು ನೋಡಿ, "ಧಾನ್ಯಲಕ್ಷ್ಮಿಗೆ ಜೈ !
ಲಕ್ಷ್ಮೀಮಾತೆಗೆ ಜೈ !" ಎಂದು ಕೂಗಿದರು.

ರಘುರಾಮನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಆಶ್ಚರ್ಯದೊಂದಿಗೆ
ಭಯವೂ ಮಿಳಿತವಾಯಿತು. ಅವನು ರತನ್‌ರಾಮ
ನನ್ನು ನೋಡಿ, ಅಮೇಲೆ ರೈತರನ್ನು ನೋಡಿ,
ಗೆದ್ದದ ಕಂಡದಿಂದ, "ರೈತಮಿತ್ರರೇ, ಉಪಯೋಗ
ವಿಲ್ಲದ ಆ ಬಂಜರುಭೂಮಿಯನ್ನು ನಿಮಗೇ ಕೊಟ್ಟು
ಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಕಾಗದ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬನ್ನಿ. ದಾನ
ಪತ್ರ ರುಜುವಾಡಿ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಅಂಗೆಯಷ್ಟು ಸ್ವಂತ ನೆಲವಿಲ್ಲದ ಆ ಬಡ
ಕೂಲಿಯ ರೈತರಿಗೆ, ಈ ವಿಧವಾಗಿ ಭೂವಸತಿ
ಯುಂಟಾಯಿತು. ರತನ್‌ರಾಮನು ಬಂದಾ ವಸೂಲು
ಮಾಡಿ ಸಾಮೂಹಿಕ ವ್ಯವಸಾಯಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಎಲ್ಲಾ
ಸಲಿಗೆಗಳೂ ಸಿಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದನು. ರಾಸಾಯನಿಕ
ಗೊಬ್ಬರದಿಂದ ನೆಲವೂ ಫರಿಸುವಂತಾಯಿತು. ರೈತ
ರಲ್ಲ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ, ಒಗ್ಗಟ್ಟಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ
ಮದದಿಂದ ಬಂಜರನೆಲವು ಉತ್ತಮವಾದ ಜೈರಿನ
ನೆಲವಾಯಿತು ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡಿ ರಘುರಾಮ
ಮೊಬ್ಬನೇ ಎನೋ ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಖವಾಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ.
ಇದಿಷ್ಟಕ್ಕೂ ಮೂಲವಾದ ರತನ್‌ರಾಮನು

ಮಾಡಿದ ಇಂದ್ರಜಾಲವೇನೆಂದರೆ, ಅವನು ಉಪ
ಯೋಗಿಸಿದ ಗ್ಲಾಸು ಸಾಧಾರಣ ಗ್ಲಾಸ್ಸು. ಪಕಳೆ
ಗಳಿರುವ ಗ್ಲಾಸು. ಅದರ ಮಧ್ಯಭಾಗದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡಿ
ತುಂಡುಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಅದರಿಂದ
ಗ್ಲಾಸಿನ ಒಳಭಾಗವು ಎರಡು ವಿಭಾಗಗಳಾಗಿದ್ದಿತು.
ಕನ್ನಡಿತುಂಡುಗಳಿಂದ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಿಸುವ ಭಾಗವು
ಹೊರಬದಿಗೂ ಕೆಳಗಿನ ಮಧ್ಯಿರುವ ಭಾಗವು ಒಂದ
ಕ್ಕೊಂದು ಅಂಟಿಸಿದಂತೆಯೂ ಇದ್ದುವು. ಈ ಸ್ವಲ್ಪ
ತುಂಡುಗಳ ಮೂಲಕವಾಗಿ ಮಾರೀಗ್ಲಾಸಿನ ಎರಡು
ಅರ್ಧಭಾಗಗಳೂ ಪೂರ್ಣ ಒಂದು ಗ್ಲಾಸಿನಂತೆಯೇ
ಕಾಣುತ್ತವೆ. ರತನ್‌ರಾಮನು ಆ ಗ್ಲಾಸಿನ ಒಂದು
ಅರ್ಧಭಾಗದಲ್ಲಿ ಮೊದಲೇ ಧಾನ್ಯವನ್ನು ತುಂಬಿ
ಅದು ಗೋಡೆಯ ಕಡೆಗಿರುವಂತೆ ಇಟ್ಟು, ಎಲ್ಲರಿಗೂ
ಕಾಣುವ ಇನ್ನೊಂದು ಅರ್ಧದಲ್ಲಿ ಮೆಣ್ಣು ತುಂಬಿ
ಸಿದನು. ಅಮೇಲೆ ಕರವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಎತ್ತುವಾಗ
ಮಣ್ಣಿರುವ ಭಾಗವನ್ನು ಗೋಡೆಯ ಬದಿಗೆ ತಿರುಗಿ
ಸಿದನು. ಆಗ ನೋಡುವವರಿಗೆ ಧಾನ್ಯವಿರುವ ಭಾಗ
ಮಾತ್ರವೇ ಕಂಡು ಬಂದು ಅದ್ಭುತವೆನಿಸಿತು. ಕನ್ನ
ಡಿಯ ಮೂಲಕವಾಗಿ ಮೆಣ್ಣು ಧಾನ್ಯವೂ ಕೂಡಾ
ಗ್ಲಾಸು ತುಂಬಾ ಇರುವಂತೆ ನೋಡುವವರಿಗೆ ಭ್ರಮೆ
ಯುಂಟಾಗಿಗುತ್ತದೆ. ಪಕಳೆಗಳಿರುವ ಗ್ಲಾಸಾರು
ವರಿಂದ ಭ್ರಮೆ ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ.

ಸರಿಯಾದ ಪದ್ಧತಿ

ವೆದ್ದುಗಿರಿ ರಾಜನಾದ ವಾಲ್ಮೀಕಿಯು ತನ್ನ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ದುಷ್ಕರಗೂ ನಾಶಕಾರಿಗಳಾದವರಿಗೂ ಸ್ವಲ್ಪವಿರಬಾರದೆಂದು ನಿರ್ಣಯಿಸಿದನು. ಆದರಂತೆ ಅಂಥವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹುಡುಕಿ ಓಡಿಸಿ ದೇಶದಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹಾಕಿದನು. ಹೀಗೆ ಒಂದು ಪರ್ವಕಾಲ ಸಾಗಿತು.

ಅಗ ಪ್ರತಿ ಕುಟುಂಬದಿಂದಲೂ ಒಬ್ಬನೋ, ಐವಾರು ಮಂದಿಯೋ ದೇಶವಿಟ್ಟುಹೋಗಿ ಗುರಿಯಾಗಿ ಪ್ರಜೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಂದೋಲನೆಮೂಡಿತಾಯಿತು.

ಅಗ ಕೆಲವು ಬುದ್ಧಿವಂತರು ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ಸಮಾವೇಶಗೊಂಡು ರಾಜನ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಲು ಒಂದು ಯೋಜನೆ ಮಾಡಿದರು.

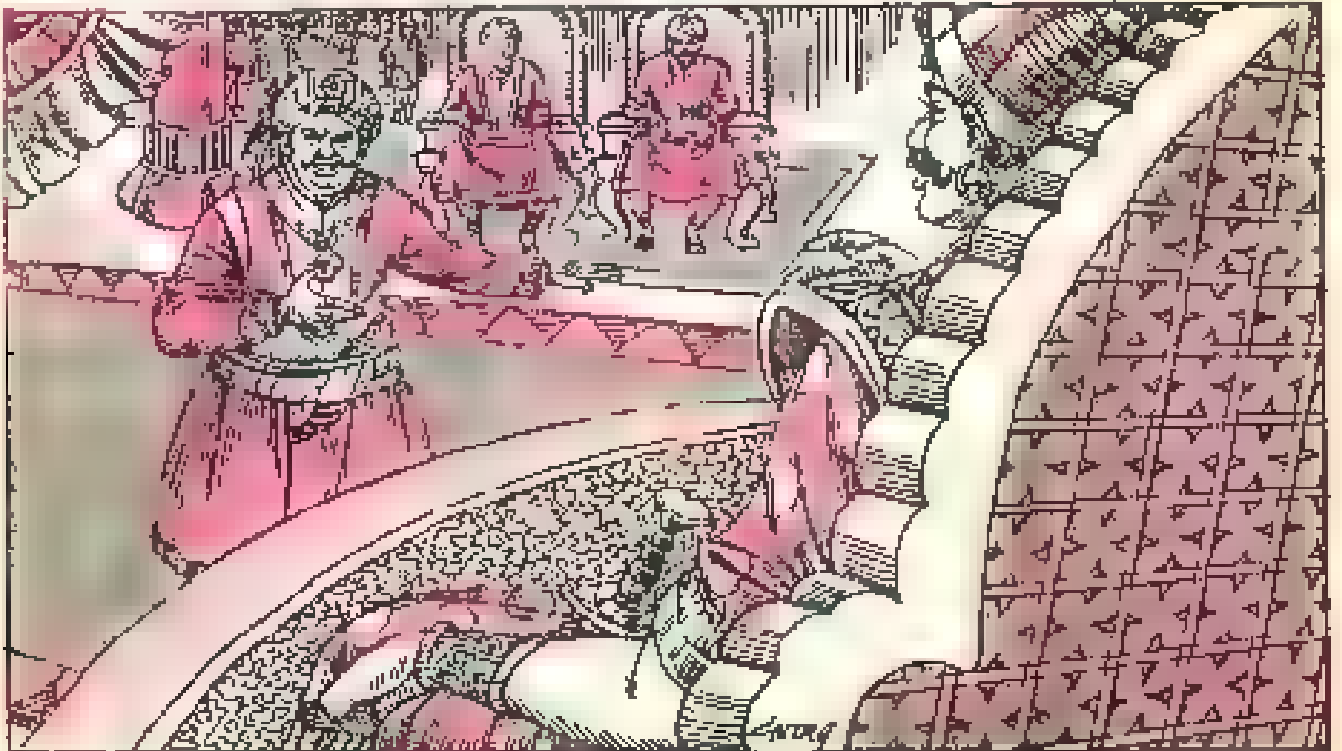
ಅ ಪಥಕವಂತೆ ಸುತ್ತುಬುತ್ತಿ" ಗಾಮಗಳಿಂದ ದಿನಾ ರಾಜನಿಗೆ ಭಿಕ್ಷುಗಳು ಒರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಮೀಪದ ಕಾಮಗಳಿಂದ ಹುಲಿ ಆರತೆ ಪೊದೆಯಾದ ಕ್ರೂರ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಹಳ್ಳಿಗಳ ಮೇಲೆ ದಪ್ಪ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತವಂತೆ ಎಲ್ಲರೂ ಭಯಪಟ್ಟಿದ್ದಾರಂತೆ.

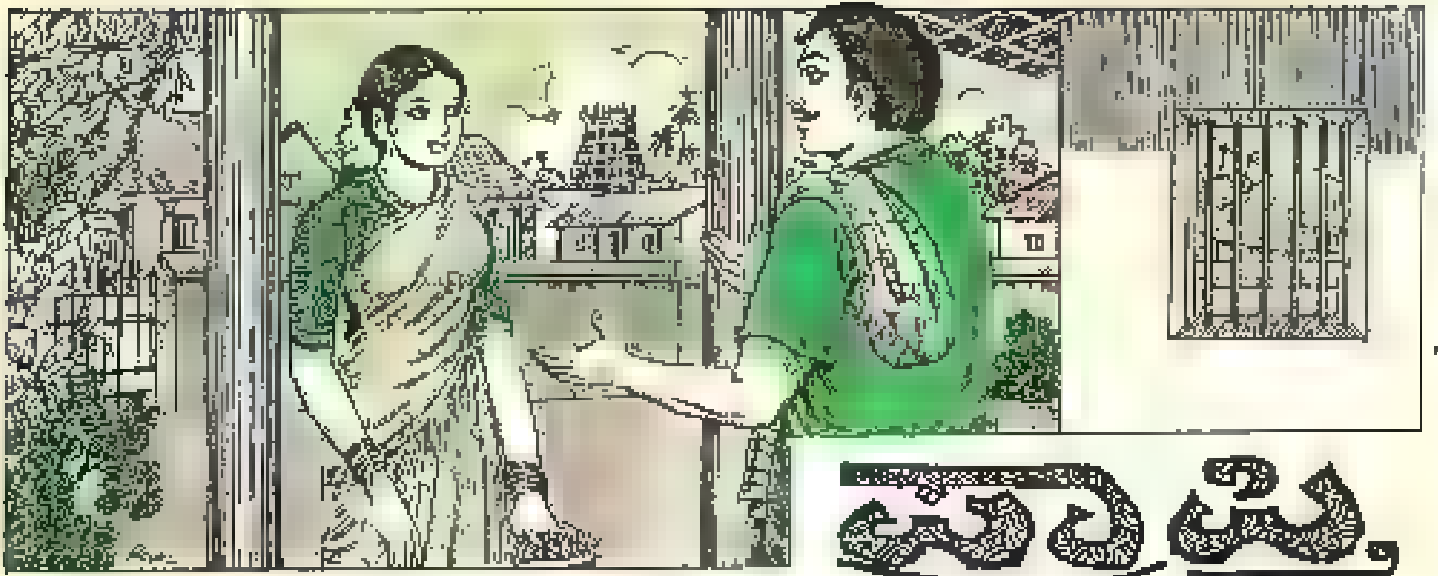
ಎಂದೂ ಇಲ್ಲದೆ ಈಗಲೇ ಹೋಗುತ್ತೀಯೆ ಎ ರಾಜನು ಕೇಳಿದುದಕ್ಕೆ ಮಂತ್ರಿ, "ಮಹಾರಾಜರೇ ಅರಸುಗಳೆಲ್ಲರೂ ಅಜ್ಜನ ನಾಯಕರು ತಮ್ಮ ಸುತ್ತುಬುತ್ತಿ"ನ ದುಷ್ಕರ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಓಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವುಗಳೇ ಇತ್ತ ಬರುತ್ತವೆ" ಎಂದನು.

"ಅಂಥ ಯೃಗಗಳನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸಬೇಕು. ಅಥವಾ ಅಂತೆಯೆ ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲವೇ ಹೊರತು ಹೀಗೆ ಓಡಿಸುವುದರೇನು ?" ಎಂದ ರಾಜ.

ಮಂತ್ರಿ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಹಾವು ದುಷ್ಕರನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡಿದ್ದೇವಷ್ಟೆ ? ನಾವು ಅದರನ್ನು ಮರಿಸುವುದು ಹೇಗೆ ?" ಎಂದ ಮಂತ್ರಿ.

ಕೂಡಲೆ ರಾಜನಿಗೆ ಹ್ಲಾಪ ಎಂದೂ, ತನ್ನ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿದನು.

ಪಾಲಿಟಿ

ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ಬಾಲರಾಜನೆಂಬವನು ಶೆಟ್ಟರ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಗುಮಾಸ್ತನಾಗಿದ್ದ. ಯಾರ ಹಂಗೂ ಇಲ್ಲದೆ ಕ್ಷತಂತ್ರನಾಗಿದ್ದ ಅವನಿಗೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಮದುವೆಯಾಗಿತ್ತು. ಒಂದುದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಅವನು ನಿದ್ರೆಯಿಂದೆದ್ದ ಕೂಡಲೇ, ಮನೆಹಿಂದಿನ ಕೈ ತೋಟದಿಂದ ಹೂಗಳನ್ನು ಕೊಯ್ದುಕೊಂಡು ಒಳಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಳು.

“ಇವತ್ತು ನಿದ್ರೆಯಿಂದೆದ್ದಕೂಡಲೇ ನನ್ನ ಮುಖ ನೋಡಿದೆ. ಈದಿನ ಹೇಗಿರುವುದೋ ನೋಡಬೇಳು” ಎಂದ ಬಾಲರಾಜ.

ಅವಳು ನಗುತ್ತ, “ನನ್ನ ಮುಖ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎದ್ದ ಕೂಡಲೇ ನೋಡಿದರೆ ಒಳ್ಳೆದೇ ಆಗುತ್ತಂತೆ. ಅದಕ್ಕೇ ನನ್ನ ಅಪ್ಪ ನಿದ್ರೆಯಿಂದ ಎದ್ದಕೂಡಲೇ ನನ್ನನ್ನು ತನ್ನ ಎದುರಿಗೆ ಕರೆದು ಅಮೇಲೆ ಕಣ್ಣು ಬಿಡುತ್ತಾರೆ” ಎಂದಳು.

ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ನಿಜವಾಗುವುದೋ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡಬೇಕೆಂದು ಬಾಲರಾಜನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಅದೇ ನಿರ್ಧಾರದಿಂದ ಎದ್ದ. ಅವನು ಎಂದಿನಂತೆ ಊಟಗೀಟ ಮುಗಿಸಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ

ಹೊರಟ ಮೇಲೆ, ನಿರ್ಧಾನವಾಗಿ ಕೆಲವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಅಂಗಡಿಗೆಹೋದ. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಲೆಬಾಳುವ ವಸ್ತು ಒಡವೆಗಳು ಯಾವುದೊಂದು ಅವನಿಗೆ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ.

ಆದಿನ ದೊಡ್ಡ ವ್ಯಾಪಾರವೇನಾದರೂ ತಗಲಿ, ಆ ಸಂಜೋಪದಲ್ಲಿ ಯಜಮಾನ ಶೆಟ್ಟರು ತನಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಬಹುಮಾನವೇನಾದರೂ ಕೊಡಬಹುದೆಂದು ಬಾಲರಾಜನಿಗೆ ಆಶೆಯಾಯಿತು. ಆದರೆ ಮೊದಲು ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು ತಡವಾಗಿ ಬಂದಾದಕ್ಕೆ ತುಸುಬಯ್ಯಳು. ಆದಿನ ವ್ಯಾಪಾರವು ಎಂದಿಗಿಂತಲೂ ಮಂದವಾಗಿಯೇ ಸಾಗಿತು. ಅಲ್ಲದೆ ಯಜಮಾನರು ತಮ್ಮ ಹೆಂಡತಿ ಯೊಂದಿಗೆ ಏನೋ ಜಗಳವಾಡಿ, ದಿನವಿಡೀ ಸಿಡುಕು ಮುಖದಲ್ಲೇ ಇದ್ದರು.

ಬಾಲರಾಜನಿಗೆ ಮತ್ತೊಂದು ಅಶ ಎದ್ದಿತು, ಯುಗಾದಿ ಹಬ್ಬ ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಿದೆ. ಕಳೆದಸಾರಿಯ ಹಬ್ಬಕ್ಕೆ ಬಾಲರಾಜ ಮಾವಯ್ಯನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದ. ಈಸಾರಿ ಮಾವಯ್ಯ ಕರೆಯದಿದ್ದರೂ ಯಾವನಾದರೂ ಅಳಿನ ಮೂಲಕ ತನಗೇನಾದರೂ ಬೆಲೆಬಾಳುವ ಕಾಣಿಕೆ ಕಳುಹಿಸಬಹುದೆಂದು ತೋರಿತು.

ಸಾಯಂಕಾಲದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮಾಘಯ್ಯನ ಮನೆ ಕಡೆಯ ಬಂಧುಮೊಬ್ಬರು. ಅಗಡಿಗೆ ಬಂದೇ ಬಂದ. ಆದರೆ ಕಾಣಿಕೆಗಳೇನಾದರೂ ತರುವುದಿರಲಿ, "ನಿಮ್ಮ ಅತ್ತೆಮಾವಂದಿರು ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾರಂತೆ. ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ಒಂದು ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಕೈಗಡವಾಗಿ ಕೇಳಿದರು." ಎಂದ

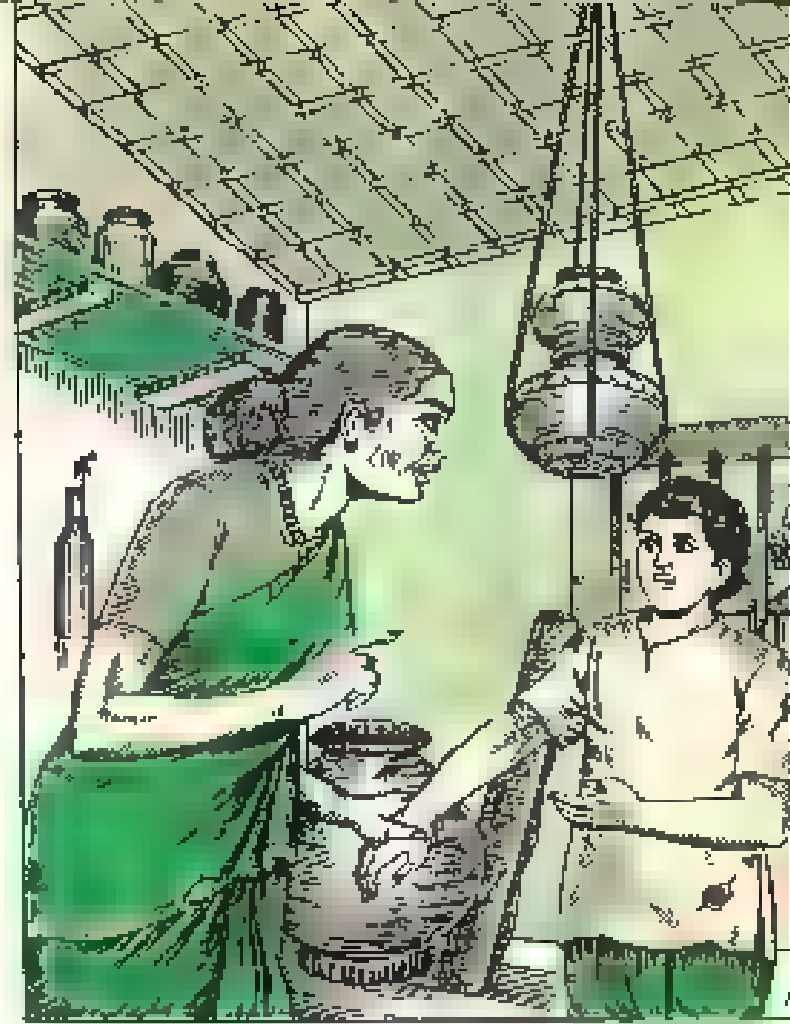
"ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಏನಿದೆ ಬಾಬಿ!" ಎಂದು ಬಾಲರಾಜ ಕೋಪದಿಂದ ಹೇಳಿ ಆ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಬಿಟ್ಟ.

ಕತ್ತರಾಗಿಹೋಯಿತು. ಅದಿನ ಯಾವ ಒಳತೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಅಣೆಗಳಿಲ್ಲ ನಿರಾಶೆಯೇ. ಬಾಲರಾಜ ಉಸ್ಮನ್ನುತ್ತ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಹೊರಟನು.

ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಮುದುಕಿಯೊಬ್ಬಳು ಅವನಿಗೆ ಎದುರು ಬಂದು ಗಕ್ಕನೆ ನಿಂತು, "ಯಾರೋ, ನಮ್ಮ ಬಾಲರಾಜನಲ್ಲಿವೇನೋ?" ಎನ್ನುತ್ತ ಅವನ ಕೈಹಿಡಿದು, ಬೀದಿ ದೀಪದ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿದಳು.

ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿದಕೊಡಲೇ ಬಾಲರಾಜನ ಪ್ರಾಣವೇ ಹೋದಂತಾಯಿತು. ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಆ ಮುದುಕಿ ಬಾಲರಾಜನಿಗೆ ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಸನ್ನಿಹಿತಳಾಗಿದ್ದಳು. ಬಾಲರಾಜನ ತಂದೆ ತಾಯಂದಿರು ಅವನ ಚಿಕ್ಕತನದಲ್ಲೇ ಸತ್ತು ಹೋಗಿರಲು, ಅವನು ಊರೂರು ಅಲೆಯ ಬೇಕಾಯಿತು. ಆಗ ಊರಲ್ಲಿದ್ದ ಈ ಮುದುಕಿ ಅವನಿಗೆ ಆಶ್ರಯವಿತ್ತಳು. ಅದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಸತ್ತಿದ್ದ ಅವಳ ಮಗ ಬಾಲರಾಜನಂತೆಯೇ ಇದ್ದನಂತೆ. ಅಂತೆಯೇ ಮುದುಕಿ "ನಿನ್ನ ನೋಡಿದರೆ ನನ್ನ ಮಗನನ್ನು ನೋಡಿದ ಹಾಗೇ ಆಗುತ್ತದೆ. ನನ್ನೊಂದಿಗೇ ಇರಪ್ಪ" ಎಂದು ಆದರಿಸಿದ್ದಳು.

ಮುದುಕಿ ಹಾಲು ಮಾರಿ, ಬೆರಣಿಟ್ಟು, ಒಂದ ಹಣದಿಂದ ಒಂದಿಷ್ಟು ಬೇಯಿಸಿ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಬಾಲ

ರಾಜನಿಗೆ ಒಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹಾಗೆ ಆ ಮುದುಕಿಯ ಹತ್ತಿರ ಅವನು ಎರಡು ವರ್ಷ ನಿಶ್ಚಿಂತನಾಗಿದ್ದ ಆದರೆ ಬರುಬರುತ್ತ ಮುದುಕಿಗೆ ಶಕ್ತಿ ಉಟಾಗಿ, ಹಾಲು ಕರೆಯುವುದೂ, ಬೆರಣಿ ತಟ್ಟುವುದೂ ಅವಳ ಶಕ್ತಿಗೆ ವಿಸಾರಿದ ಕೆಲಸಗಳಾದುವು. ಇವನನ್ನೂ ಅಂಥ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹಚ್ಚುತ್ತಿದ್ದಳು.

"ನನ್ನ ಕಡೆಗಾಲಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ದೇವರೇ ನಿನ್ನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದರಪ್ಪಾ. ನಾನು ಹಾಸಿಗೆ ಹಿಡಿದರೆ ನೀನೇ ನನಗೆ ದಿಕ್ಕು" ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಳು ಮುದುಕಿ ಬಾಲರಾಜನೊಂದಿಗೆ.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಬಾಲರಾಜನಿಗೆ ನಡುಕ ಹುಟ್ಟಿತು. ಯಾರಿಗೆ ಬೇಕು ಮುದುಕಿಯ ಪ್ರೀತಿ! ತನ್ನ ಬದುಕಿಗೆ ಇದ್ದಲ್ಲಿ ಗಂಟು ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ದಿನ 'ತಿರು' ಹೆಸರು ಕೊರವಮಠ. ಯಾವ ಕೆಲವು ತಿಂಗಳು ಕಳೆಯುತ್ತಿರಲು

ಎಂದರೆ

ಸಂಪಾದಿಸಿ ಒಂದು ನೆಲೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದ. ಹೀಗೆ ಅವನು ಮುದುಕಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೂ, ಅವಳು ಅವನನ್ನು ಬಿಡದೆ ಮತ್ತೊಂದು ವರ್ಷದೊಳಗೆ ಒಂದು ಕೈ ಹಿಡಿದಳಲ್ಲಾ ! ಇನ್ನು ಅವಳು ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಬಿದ್ದಿರುತ್ತೇನೆಂದರೆ ಏನು ಗತಿ !

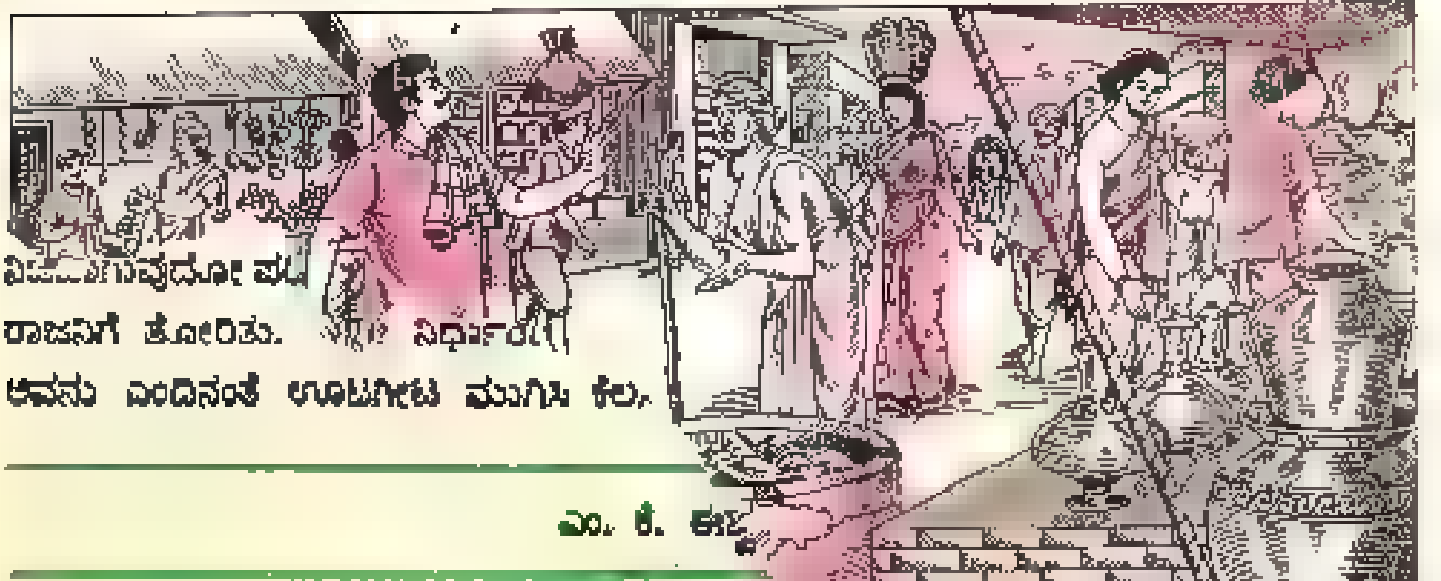
“ ಏನೋ ಬಾಲರಾಜೂ ! ಹಾಗೆ ನೋಡ್ತಿ ಯಲ್ಲಾ ? ನನ್ನ ಗುರುತು ಹತ್ತಿರಿಲ್ಲವೇನೋ ? ನನ್ನನ್ನು ಸಾಕಿದ ಅಮ್ಮ ನಾನು ಕಣೋ ! ಹೇಳದೆ ಕೇಳದೆ ನನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ಹಿಡಿದೆಯಲ್ಲಾ ! ಎಷ್ಟು ಗೋಳಾಡಿದೆ ಗೊತ್ತಾ ? ನನ್ನನ್ನೇ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಊರೂರು ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ಅದೃಷ್ಟದಿಂದ ಈದಿನ ಸಿಕ್ಕಿದೆ. ಇನ್ನು ಈ ಘಟ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲ ಬದುಕುವವ್ವಾ ! ” ಎಂದಳು ಮುದುಕಿ ಕಣ್ಣೀರಿ ನೊಂದಿಗೆ ಗದ್ಗದವಾಗಿ.

ಬಾಲರಾಜ ಅವಳಿಂದ ತನ್ನ ಕೈಯನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತ, “ ಪ್ರಾಯಶೋಗಿ ಕಣ್ಣು ಪೂರಾ ಕುರು ಡಾಗಿರಬೇಕು ನಿನಗೆ ! ಬುದ್ಧಿ ಕೂಡಾ ಕೆಟ್ಟದೆ ಅಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ. ನನ್ನ ಹೆಸರು ಬಾಲರಾಜನೂ ಅಲ್ಲ, ಕಾಲ ರಾಜನೂ ಅಲ್ಲ. ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ನೋಡಿದ್ದೂ ಇಲ್ಲ. ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮುದುಕಿಯನ್ನು ದಾಟಿ ಬೇಗಬೇಗನೆ ನಡೆದುಬಿಟ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಗಂಡ ದಿಂದ ಪಾರಾದಂತೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಅವನು

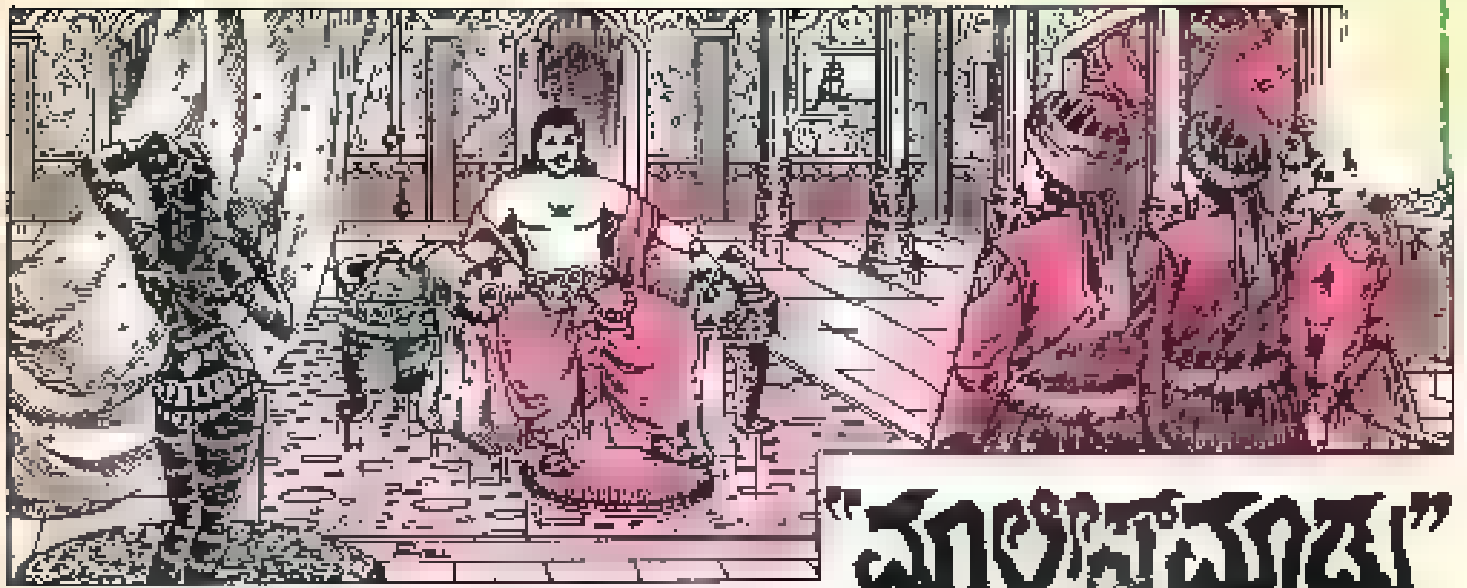
ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕರೆದು, “ ನಿನ್ನ ಮುಖ ನೋಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಒಳ್ಳೆಯದೂ ಇಲ್ಲ ; ಬದಲಿಗೆ ಗುಡ್ಡವೇ ಮೇಲೆ ಬೀಳುವ ಹಾಗೆ ಯಾವಾಗಲೋ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದ ಮುದುಕಿಯೊಂದು ನನ್ನ ಬೆನ್ನು ಬಿದ್ದು, ನನ್ನ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸಾಯುವವರೆಗೆ ಇರಲಿಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿತು. ಅದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಒರುವಾಗ ಇಷ್ಟು ದೊತ್ತಾಯಿತು ! ಅಬ್ಬಬ್ಬ ! ” ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಬಲುಬೇಸರದಿಂದ.

“ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ ನೀವು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ತಪ್ಪು ಹಾಕೋದು ! ಪ್ರಾಪ್ತ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಬಾಯಿಯ ಹತ್ತಿರ ಬಂದದ್ದು ಕೂಡಾ ಬಿದ್ದು ಮಣ್ಣು ಪಾಲಾಗು ವುದುಂಟು. ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತು ಆ ಮುದುಕಿಯ ಕಡೆಯಾಸೆ ಎಂಥದೋ ? ಅವಳ ಹತ್ತಿರ ಏನಿದೆಯೋ ? ” ಎಂದಳು ಬಾಲರಾಜನ ಹೆಂಡತಿ.

ಅವಳ ಮಾತು ಅಕ್ಷರಶಃ ನಿಜವಾಗಿತ್ತು. ಆ ಮುದುಕಿಗೆ ಅವಳ ಗುಡಿಸಲಿನ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಿಧಿ ದೊರಕಿತ್ತು. ಬಾಲರಾಜನ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೀಮ ದಿಂದ ಅವನು ಅವನಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂತಲೇ ಅವಳು ಅವನನ್ನು ಊರೂರು ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅದು ಪ್ರಾಪ್ತಿಯಿಲ್ಲದ್ದರಿಂದಲೇ ಬಾಲರಾಜನು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಅವಳಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಈ ಸಂಗತಿ ಮುಂದೆ ಒಂದು ದಿನ ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುವಾಗ ಕೈಮೀರಿತ್ತು.

ನಿಜವಾಗುವುದೋ ಮು ರಾಜನಿಗೆ ತೋರಿತು. ನಿರ್ಧಾರವಾಗಿ ಅವನು ಎಂದಿನಂತೆ ಊಟಗೀಟ ಮುಗಿಸಿ ಕೊ.

“ಮಾಲಿನ್ಯಮಾಡು”

ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳ ಒಂದೆ ಪ್ರಚಂಡವೆಂಬುದೊಂದು ದೇಶವಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಪ್ರಭಂಜನ ಮಹಾರಾಜನು ಆಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಂದು ಸಾರಿ ಹಠಾತ್ತಾಗಿ ಸೇನಾಧಿಪತಿ ಸತ್ತನು. ಇನ್ನು ಆ ಪದವಿಗೆ ಹೊಸಬನೊಬ್ಬ ನನ್ನು ನಿಯಮಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅವಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯರಾದ ವರು ಸಾಲ್ಕುಮಂದಿ ಇದ್ದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನನ್ನು ಹೇಗೆ ಆರಿಸಬೇಕೆಂದು ರಾಜನಿಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ.

ಮಹಾರಾಜನಿಗೆಒಬ್ಬ ಖಾಸಾ ಕ್ಷೌರಿಕನಿದ್ದ. ಅವನು ದಿನಾ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಬಂದು, ರಾಜನಿಗೆ ಕ್ಷೌರಮಾಡಿ ಶರೀರಕ್ಕೆ ಎಣ್ಣೆ ಹಚ್ಚಿ ತಿಕ್ಕಿ ಮರ್ದನ ಮಾಡಿ, ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನೊಂದಿಗೆ ರಾಜನು ತನಗೆ ಒಂದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು.

“ಈಗ ತನಗೆ ಬಂದಿರುವ ಸೇನಾಧಿಪತಿಯನ್ನು ಆರಿಸುವ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ರಾಜನು ಅವನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿ ಕ್ಷೌರಿಕನು, ಸ್ವಾಮಿ, ಸೇನಾಧಿಪತಿಗೆ ಒರೇ ಶಕ್ತಿ ಇದ್ದರೆ ಸಾಲದು. ರಾಜ ಭಕ್ತಿ ಕೂಡಾ ಇರಬೇಕು.” ಎಂದನು.

“ಅದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಮಾರ್ಗವೇನು ?” ಎಂದು ರಾಜನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಲು, ಕ್ಷೌರಿಕನು ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿ

ಯಾದ ಉಪಾಯವನ್ನು ರಾಜನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಲಾಸಿ ರಿದ. ಆಮೇಲೆ ರಾಜನು ಸೈನ್ಯಾಧಿಪತಿಯ ಮ ಸೇರಿದ ಸಾಲ್ಕು ಮಂದಿಗಳನ್ನೂ ಅನ್ನ ಬಂದ ಯಿಸಿ, ಅವರನ್ನು ಕುರಿತು, “ನಿಮಗೆ ಒಂದು ಇಡುವ ಕಾರ್ಡೇಶದಿಂದ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಬರಲಿಕ್ಕೆ ಹೇಳಿ. ಆದರೆ ನನಗೆ ಎಣ್ಣೆ ಹಚ್ಚಿ ಮರ್ದನಮಾಡಿ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಸುವ ಕ್ಷೌರಿಕನಿಗೆ ಡೇಳು ಕುಟ್ಟುಕತು. ಬರಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಶರೀರವೆಲ್ಲ ನೋವಾಗಿರುವುದರಿಂದ. ಈ ದಿನ ಪರೀಕ್ಷೆ ಬೇಡ, ಹೋಗಿಬನ್ನಿ” ಎಂದನು.

ಸಾಲ್ಕರೂ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು ಮಾತ್ರ ಕೆಲವು ಹಜ್ಜೆ ಹೋಗಿ ತಿರುಗಿ ಬಂದು, “ಕ್ಷೌರಿಕ ಜಾರದೆ ಹೋದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ತಾವು ಕಷ್ಟ ಪಡಬೇಕೇ ? ಡೇವರಿಗೆ ಸಮಾನರಾದ ನಿಮಗೆ ಸೇವೆ ಮಾಡುವುದು ನಮ್ಮ ಧರ್ಮವಲ್ಲವೇ ?” ಎಂದು ಹೇಳಿ ರಾಜನು ಬೇಡಬೇಡವೆಂದರೂ ಕೇಳದೆ, ರಾಜನ ಶರೀರಕ್ಕೆ ಎಣ್ಣೆಯೊತ್ತಿ ತಿಕ್ಕಿ ಶರೀರ ಮರ್ದನ ಮಾಡಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಿಸಿದನು. ಅವನಿಗೆ ಸೇನಾಧಿಪತಿ ಪದವಿ ಲಭಿಸಿತು. ಅವನ ಹೆಸರು ಕೂರವರ್ಮ. ಆಮೇಲೆ ಕೆಲವು ತಿಂಗಳು ಕಳೆಯುತ್ತಿರಲು

ಪದವಿಯೊಂದು ಖಾಲಿಯಾಯಿತು. ಕೂಡ ಸಂಪಾದಿಸಿ ತನ್ನ ಗೆಲೆಯನಾದ ಮಹಾಪಂತ್ರಿಗೆ ಆ ಮುದ್ದು ಪದವಿ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಹೇಳಿದನು. ಮಹಾಪಂತ್ರಿ ಬೆಳಗ್ಗೆ ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಮಾರ್ಲೀಸ್ ಅಂದರೆ ಮರ್ಫನ ಒಂದಿ ಮೂತ್ರಪದವಿಯನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಡೆನು.

ಅಂದಿನಿಂದ ಮುಖ್ಯವಾದ ಪದವಿಗಳು ಮಾರ್ಲೀ ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ರಾಜನು ತನಗೆ ಬೆನ್ನಿಗೆ ಮಾರ್ಲೀಸ್ ಮಾಡುವವನಿಗೇ ಆ ಪದವಿಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಕೆಲವುಬಗೆಯ ಉದ್ಯೋಗಗಳಿಗೆ ಸ್ಪರ್ಧೆಯೇ ಪೂರೈಗೊಂಡಿತ್ತು. ಆಗತ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಸ್ಥಾನ ಪ್ರರೋಹಿತನ ಪದವಿ ಖಾಲಿಯಾದರೆ ಹಳೆಯ ಪ್ರರೋಹಿತನ ಈದಿನ ಹೊರತು ಆದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕವನು ಬೇರೊಬ್ಬನು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ತನಗೆ ನೋಸ್ ಮಾಡದಿರುವವರಿಗೆ ತಾನು ಉದ್ಯೋಗ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಾಗ ರಾಜನಿಗೆ ಸಂಕಟವಾಗು ತ್ತಿತ್ತು. ಕಡೆಗೆ ರಾಜನು ಏನು ಮಾಡಿದನೆಂದರೆ ತನ್ನ ಕೈಗಳಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿ ಸೇರುವ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ಮೊದಲನೇದಿನ ತನಗೆ ಮಾರ್ಲೀಸ್ ಮಾಡಲೇ ಬೇಕೆಂದು ನಿಯಮವನ್ನು ಆಮಲು ಪಡಿಸಿದನು.

ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ದಿನಗಳು ಉರುಳುತ್ತಿರಲು, ರಾಜ ನಿಗೆ ಯಾವುದೋ ಚರ್ಮವ್ಯಾಧಿ ಆಂಟಿಕೊಂಡಿತು.

ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡುವ ರಾಜವೈದ್ಯರು ರಾಜನನ್ನು ಕುರಿತು "ತಾವು ಕುಡ ಕಂಡವರಿಂದ ಮಾರ್ಲೀಸು ಮಾಡಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದಲೇ ಇದು ಬಂದಿದೆ. ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬನ ರೋಗ ನಮಗೆ ಸಂಕ್ರಮಿಸಿದೆ ಇದೀಗ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯಿಂದ ಗುಣವಾದರೂ, ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಲ್ಲಿರಬೇಕು." ಎಂದರು.

ಅದು ರಾಜನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನಾಟಿತು ಅವನ ಚರ್ಮವ್ಯಾಧಿ ಗುಣವಾಗುವುದರಿಂದಾಗಿ ಮಾರ್ಲೀಸ್ ಶಾಸನವೂ ರದ್ದಾಯಿತು. ರಾಜನು ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕ್ಷೌರಿಕನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಕ್ಷೌರಿಕನು "ರಾಜಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಲೀಸ್ ಒಂದೇ ಮಾರ್ಗವೇನಲ್ಲ. ನೀವು ಸುಮ್ಮನೆ ಬಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ನಗುತ್ತಾ ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು ಕ್ಷಮಾಪಣೆ ಕೇಳುವವನೂ ರಾಜಭಕ್ತಿಯುಳ್ಳವನೇ." ಎಂದನು.

ಈ ಹೊಸ ಸೂತ್ರದ ಮೇರೆ ರಾಜನು ತನ್ನ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಖಾಲಿಬಿದ್ದ ಜಾಗೆಯನ್ನು ತುಂಬಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದನು. ನಿಜವಾದ ಮಾರ್ಲೀಸ್ ಪದ್ಧತಿ ಹೋದರೂ ಅದೊಂದು ಪಡಿಸುಡಿಯಾಗಿ ಪಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದು ಹೋಯಿತು. ಯಾವನಾದರೂ ಅರ್ಹತೆಯಿಲ್ಲದವನು ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದರೆ, "ಅವನು ಯಾರಿಗೋ ಮಾರ್ಲೀಸ್ ಮಾಡಿರಬೇಕು" ಎಂದು ಈಗಲೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಕತ್ತೆ ಹೊರೆ

ಒಂದಿಂದು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಬೊಂಗ್ರನೆಂಬ ಆಗಸನಿಗೆ ಮನೆ ತುಂಬಾ ಮಕ್ಕಳು. ಈ ಕುಟುಂಬದ ಭಾರವನ್ನು ಹೊರಲಾರದೆ ಬೊಂಗ್ರ ಒಂದು ದಿನ ಮನೆಯಿಂದ ವತ್ಸೆಯಲ್ಲದೆ ಓಡಿ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟ.

ಆ ಮೇಲೆ ಬೊಂಗ್ರನ ಹಿರಿಯ ಮಗ ಹದಿಮೂರು ವರ್ಷದ ಹುಡುಗ ಆ ಕುಟುಂಬವನ್ನು ಕಾಪಾಡುವವನಾಗಿ ಭಾರ ಹೊತ್ತು ನಡೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಚಿಕ್ಕವನಾದರೂ ತಂದೆಯ ದುರಿತಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚೇ ದುಡಿದು ಹೋಗೋ ಮನೆ ನಡೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಆ ಹುಡುಗ.

ಇದು ವರ್ಷಗಳ ಮೇಲೆ ಬೊಂಗ್ರ ಸುಂದರಾಗಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದ. ಮನೆ ಎಂದಿನಂತೆ ಸಾಗುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಆಸ್ವರ್ಯಪಟ್ಟ. ಆ ಮೇಲೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು, ತನ್ನಿಂದ ಹೊರಲಾಗದ ಭಾರವನ್ನು ತನ್ನ ಮಗನು ಹೊತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟ.

ತನ್ನ ತಂದೆ ಇನ್ನು ತನ್ನ ಭಾರವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ತಗ್ಗಿಸುತ್ತಾನೆಂದು ಆ ಮಗನೂ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟ.

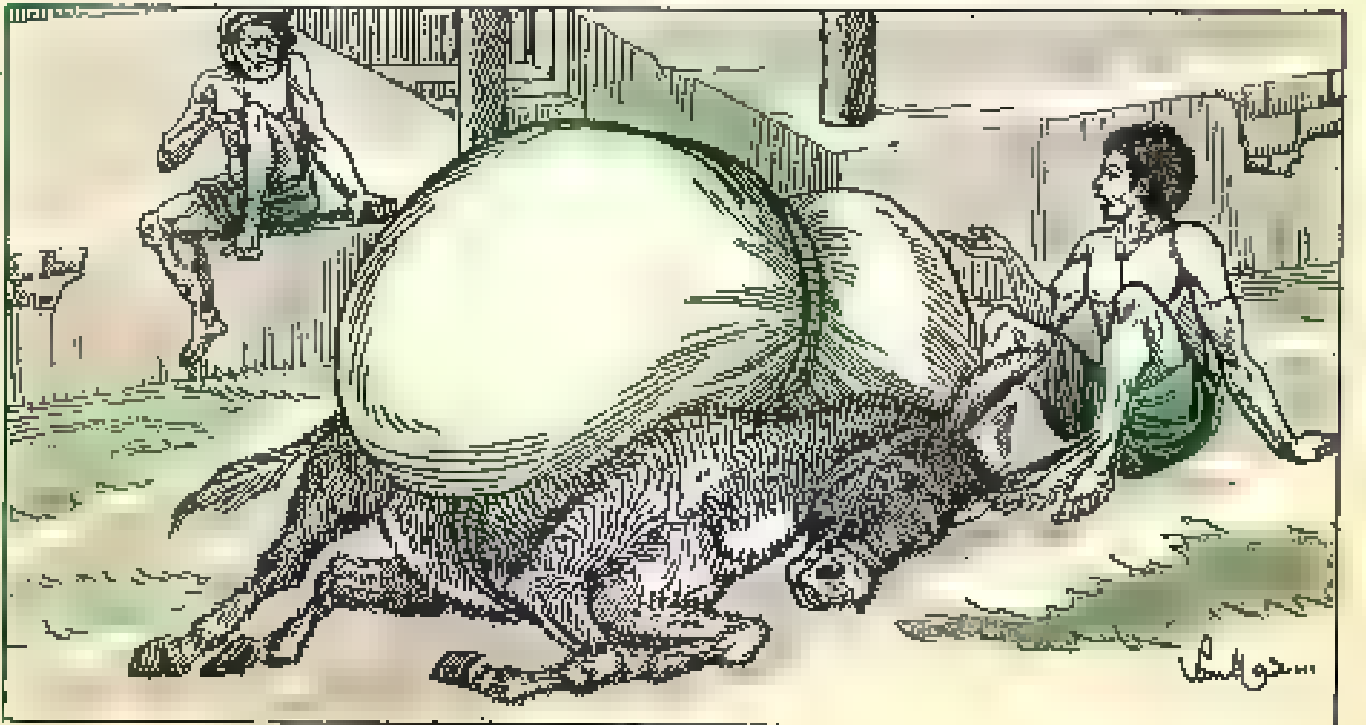
ಆದರೆ ಬೊಂಗ್ರ ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಮಗನಿಗೆ ಯಾವ ವಿಧದಿಂದಲೂ ಸಹಾಯಮಾಡದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ತಂದು ಕೂಳಿಡುತ್ತಿದ್ದ.

ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಮಗನು ತಂದೆಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಕಲಿಸಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡು ಬೊಂಗ್ರನ ಎದುರಿನಲ್ಲಿ ಕತ್ತೆಯ ಮೇಲೆ ಅದು ಹೊರುವಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಒಡ್ಡೆಯನ್ನು ಹಾಕಿದ. ಆ ಮೇಲೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಅದರ ಮೇಲೆ ತಾನೂ ಚಂಗನೆ ಹಾರಿ ಕುಳಿತ.

ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಬೊಂಗ್ರ "ಅರೇ! ಕತ್ತೆಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವಿಯೇನೋ? ಅದಕ್ಕೆ ಹೇರಿದ ಭಾರ ಸಾಲದೆ ನೀನೂ ಹಾರಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವುದುಬೇ? " ಎಂದ.

"ಅದೇ! ನಾನು ಕೂಡಾ ಕೇಳಬೇಕಿದ್ದಿದ್ದೇನೆ. ನಾನು ಹೊರುವ ಭಾರ ಸಾಲದೆಂತದೋ ನೀವು ತನ್ನ ಕುತ್ತಿಗೆ ಮೇಲೆ ಹತ್ತಿ ಕೂಡಿದ್ದೀರಿ? " ಎಂದ ಮಗ.

• ಕೂಡಲೇ ಬೊಂಗ್ರನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಬಂತು

ಅಡ್ಡದಾರಿ

ಇಂತಹ ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಶಂಕರವರ್ಮನು ಉತ್ತರ ಕನ್ನಡ ರಾಮಶರ್ಮನು ನಿರ್ಗತಿಕನಾದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಕುಟುಂಬದ ಅಪರಾಧಿಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಅವರು ಬಡಿಸಿದುದನ್ನು ಉಣ್ಣುತ್ತ ರಾತ್ರಿಮಾಡ ಮೇಲೆ ಉಳಿದ ಮಂಟಪ ಸೇರಿ ಮಲಗುತ್ತಿದ್ದನು ಆ ಮಂಟಪದ ಅಗಲದ ಹರಿಕಥೆ ಮೊದಲಾದ ಕಾಲಕ್ಷೇಪಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ರಾಮಶರ್ಮನು ಅದನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾ ಎಚ್ಚರ ಬಂದಿರಬಹುದು. ಹೀಗೆ ಶಂಕರ ಹರಿಕಥೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಅವನಿಗೆ ಕೃಗಲೋಕ, ಇಂದ್ರನ ವೈಭವ, ಅಮರಿಯರ ನಾಟಕ, ಸ್ವರ್ಗಸಂಖ್ಯೆಗಳ ವರ್ಣನೆ ಮೊದಲಾದುವು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಲೆಗೇರಿದುವು.

ಒಂದು ದಿನ ಹರಿಕಥೆ ಹೇಳುವ ಹರಿದಾಸರು ಬಟ್ಟರೇ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯಾಗಿದ್ದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವನು ಅವರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಸ್ವರ್ಗ ಸೌಖ್ಯಗಳನ್ನು ಕಂಡ ಯುವ ಸುಲಭ ದಾರಿ ಯಾವುದೆಂದು ಕೇಳಿದನು. "ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಸುಕೊಂಡರೆ, ಹರಿ ರಾಸರು. ಆ ಮೂರು ರಾಮಶರ್ಮನಿಗೆ ತೃಪ್ತಿ ಯಾಯುವುದಾದಲ್ಲಿ. ಇವರೇನೋ ಗುಟ್ಟು ಬಚ್ಚಿಟ್ಟು

ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆನಿಸಿ. "ಕಾಗಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ, ಹೇಳಿ ಬಿಡಿ. ನನಗೆ ಇಹಸಂಖ್ಯೆಗಳ ಮೇಲೆ ಆಸೆಯೇನಿಲ್ಲ. ಅದಷ್ಟು ಬೇಗವಲ್ಲೇ ಮಹಾಸಂಖ್ಯೆವಾದ ಸ್ವರ್ಗವನ್ನು ಸೇರ ಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದನು.

ಹರಿದಾಸರು ಬೇಸತ್ತು, "ವೈಕುಂಠ ಏಕಾದಶಿಯ ದಿನ ದಿನವ ಗುಗೆಯಲ್ಲಾದರೂ ಧುಮುಕು. ಸ್ವರ್ಗ ವನ್ನು ತಲಪುತ್ತಿ" ಎಂದರು.

ತೃಪ್ತನಾದ ರಾಮಶರ್ಮ ಆ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲೇ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟನು. ನಡೆಯುತ್ತ ನಡೆಯುತ್ತ, ಬೆಟ್ಟ, ಗುಡ್ಡ, ಕಣಿವೆ, ಕಾಡು, ನಾಡುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ದಾಟುತ್ತಾ ವೈಕುಂಠ ಏಕಾದಶಿಯ ದಿನ ಗಂಗಾತೀರ ವನ್ನು ತಲಪಿದನು. ಅಮೇಲೆ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಕೈಮುಗಿದು ಗುಗೆಯೊಳಗೆ ಧುಮುಕಿದನು.

ಅವನಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾದಾಗ ತಾನು ನರಕ ಲೋಕ ದಲ್ಲಿರುವೆಂದೂ ಕಂಡುಕೊಂಡನು ಅವನ ಎದುರಿ ನಲ್ಲಿ ಯಮಧರ್ಮರಾಜನೂ ಚಿತ್ರಗುಪ್ತರೂ ನಿಂತಿ ದ್ದರು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ, ರಾಮಶರ್ಮ ಹತಾಶ ನಾಗಿ, "ನಾನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಹೇಗೆ ಬಂದೆ? ಮಹಾಪುಣ್ಯ ದಿನದಲ್ಲಿ ಆತ್ಮತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿದವನು ಇಂತಹ ನರಕಕ್ಕೆ

ಬರುವುದೆಂದರೇನು ಅನ್ವಾಯ ? ” ಎಂದು ಶೋಪ ದಿಂದ ಚಿತ್ರಗುಪ್ತರನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

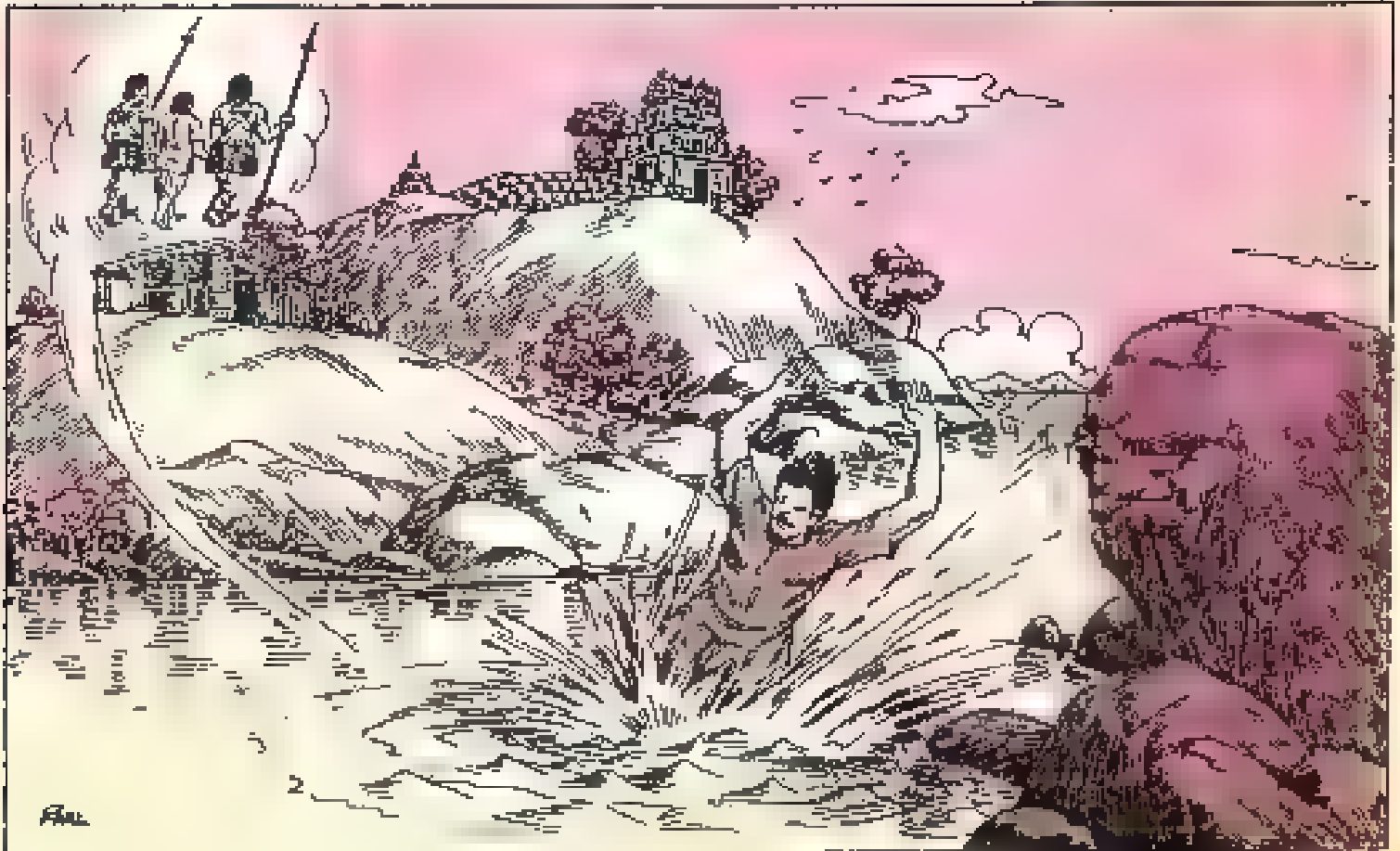
“ ಅದೇನೋ ನಿಜವಷ್ಟು. ಆದರೆ ನಿನಗೆ ಇನ್ನೂ ಅಯಾಷ್ಕವಿದೆ. ಮಾನವ ಜನ್ಮ ಎತ್ತಿದ್ದಕ್ಕೆ ಮಾಡ ಬೇಕಾದ ವಿಧಿಗಳೆಲ್ಲ ತೀರಿದ ಹೊರತು ನಿನಗೆ ಸ್ವರ್ಗ ಸಿಗಲಾರದು ” ಎಂದರು ಚಿತ್ರಗುಪ್ತರು.

“ ಇನ್ನು ನೀನು ಹೋಗಬಹುದು ” ಎಂದು ಯಮನು ಕೈಯಾಡಿಸಿದನು. ಆಗ ರಾಮಶರ್ಮ ಗಿರಿಗಿರಿ ತಿರುಗುತ್ತ ಭೂಮಿಗೆ ಎರಗಿ ಗಂಗಾನದಿಯ ತೀರದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದನು.

ಅವನು ಎದ್ದು ಮೈಯನ್ನು ಝಾಡಿಸಿಕೊಂಡು ಸಮೀಪದಲ್ಲಿಿದ್ದ ಒಂದು ಪುಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ವರ್ತಕನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅಡಿಗೆ ಮುಂತಾದ ಚಾಕರೀ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿ, ಬೇಗದಲ್ಲೇ ಅವರ ಕುಟುಂಬ ದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನಾಗಿ ಅಂಟಿಕೊಂಡನು. ಅವನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿದ ವರ್ತಕನು ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನೇ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಕೂಡಾ ಮಾಡಿ, ತನ್ನ ಪ್ಯಾಪಾರವನ್ನೂ

ಅವನಿಗೇ ಒಪ್ಪಿಸಿದನು. ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ರಾಮ ಶರ್ಮನಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳು ಹುಟ್ಟಿದರು. ಆ ಮಕ್ಕಳು ಸ್ವಲ್ಪ ದೊಡ್ಡವ ರಾಗುವಾಗ ಅವನಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಸ್ವರ್ಗದ ನೆನಪು ಬಂತು. ಮನುಷ್ಯ ಜನ್ಮ ಎತ್ತಿದುದಕ್ಕೆ ಮದುವೆಯಾಗಿ ಸಂಸಾರಸುಖ ಅನುಭವಿಸಿಯಾಯಿತ್ತಲ್ಲ ? ಮಕ್ಕಳು ಹುಟ್ಟಿದುದರಿಂದ ವಿಧಿಗಳನ್ನೂ ಮುಗಿಸಿದಂತಾ ಯಿತು. ಇನ್ನು ಸ್ವರ್ಗಸುಖಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಅಭ್ಯಂತರ ವೇನಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ ? ಹೀಗೆಂದುಕೊಂಡು ಅವನು ಯಾರಿಗೂ ಏನೂ ಹೇಳದೆ ಹೊರಟುಹೋಗಿ ಗಂಗೆ ಯಲ್ಲಿ ಹಾರಿದನು. ಈ ಸಾರಿ ಕೂಡಾ ಅವನು ಹೋಗಿ ಸೇರಿದ್ದು ನರಕಲೋಕವನ್ನೇ.

ಯಮಾರ್ಥಮರಾಜನು ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ಸಿಟ್ಟಿ ನಿಂದ. “ ನಿನ್ನ ಕರ್ಮಗಳೆಲ್ಲ ಪರಿಪಕ್ವವಾಗಿ ತೀರುವ ಮೊದಲೇ ಅವಸರಪಟ್ಟು ಪುನಃ ಬಂದೆಯೇಕೆ ? ಯಾರು ಕರೆದರು ನಿನ್ನನ್ನು ? ” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. “ ನೀವು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನೂ

ಮಾಡಿ ಮುಗಿಸಿದನಲ್ಲ? ಇನ್ನು ಪೂಜೆಬೇಕಾದುದು ನನಗೇನೂ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ರಾಮಶರ್ಮ ಎಂಬಲು ನುಂಗುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ.

“ಮೂರ್ಖ ಮನುಷ್ಯನೇ! ನಿನ್ನ ಆಯುಷ್ಯ ಇನ್ನೂ ಪೂರಾ ತೀರಲಿಲ್ಲ. ನೀನು ಮುದುಕನಾಗಿ ಸಹಜ ಮರಣ ಪಡೆಯುವವರೆಗೂ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರಬಾರದು, ತಿಳಿಯಿತೇ? ಹೋಗು!” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಯಮಧರ್ಮನು ಅವನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಬಿಟ್ಟನು.

ಮತ್ತೆ ಭೂಮಿಗೆ ಬಂದು ಮನೆ ಸೇರಿದ. ಕಾಲವು ಸಾಗಿತು. ರಾಮಶರ್ಮ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಸಂಸಾರದ ಬಂಧನದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡನು. ಅವನ ಮಕ್ಕಳು ದೊಡ್ಡವರಾದರು. ಅವರಿಗೆ ಮದುವೆಯಾಯಿತು. ರಾಮಶರ್ಮನಿಗೆ ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳೂ ಹುಟ್ಟಿದರು. ಈಗ ಅವನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮನೆ, ನನ್ನ ಕುಟುಂಬ ಎಂಬ ಮನುಕಾರ ಬಲವಾಗಿ ಬೇರೂರಿತ್ತು. ಅವನೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಮುದುಕನಾಗಿದ್ದ. ಪರಲೋಕಗಳ ಯಾವ ವಿಚಾರವೂ ಈಗ ಅವನಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ.

ಒಂದು ದಿನ ರಾಮಶರ್ಮ ತನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗನನ್ನು ತೊಡೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಆಟವಾಡಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಯಮದೂತರು ಬಂದು ಅವನಿಗಿರು ನಿಂತರು. ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಮಶರ್ಮನು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟು, “ಆಗಲೇ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಬಂದಿರೇಕೆ? ನನಗಿನ್ನೂ

ತುಂಬಾ ಕಾಲ ಆಯುಷ್ಯವಿದೆಯಲ್ಲಾ! ಗಟ್ಟಿಮುಟ್ಟಾಗಿರ್ದೇನಲ್ಲ?” ಎಂದ.

“ಅದೆಲ್ಲಾ ನಾವರಿಯಿವು. ನಿನ್ನ ಆಯುಷ್ಯದ ಲೆಕ್ಕ ಮುಗಿಯಿತು. ಕೂಡಲೇ ನಿನ್ನನ್ನು ತರಲು ಆಜ್ಞೆಯಾಗಿದೆ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಯಮದೂತರು ವಾಶ ಬೀಸಿ ಕಟ್ಟಿ ರಾಮಶರ್ಮನನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಯಮಧರ್ಮರಾಜನು ರಾಮಶರ್ಮನನ್ನು ನೋಡಿ ನಕ್ಕು, “ನಿನ್ನ ಕೋರಿಕೆ ತೀರಿತಷ್ಟೇ! ಮೊದಲು ಶಿಕ್ಷೆ ಅನುಭವಿಸು” ಎಂದನು.

“ಶಿಕ್ಷೆ? ಸಶಗೆ? ಅನ್ಯಾಯ! ನೀವು ಹೇಳಿದಂತೆಯೇ ಎಲ್ಲಾ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ನನಗೇಕೆ ಶಿಕ್ಷೆ?” ಎಂದು ರಾಮಶರ್ಮ ಕೇಳಿದ.

“ನೀನು ಚಿತ್ತಶುದ್ಧಿಯಿಂದ ನಿನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವರ್ಗ ಸೌಖ್ಯಗಳಿಗಾಗಿ ಆಡ್ದದಾರಿ ಶುಭದವನು ನಿನಗೆ ಸ್ವರ್ಗಸುಖವು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತ್ರವೇ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಅದು ಕೂಡಾ ನೀನು ನಿನ್ನವರ ಮೇಲೆ ಅನುರಾಗತೋರಿಸಿದ ಪುಣ್ಯದಿಂದ. ಉಳಿದ ಪಾಪಗಳಿಗೆ ಮೊದಲು ನರಕದ ಶಿಕ್ಷೆ ಅನುಭವಿಸಿದ ಮೇಲೆ, ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಸುಖವನ್ನೂ ಅನುಭವಿಸುವೆ” ಎಂದು ಯಮಧರ್ಮರಾಜನು ಕೈಯಾಡಿಸಿದನು. ಯಮದೂತರು ಅವನನ್ನು ನರಕಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡುಹೋದರು.

ಮೊರ್ಚು

ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ರಾಜಾತೋಟವೆಂಬ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ನಾರಾಯಣಬಾವನೆಂಬ ಧನವಂತ ನೊಬ್ಬನಿದ್ದ. ಏಕರಾರ್ಜಿತನಾಗಿ ಬಂದ ಅಸ್ತಿಯ ಬಲದಿಂದ ಅವನು ಸಮುದ್ರ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು ಮಾಡಿ ತುಂಬಾ ಲಾಭ ಸಂಪಾದಿಸಿ ಸ್ವಂತ ಊರಿನಲ್ಲಿ ನೆಲ ಹೊಲ ತೋಟಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ಭಾರೀ ದೊಡ್ಡವನಾದ. ಹೀಗೆ ನಾರಾಯಣಬಾವನಿಗೆ ಹಿರತನ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಅವನ ಮಗಂದಿರು ವ್ಯಾಪಾರ ಕಾರ್ಯ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ನಾರಾಯಣಬಾವನಿಗೆ ಸಿಂತ್ರಿಬಾವನೆಂಬ ಜ್ಞಾತಿ ಯೊಬ್ಬನಿದ್ದ. ಹುಲಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ನರಿಕಾಯಿಸಿಟ್ಟು ಕೊಂಡಿತು ಎಂಬ ಗಾದೆಯಂತೆ ಈ ಸಿಂತ್ರಿಬಾವ ಎಲ್ಲದರಲ್ಲಿಯೂ ನಾರಾಯಣಬಾವನನ್ನು ಮೀರಿಸ ಬೇಕೆಂದು ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳೆದು ಭಾರೀ ಪೆಟ್ಟು ತಿಂದ. ಅದರಿಂದಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ನಾರಾಯಣಬಾವನ ಮೇಲೆ ತುಂಬಾ ಹಗೆಯುಂಟಾಯಿತು.

ಕೆಲಸವೇನೂ ಇಲ್ಲದುದರಿಂದ ಪ್ರತಿದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ನಾರಾಯಣಬಾವ ಊರೊಳಗಿನ ಹರಟೆ ಕಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕೂಡುತ್ತಿದ್ದ. ಒಂದು ದಿನ

ನಾರಾಯಣಬಾವ ಹರಟೆ ಕಟ್ಟಿಯ ಮೇಲೆ ಮಾತಾಡುತ್ತ, "ನಮ್ಮ ಪಕ್ಕದ ಜಮೀನ್ದಾರ ರಿದ್ದಾರಲ್ಲ, ತುಂಬ ಅಶ್ರದ್ಧೆಯ ಮನುಷ್ಯ. ಅವರಿಗೆ ರೈತರ ಗೇಣಿ ಬೇಕೇ ಹೊರತು ಅವರ ಕಷ್ಟಸುಖಗಳ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ಉಳಕೆರೆಗೆ ನೆರೆಬಂದು ಹೊಲ ಗದ್ದೆಗಳು ನಾಶವಾಗುತ್ತವಷ್ಟೆ?" ಕಲ್ಲಿ ನಿಂದೊಂದು ಒಲವಾದ ಗೋಡೆ ಕಟ್ಟಿಬಿಟ್ಟರೆ ಆ ಕಷ್ಟ ತಪ್ಪುತ್ತೆ. ನಾನೊಂದು ನಿಶ್ಚಯಕ್ಕೆ ಬಂದೆ. ಅದ ಕ್ಯಾಗುವ ಅರ್ಧಖರ್ಚು ನನ್ನದು; ಉಳಿದದ್ದೂ ನೀವೆಲ್ಲಾ ಕೂಡಿ ಭರಿಸಿರಿ ನೋಡುವಾ" ಎಂದ. ಅಲ್ಲಿ ಸೇರಿದವರು "ಸರಿ ಸರಿ" ಎಂದು ಒಪ್ಪಿದರು.

ಈ ಸಂಗತಿ ಸಿಂತ್ರಿಬಾವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಕೂಡಲೇ ಅವನು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರ ಹತ್ತಿರವೂ ಹೋಗಿ, "ನೀವೆಲ್ಲಾ ಎಂಥಾ ಹುಚ್ಚರು! ನಾರಾಯಣಬಾವ ನಿಮಗೆ ಒಳ್ಳೇ ಮಂತ್ರಹಾಕಿದ. ಕೆರೆಗೆ ನೆರೆಬಂದರೆ ಅವನ ಹೊಲಗಳೇ ಮುಳುಗುವುದು, ಉಳಿದವರ ಹೊಲಗಳು ಮುಳುಗಿದರೂ ಬೆಳೆಗೆ ನಷ್ಟವೇನೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಆತ ಕನ್ನ ಅಗತ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಗೋಡೆ ಕಟ್ಟುವುದಾದರೆ ಅರ್ಧ ಖರ್ಚನ್ನು ಉರವರ ಮೇಲೆ

ಹಾಕುತ್ತಾನಲ್ಲ! ಅದನ್ನು ನಂಬುತ್ತಿರಲ್ಲ!" ಎಂದ.
ಅದರಿಂದಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಹೀಜರಿದು ಸುಮ್ಮನಾದರು.

ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಪರಬೇ ಕಟ್ಟೇ ಮೇಲೆ ನಾರಾಯಣ ಬಾವ. "ನಮ್ಮೂರ ಕಾಲುವೆಗೆ ಒಂದು ಸಂಕ ಶಾಕಿ ಬಿಟ್ಟರೆ ಊರೊಳಗೆ ಬರುವವರಿಗೂ, ಹೋಗುವವರಿಗೂ ಸೌಕರ್ಯವಾಗಿರುತ್ತೆ. ಆದರೆ ಖರ್ಚಿನಲ್ಲಿ ಮೂರು ಭಾಗ ನಾನು ಹಾಕುತ್ತೇನೆ. ಉಳಿದದ್ದು ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಭರಿಸಿರಿ!" ಎಂದನು.

ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿರುವುದೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು. ಆದರೆ ಸಿಂತ್ರಿಬಾವ ಮತ್ತೆ ಅವರಿಗೆಲ್ಲ ಅಡ್ಡ ನಿಂತು. "ಸಂಕ ಕಟ್ಟಿಬಿಟ್ಟರೆ ನಾರಾಯಣ ಬಾವನ ಸರಕುಗಳ ಗಾಡಿ ನೇರಾಗಿ ಊರಿಗೆ ಬರುತ್ತೆ. ಉಳಿದವರಿಗೆ ಏನು ಲಾಭ? ಸಣ್ಣ ದೋಣಿಯಲ್ಲೇ ನಮ್ಮ ಕೆಲಸ ಆಗುವುದಿಲ್ಲವೇನು ಎಂದಿನಂತೆ? ಬೇಕಾದರೆ ಅವನೇ ಕಟ್ಟಿರಿ" ಎಂದನು. ಮತ್ತೆ ಊರವರು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದುಬಿಟ್ಟರು. ಆದಾದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ದಿನ ನಾರಾಯಣಭಾವ, "ಪೂರ್ವ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ನನಗೊಂದು ಸಣ್ಣ ಕಾಡು ಇದೆಯಷ್ಟೆ? ಅದನ್ನು ಸುಟ್ಟು ಯಾರಾದರೂ ಇದ್ದರೆಯಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಾದರೆ ನನ್ನದೇನೂ ಅಭ್ಯಂತರವಿಲ್ಲ" ಎಂದನು.

ಕೂಡಲೇ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಹಿರಿಯರು ಅವಸರವಾಗಿ ಹೊಳಿ ಸಣ್ಣ ಕಾಡಿಗೆ ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚಿದರು.

ಕಾಡೆಲ್ಲಾ ಸುಡತೊಡಗಿತು. ಆ ಪೂರ್ವ ದಿಕ್ಕಿನಿಂದ ಗಾಳಿ ಬೀಸಿದುದರಿಂದ ಊರೊಳಗಿನ ಕೆಲವು ಮನೆಗಳೂ ಸುಟ್ಟವು. ಸಿಂತ್ರಿಬಾವ ಹಿರಿಯರನ್ನು ನಾರಾಯಣಭಾವನ ಕಡೆಗೆ ಧೂಬಿಟ್ಟನು. ಅವರು ನಾರಾಯಣಭಾವನ ಮನೆಗೆ ಬಂದು, "ನಿಮ್ಮಿಂದ ಊರಿಗೆ ಬಹಳ ನಷ್ಟವಾಯಿತು. ಆ ನಷ್ಟವನ್ನೆಲ್ಲ ನೀವೇ ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು" ಎಂದರು.

ನಾರಾಯಣಭಾವ ಅವರ ಮೇಲೆ ಕೋಪಗೊಂಡು, "ನಾನೇಕೆ ಕೊಡಬೇಕು? ನಾನು ನಿಮಗೆ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗುವುದನ್ನು ಹೇಳಿದಾಗ ಅದು ನಿಮ್ಮ ತಲೆಗೆ ಎರಲಿಲ್ಲ. ಯಾರದೋ ಜಾಡಿವನ್ನಾತು ಕೇಳಿ ನನ್ನ ಸಲಹೆಯನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿಬಿಟ್ಟಿರಿ. ನಿಮಗೆ ಲಾಭವೊಂದು ಸೂಚನೆೊಟ್ಟು ಕೊಡಲೇ, ಯಾರ ಹತ್ತಿರವೂ ಕೇಳದೆ, ಗಾಳಿಯ ದಿಕ್ಕನ್ನೂ ಗಮನಿಸದೆ ನನ್ನ ಸೂಚನೆಯನ್ನು ಅವಸರದಿಂದ ವರವೇರಿಸಿಕೊಡುಕು ತಂದುಕೊಂಡಿರಿ. ಅನುಭವಿಸಿರಿ. ನಿಮ್ಮ ಮೂರ್ಖತನಕ್ಕೆ ನಾನು ಬಾಧ್ಯನಲ್ಲ" ಎಂದನು.

ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ತಲೆ ಬಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡು ಹೊರಟುಹೋದರು. ಆದರೆ ಖರ್ಚಿಲ್ಲದೆ ನಾರಾಯಣಭಾವನ ಕಾಡು ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸರಿ ಯಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಅವರು ತೆಂಗಿನ ಸುಳಿಗಳ ಕೋಟಿ ಹಾಕಿಸಿದನು.

ತಿರುಗಿಹೊಡೆದ ಯುಕ್ತಿ

ಎಲ್ಲವೂ ಒಂದು ಮೂಲವುಳ್ಳದ್ದಾಗಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದು ಬರುವುದು ಇದ್ದು. ಅವನ ಮಗ ಭರಮ ಮಗರ
ರಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿದ್ದ.

ಒಂದುಕಾರಿ ಅವನು ತನ್ನ ಹುಟ್ಟು ಹಬ್ಬದ ದಿನ ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆ ವರದಿಗಳು ಇದ್ದುರು
ದುವಾಯಿಯು ಪಟ್ಟಿ ಸೇರಿಯೊಂದನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ಕಳುಹಿಸಿದ. ಅದರ ನಿಜವಾದ ಬೆಲೆ ಎಂದರೆ
ಒಂದುಕಾರಿ ತಂದೆಗೆ ಎದುರಿಸು ಕೊಡಿಕೊಡುವುದು ಅದರ ಬೆಲೆ ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಎಂದು ತಿಳಿದು.
ಅದೇ ತಪ್ಪಾಯಿತು.

ಎರಡು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ತಂದೆಯಿಂದ ಕಾಡುಗಳಿಗೆ ಬಂದ ಒಂದುಕಾರಿ. ಅದರಲ್ಲಿ "ನಾನು ಕಳೆದ ಸೇರಿ
ಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಮೂರು ಲಾಭ ಇದೆ. ಅದನ್ನು ಕೊಡಿದವರಲ್ಲರೂ ಮೆಚ್ಚುತ್ತಾರೆ. ಇನ್ನೂ
ಇಂತಹ ಹತ್ತು ಸೇರಿಗಳಿಗೆ ಗಿರಾಕಿಯಿದೆ, ಕಳುಹಿಸು. ಸೇರಿಗಳು ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ."

ಈ ಕೂಡ ಮೂಲ ಭರಮನಿಗೆ ಎದೆ ಸಂತು ಮೂಡಿದ್ದು ಧ್ಯಾನ !

ಚರಿತಾರ್ಥರು

ಒಂದಿನಾಕೊಂಡು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಊರೊಳಗಿನ ವ್ಯವಹಾರಗಳು ರಾಜನವರೆಗೆ ಹೋಗದೆ ಪಂಚಾಯಿತಿಯ ಮೂಲಕ ಸಂಯೋಜಿಸಲ್ಪಟ್ಟವು. ಅಂತಹ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸೀತಾಪುರ ಮೆಟ್ರಿಕ್ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಗೋವಿಂದನಂಬ ಚಕ್ರ ರೈತನಿದ್ದನು. ಒಂದು ದಿನ ಗೋವಿಂದನು ತನ್ನ ತಂದೆಯೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಿ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆಗ ಒಂದು ಮೇಕೆ ಒಂದು ತೋಟದೊಳಗಿನ ಸಸಿಗಳನ್ನು ಚರಚರ ಮೇಯತೊಡಗಿತು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಗೋವಿಂದನ ತಂದೆ ಒಂದು ಗೂಡುಕಲ್ಲನ್ನೆತ್ತಿ ಆ ಮೇಕೆಯ ತಲೆಗೆ ಬೀಸಿ ಹೊಡೆಯಲು, ಅದು 'ಮೇಕೆ' ಎಂದು ಕೆಟ್ಟ ಸ್ವರದಿಂದ ಅರಚುತ್ತಾ ಬಿದ್ದು ಸತ್ತುಬಿಟ್ಟಿತು.

ಕೂಡಲೇ ಬೇಲಿಯ ಅಡಿಯ ಬದಿಯಿಂದ ಒಂದು ಕಲ್ಲು ರೂಪವಾಗಿ ಬಂದು ಗೋವಿಂದನ ತಂದೆಯ ತಲೆಗೆ ಸಾಗಿತು. ಆ ವೆಚ್ಚಿಗೆ ತಲೆದೊಡೆದು ಆ ಮುದುಕ ಕೂಡಾ ಹಾ ಎಂದು ಬಿದ್ದು ಸತ್ತುಹೋದ. ಗೋವಿಂದನು ತೋಟದ ಹೊರಗೆ ಓಡಿಹೋಗಿ ಕುರಿ ಮತ್ತು ಮೇಕೆಯ ಮಂದೆಯನ್ನು ಹೊಡೆದುಕೊಂಡು

ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಕುರುಬನನ್ನು ನೋಡಿದ. ಅವನ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಅಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಗೋವಿಂದನು ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಊರಿನ ಹಿರಿಯರ ವಶಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟು, ಅವನು ತನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ಕಲ್ಲು ಹೊಡೆದು ಕೊಂದನೆಂದು ದೂರುತ್ತ ಮೊರೆಯಿಟ್ಟುಕೊಂಡನು.

ಆಗಿಂದಾಗಲೇ ಪಂಚಾಯಿತಿ ಸೇರಿತು. ಕೆಲವು ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯರು ಗೋವಿಂದನು ಮಾಡಿದ ಅರೋಪಣೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಏನು ಹೇಳುವೆಯೆಂದು ಕುರುಬನನ್ನು ಕೇಳಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಆ ಕುರುಬ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು -

"ಅಯ್ಯಾ, ನನ್ನ ಹೆಸರು ಗೋಪಾಲ. ನನ್ನ ಊರು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಆರು ಹರದಾರಿ ದೂರದಲ್ಲಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಈ ಸಾರಿ ಮಳೆ ಬಾರದ್ದರಿಂದ ಮಂದೆಯ ಮೇವಿಗೆ ಒರಗಾಲ ಬಂತು. ಆದುದರಿಂದ ನಾನು ನನ್ನ ಕುರಿ ಮೇಕೆಗಳನ್ನು ಮೇಯಿಸುತ್ತಾ ಹೀಗೆ ಬಂದೆ. ನನ್ನ ಮಂದೆಯಿಂದ ಒಂದು ಮೇಕೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಆ ತೋಟಕ್ಕೆ ಹೋಯಿತು. ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಮುದುಕರು ಅದನ್ನು ಕಲ್ಲಿನಿಂದ ಹೊಡೆದು ಕೊಂದುಬಿಟ್ಟರು. ಆ

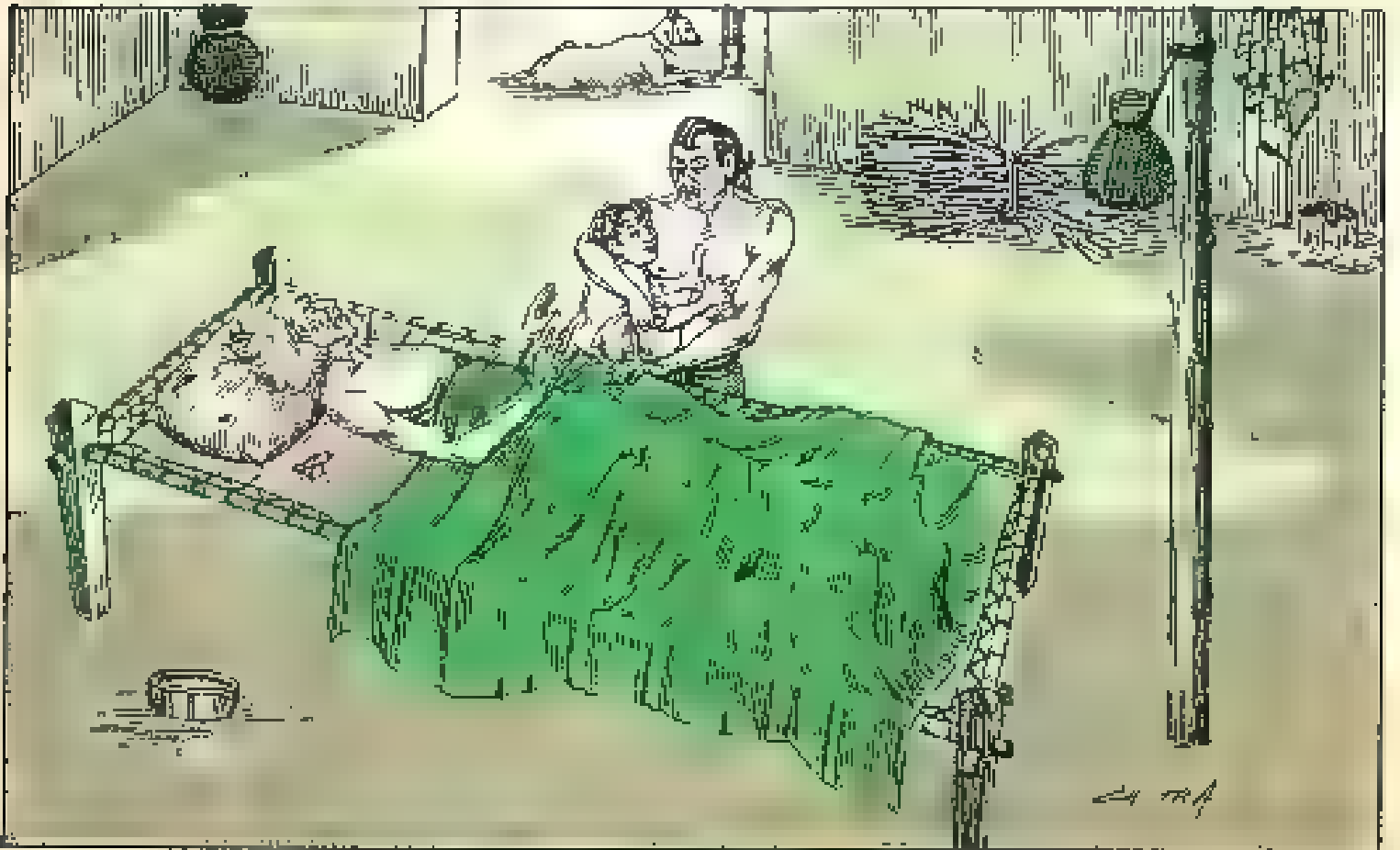
ಕೋಪದಲ್ಲಿ ನಾನೂ ಮೈಮರೆತು ಆ ಮುದುಕರ ತಲೆಗೆ ಕಲ್ಲಿನಿಂದ ಹೊಡೆದೆ. ಆ ಬೆಟ್ಟಿಗೆ ಅವರು ಕೂಡಾ ಸತ್ತರು. ಸತ್ಯವಾಗಿ ನಡೆದ ಸಂಗತಿ ಇದು. ತಾವೆಲ್ಲರೂ ಏನು ತೀರ್ಪು ಹೇಳಿದರೂ ಅದನ್ನು ನಾನು ಶಿರಸಾವಹಿಸುತ್ತೇನೆ."

ಅವನು ನಿಜ ಸಂಗತಿಯನ್ನೇ ಹೇಳಿದುದರಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ಒಳಕ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟರು. ಆದರೆ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕಾರ ದಂಡನೆ ಕೊಡ ಬೇಕಾಗಿ ಬಂದುದರಿಂದ ಕುರುಬ ಗೋಪಾಲನಿಗೆ ಮರಣದಂಡನೆ ವಿಧಿಸಿದರು.

ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಅದೇ ಕಾನೂನಿನ ಪ್ರಕಾರ ಗೋಪಾಲ ನಿಂದ ತಕ್ಕ ಪರಿಹಾರ ಪಡೆದು ಅವನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿತ್ತು. ಆದರೆ ಗೋವಿಂದನು ಅದನ್ನು ನಿರಾ ಕರಿಸಿಬಿಟ್ಟನು. ಆದುದರಿಂದ ಗೋಪಾಲನಿಗೆ ಮರಣ ದಂಡನೆಯೇ ಖಾಯಂ ಆಯಿತು.

ಗೋಪಾಲನು ಗ್ರಾಮದ ಹಿರಿಯರೊಂದಿಗೆ, "ಅಯ್ಯಾ, ಕರ್ಮಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಫಲ ಅನುಭವಿಸಲೇಬೇಕು.

ನನಗೆ ಹೀಗೆಯೇ ಅಂತ್ಯಕಾಲ ಬರೆದಿದ್ದರೆ ಯಾರೊನು ಮಾಡಬಲ್ಲರು? ನನ್ನದೊಂದು ಬಿನ್ನಹ. ನನಗೆ ಐದು ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಿನ ಒಬ್ಬ ತಮ್ಮನಿದ್ದಾನೆ. ನಮ್ಮ ತಂದೆ ಸಾಯುವಾಗ ತನ್ನ ಅಸ್ತಿಯನ್ನು ನಮ್ಮಿಬ್ಬರಿಗೆ ಹಂಚಿ. ಅವನನ್ನು ಪ್ರೇಷಿಸುವ ಭಾರದೊಂದಿಗೆ ಅವನ ಪಾಲಿನ ಧನವನ್ನು ಕೂಡಾ ನನ್ನ ವಶಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿದರು. ಆ ಧನವನ್ನು ನನ್ನ ಪಾಲಿನ ಧನದೊಂದಿಗೆ ಒಂದು ರಹಸ್ಯ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಆ ವಿಷಯ ನನ್ನ ಹೊರತು ಮತ್ತಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದು. ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಮರಣ ದಂಡನೆಯಿಂದ ಸತ್ತುಹೋಗಿಬಿಟ್ಟರೆ ಆ ಧನ ವೆಲ್ಲಾ ಅರ್ಥೇ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದುಹೋಗುತ್ತೆ. ನನ್ನ ಸಣ್ಣ ತಮ್ಮ ಗತಿಯಿಲ್ಲದೆ ಸಾಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ನನಗೆ ಮೂರು ದಿನಗಳ ವ್ಯವಧಿಕೊಟ್ಟರೆ ಆ ಧನ ವನ್ನೂ ನನ್ನ ತಮ್ಮನನ್ನೂ ಯಾರವಶ್ಯಾದರೂ ಒಪ್ಪಿಸಿಕೊಟ್ಟು ಅವನಿಗೆ ತಕ್ಕ ವಿವಾಹ ಮಾಡಿ ಬಿಡುಬಿಡುತ್ತೇನೆ." ಎಂದನು.

“ಹಾಗೆ ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ನಿನಗೆ ಯಾರಾದರೂ ಜಾಮೀನು ಇರಬೇಕು” ಎಂದರು ಗ್ರಾಮದ ಹಿರಿಯರು.

ಅಲ್ಲಿ ಗೋಪಾಲನ ಪರಿಚಯದವರಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಗೋಪಾಲನು ಎಲ್ಲರ ಮುಖವನ್ನೂ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡಿ, ರೀವಿಯಿಂದ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಕೃಷ್ಣಯ್ಯನೆಂಬ ರೈತನನ್ನು ತೋರಿಸಿ “ಅವರು ನನಗಾಗಿ ಜಾಮೀನು ಇರುತ್ತಾರೆ” ಎಂದನು.

“ಆಗಲಿ, ಇರುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಕೃಷ್ಣಯ್ಯನೂ ಒಪ್ಪಿದ. ಮೂರನೇದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲದವರೆಗೂ ಗಡುವುಕೊಟ್ಟು ಗೋಪಾಲನನ್ನು ಹೋಗಲು ಬಿಟ್ಟರು. ಗೋಪಾಲನು ಅವಧಿಯೊಳಗೆ ತಪ್ಪದೆ ಬರುವನೆಂದು ಹೇಳಿ ತನ್ನ ಮಂದೆಯನ್ನು ಹೊಡೆದು ಕೊಂಡು ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಮೂರನೇದಿನ ಬೆಳಗಾಯಿತು. ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ದಾಟಿತು. ಗೋಪಾಲನು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಸಾಯಂಕಾಲ ವಾಗುತ್ತಬಂದರೂ ಅವನ ಪತ್ನಿ ಇಲ್ಲ.

“ಪಾಪ, ಮುಗ್ಧ ಸ್ವಭಾವದ ಕೃಷ್ಣಯ್ಯನವರು ತನ್ನ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ತಂದು ಕೊಂಡರಲ್ಲಾ!” ಎಂದು ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಕಸಿವಿಸಿ ಗೊಳ್ಳತೊಡಗಿದರು. ಏಕೆಂದರೆ ಅವರಾಧಿಯ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಜಾಮೀನುದಾರನು ಅನುಭವಿಸ ಬೇಕಾಗುತ್ತ.

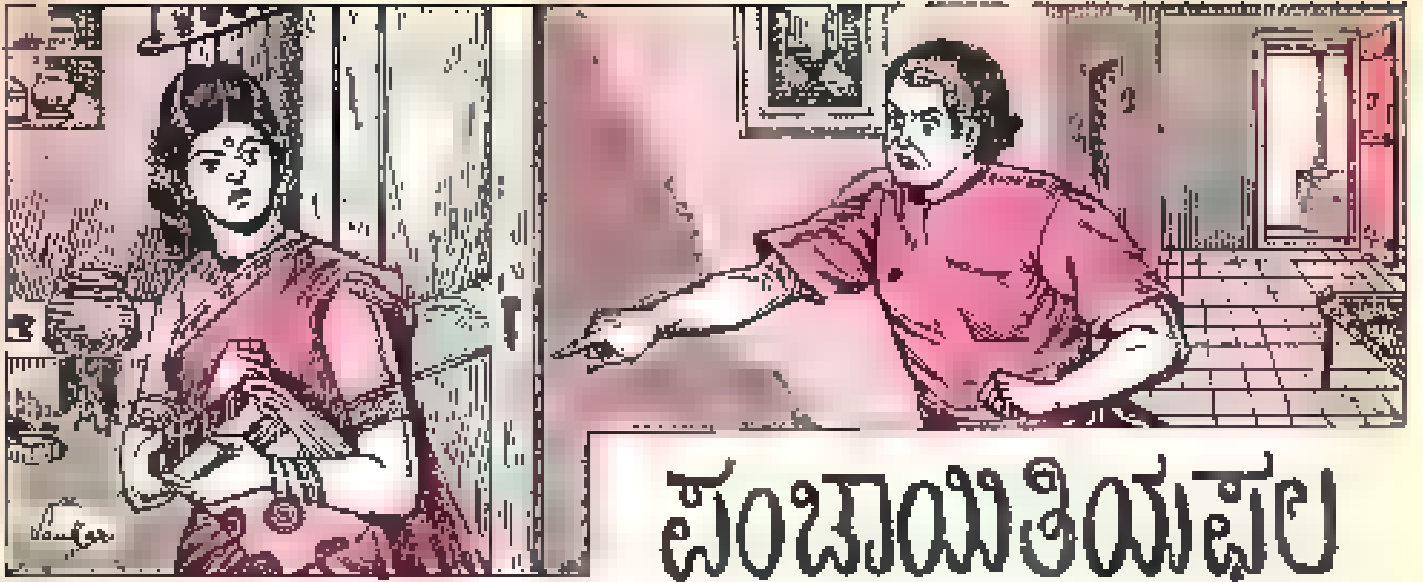
ಸಾಯಂಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಪಂಚಾಯಿತಿ ಕೂಡಿತು. ಸೂರ್ಯನು ಮುಳುಗಲಿಕ್ಕೆ ಇನ್ನು ಒಂದುಗಳಿಗೆ ಇದೆಯೆನ್ನುವಾಗ ಗೋಪಾಲನು ಓಡುತ್ತಾ ಬೆವರಿ ತೇರುತ್ತಾ ಒಂದು ಆ ಪಂಚಾಯಿತಿಯವರ ಮುಂದೆ ನಿಂತನು. ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ಎಲ್ಲರೂ, “ಭೇಷ್! ಗೋಪಾಲಾ!” ಎಂದು ಕೂಗಿದರು. “ಒಂದ! ಒಂದ!” ಎಂದು ಅನೇಕ ಕಂಠಗಳೂ ಮೊಳಗಿದುವು.

“ನನ್ನ ಮಾತು ತಪ್ಪಬಾರದ್ದರಿಂದ ಮೂರು ಹರದಾರಿ ಓಡುತ್ತಾ ಬರಬೇಕಾಯಿತು ಅಬ್ಬ! ಗೆದ್ದೆ ನಪ್ಪಾ, ಬೇವರೆ! ಮಾತು ಉಳಿಯಿತು!” ಎಂದನು ಗೋಪಾಲ.

“ಮಾನವತೆಯನ್ನು ನಿರೂಪಿಸಲು ನಾನು ಜಾಮೀನು ನೀಡೆ” ಎಂದ ಕೃಷ್ಣಯ್ಯ. ಆಗ ಗೋವಿಂದನು “ಹೌದು, ಗೋಪಾಲನು ಮಾತು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡ, ಕೃಷ್ಣಯ್ಯ ಮಾನವತ್ವ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡರು ನಾನು ದಯೆಯುಳ್ಳವನೆಂದು ನಿರೂಪಿಸಲು ಗೋಪಾಲನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು.

ಪಂಚಾಯಿತಿಯವರು ಮೂವರನ್ನೂ ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡರು. ಆ ದಿನ ಗೋವಿಂದನೇ ಕುರುಬ ಗೋಪಾಲನನ್ನು ತನ್ನ ಆತಿಥಿಯಾಗಿ ಕರೆದೊಯ್ದು ಮಾರನೇ ದಿನ ಅವನನ್ನು ಸಾದರದಿಂದ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು.

ಪಂಚಾಯಿತಿಯ ಪಲ

ಹೊರದೆ ಒಂದು ಕೂರಿನಲ್ಲಿ ಶಿವರಾಮನೆಂಬ ಯುವಕ ನಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳತಕ್ಕಂತಹ ಹಿರಿಯರು ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನಿರುವ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಸ್ತಿಯನ್ನು ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಬಹಳ ಮಿತ ವ್ಯಯದಿಂದ ಕಾಲಕ್ಷೇಪ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು ಬುದ್ಧಿವಂತನೆಂದುಕೊಂಡು ಅನೇಕರು ಅವನಿಗೆ ಹುಡುಗಿ ಕೊಡುತ್ತೇವೆಂದು ಮುಂದೆ ಬಂದರು. ಹಾಗೆ ಬಂದವರಲ್ಲಿ ಏಕದ ಊರಿನ ಶ್ಯಾನುಭಾಗರೂ ಒಬ್ಬರು. ಅವರ ಮಗಳು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಂಡು ಬಂದಿರದೆ ಶಿವರಾಮನು ಅವಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾದ.

ಹೆಂಡತಿ ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಮೂರು ತಿಂಗಳೊಳಗೇ ಶಿವರಾಮನಿಗೆ ಈ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಏಕೆ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡೆನೋ ಅನಿಸಿತು ಅವಳ ಮೇಲೆ ಬೇಸರವೂ ಕೋಪವೂ ಪದೇ ಪದೇ ಬರತೊಡಗಿತು. ಹೊರಗಿನ ಸೌಂದರ್ಯ ನೋಡಿ ಮೋಸ ಹೋದನೆಂದು ಕೋರ ತೊಡಗಿತು. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಪಾರ್ವತಿ ಖರ್ಚಿನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ದುಬಾರಿಯವಳು. ಮಿತವ್ಯಯದ ಅಭ್ಯಾಸವಿಲ್ಲದವಳು. ಅವಳು ಬೆಳೆದುಬಂದ ಮನೆ ಅಂಥಾದ್ದು. ಹೆಂಡತಿ ಬಂದ ಮೂರು ತಿಂ

ಗಳಿಗೆ ಅವಳ ಖರ್ಚಿನ ಲೆಕ್ಕ ನೋಡಿಕೊಂಡಾಗ ಶಿವರಾಮನಿಗೆ ವಿಷ ಕೆದರಿಹೋಯಿತು. ಇನ್ನೂ ಹೀಗೆಯೇ ಬಿಟ್ಟುರ ಕೈಗೆ ಗೆರೆವಿ ಬರುವುದೇ ನಿಜ !

ಪಾರ್ವತಿ ಕೂಡಾ ತನ್ನ ಗಂಡನ ಧೋರಣೆಯನ್ನು ಸಹಿಸಲಾರದೆ ಹೋದಳು. ಒಳ್ಳೆಯದಾಗಿ ಹಿಂದುಂಟು ಮನೆಯಿಂದ ಬಂದವಳಾದುದರಿಂದ ಅದಿಗೇ ವದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಗಂಡನ ಗೋಣಗಾಟ ನೋಡಿ ತನ್ನ ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ನಿಗ್ರಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದಳು ಪಾಪ! ಅವರೂ ಮನೆಮಲ್ಲಿಯ ಕೊರತೆಗಳನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಬೇಕಾದುವನ್ನು ಕೈಸಡಿಲುಬಿಟ್ಟೇ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಮಾರಿಕೊಂಡುಬಂದ ಸೀರೆ ಯವನನ್ನು ಕರೆದು ತನಗೆ ಹಿಡಿಸಿದ ಎರಡು ಸೀರೆಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟಳು. ಅದು ದೊಡ್ಡ ಅನರ್ಥಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಯಿತು. ಶಿವರಾಮನು ಕೆಂಡಕ್ಕೆ ಹಾಕಿದ ಗುಗ್ಗುಳದಂತಾದನು. ಇಬ್ಬರ ನಡುವೆ ಸೊಸಾಟ ಜೋರಾಯಿತು.

ಕಡೆಗೆ ಒಂದು ದಿನ ಶಿವರಾಮನು "ಇನ್ನು ತಾಳಲಾರೆ ನಿನ್ನ ಭಾರ. ಹೊರಡು, ಎರಡರಲ್ಲಿಂದೂ

ನೋಯಿಸಬಿಡಬೇಕು.” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಅವಳ ತೊರುವುನೆಗೆ ಹೊದಿಸು. ಅಲ್ಲಿ ಅತ್ತ ಮಾಮದಿರೊಂದಿಗೆ, “ಇಗೊಳ್ಳಿ ನಿಮ್ಮ ಮಗಳು, ಇಷ್ಟೊಂದು ದುಬಾರಿ ವಿಚಾನವಳೊಂದಿಗೆ ಪೇಟಾಡಿಕೊಂಡಿರಲು ನನ್ನಿಂದಾಗದು. ತಕ್ಕ ಹಾಗೆ ಇವಳಿಗೆ ಒದ್ದಿ ಹೇಳಿ ದಾರಿಗೆ ತರುವಿರೋ, ಅಥವಾ ಅಂತ್ಯದವರೆಗೂ ನಿಮ್ಮ ಮಗಳನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಮನೆ ಯಲ್ಲಿಯೇ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಿ ವಿರೋ ನೀನೇ ನೋಯಿಸಿ ಹೇಳಬಡಿ” ಎಂದನು.

“ಚಿಂತಿಸಬೇಡವ್ವ. ಮಗಳಿಗೆ ಒದ್ದಿ ಹೇಳಿ ದೇಶಾದ ಬಾಧ್ಯತೆ ನಮ್ಮದೇ ನಾನು ಸಮಾಧಾನ ದಿಂದಿರು. ನಾವೆಲ್ಲಾ ಸರಿಮಾಡುತ್ತೇವೆ” ಎಂದು ಪಾರ್ವತಿಯ ತಾಯಿತಂದೆಯರು ಶಿವರಾಮನಿಗೆ ಹೇಳಿದರು ಮಗಳ ಸಂಸಾರ ಎಲ್ಲಿ ಕೆಟ್ಟುಹೋಗು ವುದೋ ಎಂಬ ಭಯ ಅವರಿಗುಂಟಾಗಿತ್ತು.

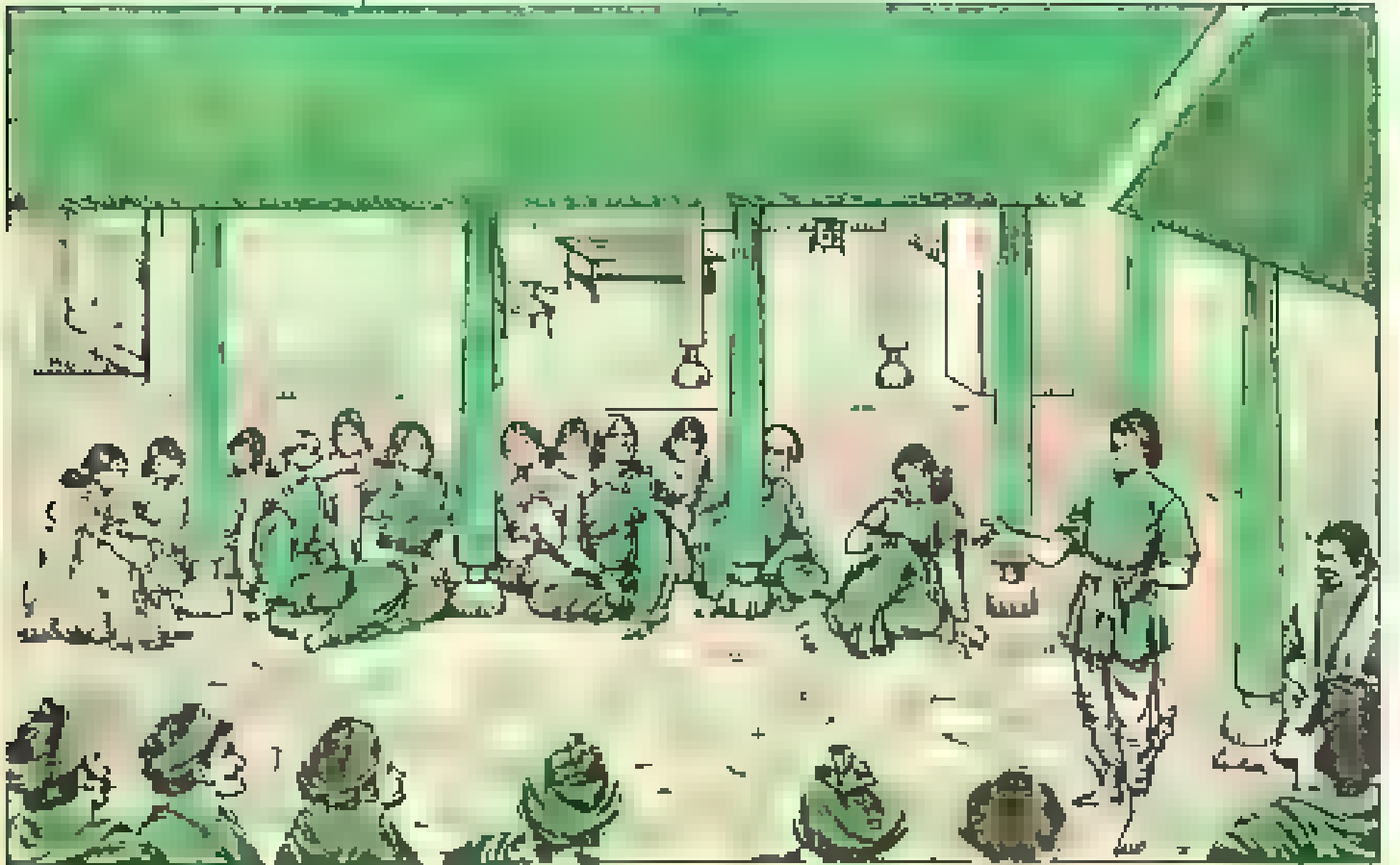
ಗ್ರಾಮದಲ್ಲೇನಾದರೂ ಲುಟುಂಬದೊಳಗೆ ಕಲಹ ಒಂದುಬಿಟ್ಟರೆ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯರು

ಕೂಡಿ ಪಂಚಾಯಿತಿ ಮಾಡಿ ತಮಗೆ ತೋರಿತಂತೆ ತೀರ್ಮಾನ ಹೇಳುವ ರೂಢಿಯಿತ್ತು.

ಅದರಂತೆ ಪಾರ್ವತಿಯ ತಾಯಿ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕ ನೆರೆ ಹೊರೆ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿರುವ ಅಮ್ಮ ಅಕ್ಕ ದೊಡ್ಡ ಮ್ಮಂದಿರಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ನಡೆದ ಸಂಗತಿ ಹೇಳಿ, ತನ್ನ ಮಗಳ ಸಂಸಾರವನ್ನು ಸರಿಮಾಡಿ ನಿಲ್ಲಿಸುವ ಬಾಧ್ಯತೆ ಅವರ ಮೇಲಿರುವುದೆಂದು ಮಾತಾಡಿದಳು. ಇಂತಹ ಕಾಲಕ್ಷೇಪಕ್ಕಿಂತಲೂ ಒಳ್ಳೆಯದು ಅವರಿಗೆ ಬೇರೇನಿದೆ? ಅವರು ಇದ್ದುದಿದ್ದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ, ಪಾರ್ವತಿಯ ತಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ ಒಂದರು

ಅದೇ ವಿಧವಾಗಿ ಶ್ಯಾನುಭಾಗರು ಕೂಡಾ ಊರೊಳಗಿನ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯ ರನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಒಂದರು.

ಜಾನಡಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಗಂಜುಸರೂ ಇನ್ನೊಂದು ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಂಜುಸರೂ ಕುಳಿತು ಕೊಂಡರು. ಕೋಪದಿಂದ ಗುಣಗುಟ್ಟುತ್ತ ಪಾರ್ವತಿಯೂ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಳು.

ಶಿವರಾಮನು ತನಗೆ ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು
ಉಂಟಾಗಿರುವ ಅಕ್ಷೇಪಗಳನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ
ಎಲ್ಲರಿಗೂ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿದನು.

ಆ ಮೇಲೆ ಹೆಂಗಸರಲ್ಲಿ ಹಿರಿಯ ಮಂತ್ರಿಗಳ
ಯೊಬ್ಬಳು ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, "ನೋಡಮ್ಮಾ
ಪಾರ್ವತಿ, ಗಂಡನಿಂದಲೇ ಹೀಗೆ ಅಲಕ್ಷ್ಯವಾದಿ
ಕೊಂಡಿರಬಾರದು. ಅವನಾದರೂ ಏನು ತಪ್ಪು
ಹೇಳಿದ? ಮಿತವಾಗಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತ ಸುಸಾರ
ನಡೆಸಬೇಕು ಅನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಇಷ್ಟೊಂದು ಸ್ಥೂ
ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಗಲಾಟೆ ಏನಾಗಿ ಹೇಳು?
ಬೈದರೂ ಹೊಡೆದರೂ ಹೆಣ್ಣಾದವಳಿಗೆ ಗಂಡನೇ
ದೇವರು!" ಎಂದಳು.

ಇನ್ನೊಬ್ಬಳು ಆ ಮಾತನ್ನೇ ಹಿಡಿದು,
"ಹೌದವಮ್ಮ, ದಾಂಪತ್ಯವೆಂದರೆ ನೂರು ವರ್ಷದ
ಘಟನಾ ಉತ್ಸಾಹ. ಅದನ್ನು ಕೆಸಕೆಡೆ ಕಡೆದಾಗಿ
ನೋಡಿ ಸುಸಾರ ಕಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಾರದಮ್ಮ. ಚಿಕ್ಕ
ಹುಡುಗಿ, ಏನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ವಾವ. ನಾವೆಲ್ಲಾ ಎಷ್ಟು

ವರ್ಷದಿಂದ ಸಂಸಾರ ಮಾಡ್ತಾ ಇರ್ತೇವೆ?
ಎಂದಾದರೂ ತಾರಾರು ಒಂದದ್ದುಯಾ? ಬೇಡವಮ್ಮ,
ಗಂಡ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಕೇಳು" ಎಂದಳು.

ಕೂಡಲೇ ಮೂರನೆಯವಳೊಬ್ಬಳು "ಕುಟ್ಟು
ವವಳಿಗೆ ಮುಕ್ಕಿದ್ದೇ ದಕ್ಕಿತಂತೆ! ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ
ಆಶೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬಾರದಮ್ಮ ಗಂಡನಿಗೆ
ಆಗೋ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ದಿಷ್ಟು ತಿಂದುಕೊಂಡ. ಅದೇ
ಮಹಾ ಭಾಗ್ಯ ಅಂದುಕೊಂಡಿರಬೇಕು ಹೆಣ್ಣಾ
ದೋಳು. ಹೆಂಗಸರಿಗೆ ದುರಾಶೆ ಇರಬೇಬಾರ
ದವಷ್ಟಾ? ಹೆಣ್ಣೊಂತಾದ ಮೇಲೆ ಗಂಡನಿಗೆ ಬಗ್ಗೆ
ಕೊಂಡೇ ಇರಬೇಕು. ಅದೇ ಸಂತೋಷ ಅದಳಿಗೆ
ಗೊತ್ತಾ?" ಎಂದಳು.

ಅಲ್ಲಿರುವ ಗಂಡಸರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರೂ, ಕಡೇ ಪಕ್ಷ ತನ್ನ
ತಂದೆ ಕೂಡಾ ಮದಿತಾಡದೆ ಕುಳಿತಿರುವುದನ್ನಾ
ಪಾರ್ವತಿ ಗಮನಿಸಿದಳು. ಹೆಂಗಸರೇ ಹಿರಿತನವನ್ನು
ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ತನ್ನಿಂದ ಮಿತತಂದೋ ಭಾರಿ
ಅಪರಾಧವಾದ ಹಾಗೆ ಮದಿತಾಡುವುದನ್ನು ನೋಡಿ

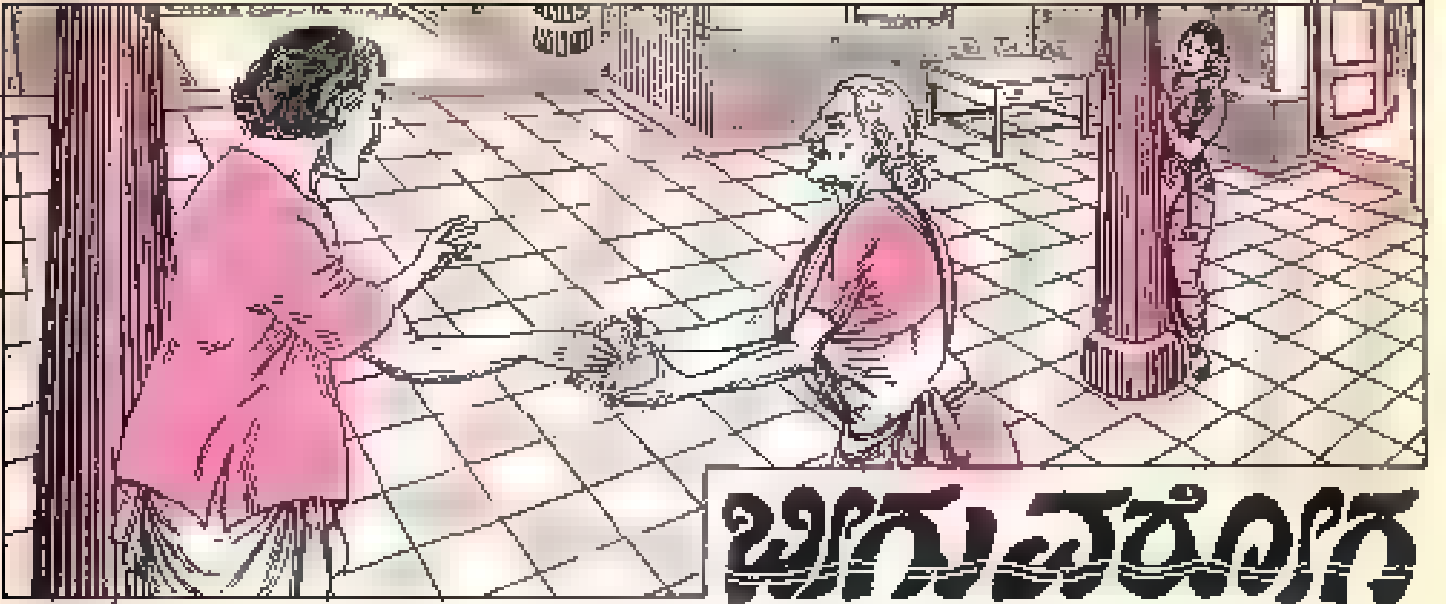
ಅವಳಿಗೆ ತುಂಬಾ ಸಿಟ್ಟು ಬಂತು. ಅ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕನೇ ಹೆಂಗಸೊಬ್ಬಳು ಏನೋ ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ನೋಡುವಾಗ ಪಾರ್ವತಿ ತಟ್ಟನೆ ತಲೆಯೆತ್ತಿ, "ಇನ್ನು ಸಾಕು ಮಾಡಿ! ನನಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳುವ ಅರ್ಹತೆ ನಿಮಗೆ ಯಾರಿಗೂ ಇಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮನ್ನೆಲ್ಲ ಚಿಕ್ಕಂದಿ ನಿಂದಲೂ ನಾನು ಬಿಟ್ಟೆ. ನೀವೆಲ್ಲ ನಿಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ಗಂಡಂದಿರು ಹೇಳುವ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕೇಳುತ್ತೀರಿ ಅಂತ ನನಗೆ ಗೊತ್ತು. ಗಂಡನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗದ ಹಾಗೆ ಅಕ್ಕಿಬೇಳೆಗಳನ್ನು ಹಿಂದಿನ ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ಮಾರಿ ನಗಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡು, ತೌರು ಮನೆಯವರು ಹಾಕಿದರೂ ಅಂತ ಗಂಡನ ಹತ್ತಿರ ಹೇಳಿ ಮೋಸಮಾಡಿದವರು ಒಬ್ಬರು. ಗಂಡ ಗದ್ದಿಗೆ ಹೊರಟುಹೋದ ಕೂಡಲೇ ಊರೆಲ್ಲಾ ಹಿರಿತನ ಮಾಡಿದವರು ಇನ್ನೊಬ್ಬರು. ತೌರುಮನೆಗೆ ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಗಂಡನ ಮನೆಯ ಗಂಟು ಸಾಗಿಸಿದವರು ಮತ್ತೊಬ್ಬರು ಒಬ್ಬರಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳುವ ಮೊದಲು ನಾವು ಆದಕ್ಕೆ ಅರ್ಹರು ಹೌದೋ ಅಲ್ಲವೋ ಅಂತ ಅತ್ಯವಿಮರ್ಶೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮತ್ತೆ ಹೇಳಬೇಕು ಅದರೆ ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಅದೃಷ್ಟ ಏನೆಂದರೆ, ನಿಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ಮೋಸದ ವಿಷಯಗಳೆಲ್ಲ ನಿಮ್ಮ ಗಂಡಸರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದೂ ಕೂಡಾ ಶಾಂತವಾಗಿ ತಾಳಿಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಿ

ಬೇಕು ನನ್ನ ಗಂಡ ಹಾಗೆ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಸಾಕು ಬಿಡಿ. ನನಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದಿರಿ! ಇದ್ದ ಕೆಲಸವಿಟ್ಟು ಬಂದಿದ್ದೀರಿ. ಇನ್ನು ದಯಮಾಡಿ ಬಿಡಿ," ಎಂದಳು.

ಅದುವರೆಗೆ ಬಾಯಿಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಕೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದ ಶಿವರಾಮನಿಗೆ ತಲೆ ತಿರಿಗಿತು ಪ್ರವೇಶದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಮಹಾ ಮಹಾ ತಾಯಿಯರು ಕೂಡಾ ಇದ್ದಾರೋ ಎಂದುಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿರುವ ಗಂಡಸರ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದ. ಪಾರ್ವತಿಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಅವರು ಆಮೋದಿಸಿದಂತೆಯೇ ತೋರಿತು. ಅವರೊಂದಿಗೆ ತನ್ನನ್ನು ಹೋಲಿಸಿಕೊಂಡಾಗ ತಾನು ತುಂಬಾ ಅದೃಷ್ಟವಂತನೆನಿಸಿತು. ಅವರ ಹೆಂಡರಿಂದ ಗಿಂತ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಲಕ್ಷವಾರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನವಳು.

ಪಂಚಾಯಿತಿಗೆ ಬಂದವರೆಲ್ಲ ಮಾತಾಡದೆ ಹೊರಟುಹೋದರು. ಅದರಿಂದ ಯಾವ ಫಲವೂ ಉಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅದರ ಶಿವರಾಮನ ಸಮಸ್ಯೆ ತೀರಿತ್ತು ಮನಸ್ಸು ಪ್ರಸನ್ನವಾಗಿತ್ತು. ಅವನು ಆ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಹೊರಟನು. ಆಮೇಲೆ ದಂಪತಿಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಯಾವ ಬಗೆಯ ತಕರಾರೂ ನಡೆಯಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಮಾಡುವ ವಿಚುರ್ಗಗಳೆಲ್ಲ ಅಗತ್ಯವಾದುದೆಂದೇ ಅವನಿಗೂ ತೋರಿತು.

ಬಿಗುವರೊಗ

ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಒಂದು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಸೋಮವರ್ಷನೆಂಬ ಒಬ್ಬನಿದ್ದ. ಅವನಿಗೆ ತಂದೆ ತಾತಂದಿರು ಸಂಪಾದಿಸಿಟ್ಟ ಅಸ್ತಿ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬು ವಸ್ತಿತ್ತು. ಆದುದರಿಂದ ಅವನೇನೂ ಕಷ್ಟ ಪಡದೆ ತಿಂದುಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದ. ಅವನಿಗೆ ಮೂಗಿನ ಮೇಲೆಯೇ ಕೋಪವಿದ್ದರೂ ತನ್ನ ಹೊಗಳಿಕೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ಉಬ್ಬಿಹೋಗುತ್ತಾನೆ.

ಸೋಮವರ್ಷನ ನೆರೆಯಲ್ಲಿರುವ ಮುದುಕ ನೊಬ್ಬ ಅಗಾಗ ಸೋಮವರ್ಷನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಕೈಗಡ ಕೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಆ ಸಾಲ ಮುಗಿಯುವಾಗಲೇ ಮುದುಕನ ಹೆಂಡತಿ ಬಂದು, ಸೋಮವರ್ಷನ ಹೊಗಳಿಕೆಗೆ ಉಬ್ಬುವ ಗುಣವನ್ನು ತಿಳಿದು, ಅವನನ್ನು ಅಷ್ಟು ಹೊಗಳಿ, ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಕೈಸಾಲ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಳು.

“ಅದಕ್ಕೇನು ಬಿಡವ್ವಾ. ಅದೂ ಇದೂ ಕೂಡಿಸಿ ಒರುವ ತಿಂಗಳು ಕೊಟ್ಟು ಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸು ದಣ್ಣೆಯ ಹಾಗೆ ಅಂತ ಗೊತ್ತಿದೆಯವ್ವ. ಯಾರಿದ್ದಾರೆ ನಿನ್ನ ಹಾಗೆ? ಎಲ್ಲರೂ ಕಲ್ಲು ಮನಸ್ಸಿನವರೇ. ಅದ್ದರಿಂದಲೇ ನಿನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ

ಕೊಳ್ಳೆಬೇಕಾದ್ದು ನಮ್ಮ ಧರ್ಮ ನಿನ್ನಂತಹ ಕೂ ಕರದ ಎದೆ ಬೇರೆಯಾವ ಗಂಡಸರಿಗಿದೆ! ನಿನ್ನ ತಂದೆ ತಾಯಿ ಪುಣ್ಯಮಾಡಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಹಡೆದಿದ್ದಾರವ್ವಾ. ಎಂದು ಮುದುಕಿ ಹೇಳಿದಾಗ ಸೋಮವರ್ಷ ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಉಬ್ಬಿ, ಕೇಳಿದವ್ವು ಕೂಡುತ್ತಿದ್ದ.

ಸೋಮವರ್ಷನಲ್ಲಿದ್ದ ಈ ಬಲಹೀನತೆಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ನೋಡುತ್ತಾ ಅವನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಒಹಳ ಬೇಸರವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಕೋಪ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗೆಯೇ ತಿಂಗಳು ತಿಂಗಳೂ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೆ ಏನು ಗತಿ? ಸಾಲ ಮುಗಿಯುವುದಾದರೂ ಉಂಟೇ? ಮುದುಕನಿಗೆ ಏನೋ ಖಾಯಿಲೆ ಕಸಾಲೆ ಅಂತಲೂ ಎದುರು ನೋಡದ ಹಾಗೆ ಏನೋ ಖರ್ಚು ಬಂದಿ ತಂತಲೂ ಆ ಮುದುಕಿ ಒಂದು ಹೊಸ ಹೊಸ ಕೈ ಸಾಲ ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಲೇ ಇಬ್ಬಾಳಿ ಇದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಉಪಾಯ ಗೊತ್ತಾಗದೆ ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ತೊಳಲ ತೊಡಗಿದಳು.

ಹೀಗಿರುವಾಗ ಒಂದು ದಿನ ಸೋಮವರ್ಷನ ಸೋದರಮಾವನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸೋಮವರ್ಷ ಮನೆಯಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ ಅದಾದರಿಂದ

ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಆತನೊಂದಿಗೆ ತನ್ನ ಗಂಡನಿಗಿರುವ ಮುಖಿಸ್ತುತಿಗೆ ಬೀಗುವ ರೋಗವನ್ನು ಕುರಿತು ಎಲ್ಲಾ ಹೇಳಿ ಹಗುರ ಮಾಡಿಕೊಂಡಳು.

ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ, ಉಟವೆಲ್ಲಾ ಆಗಿ ಕೆಲಸಗಳೆಲ್ಲ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಸೋಮವರ್ಮನ ಸೋದರಮಾವ ಅವನನ್ನೂ ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನೂ ಹತ್ತಿರ ಕೊಡಿಸಿ ಕೊಡು. "ನಮ್ಮ ಸೋಮವರ್ಮನನ್ನು ಸೋದರರ ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಇವನು ತಂದೆ ತಾತಂದಿರು ಸುಪಾದಿಸಿಟ್ಟ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಬೂದಿ ಮಾಡದೆ ತುಂಬ ಮಿತವ್ಯಯದಲ್ಲಿ ಸಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಇವನಷ್ಟೇ ವಯಸ್ಸಿನ ನಮ್ಮ ದೊಡ್ಡಪ್ಪನ ಮಗ ಆಸ್ತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಾಲಗಾರರಿಗೆ ಧಾರೆಯೆರೆದುಬಿಟ್ಟ ಗೊತ್ತಾ?" ಎಂದ.

ಸೋಮವರ್ಮನ ಹೆಂಡತಿ, "ಇವರಿಗೂ ಸಾಲ ಕೊಡುವ ಅಭ್ಯಾಸ ಉಟೂ ಆನ್ನಿ -" ಎಂದು ವಕ್ರದ ಮನೆಯ ವೈದ್ಯದಂಪತಿಗಳು ಆಗಾಗ್ಗೆ ಸಾಲ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಸಂಭವವನ್ನು ಹೇಳಿ ದಳು, ಆಗಲೇ ಹೊಸದಾಗಿ ಹೇಳುವಂತೆ.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸೋದರಮಾವ ಗಹಗಹಿಸಿ ನಕ್ಕು. ಸೋಮವರ್ಮನ ಭುಜತಟ್ಟುತ್ತ. "ತಪ್ಪಮ್ಮಾ ನಿನಗೆ ನಮ್ಮ ಈ ಹುಡುಗನ ಗುಣ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಇವನು ಯಾವ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೂ ತುಂಬಾ ಮುಂದಾ

ಲೋಚನೆಯಿಂದ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ನಿಮ್ಮ ಮದುವೆ ಯಾದ ಶುಭದಿನ ಬರುವ ತಿಂಗಳಿನಲ್ಲಿ ತಾನೇ? ನಿನ ಗೇಸಾದರೂ ನಗ ಮಾಡಿಸುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದಲೇ ಆ ಸಾಲ ವಸೂಲು ಮಾಡದೆ ಹಾಗೇ ಬಿಟ್ಟರೆ ಬಹುದು. ವಸೂಲು ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಖರ್ಚೇ ಆಗುತ್ತಿತ್ತಷ್ಟೆ?" ಎಂದನು.

"ಹೌದು ಮಾವಯ್ಯಾ. ಇವಳಿಗೆ ಒಂದು ಜತೆ ಬಳಿ ಮಾಡಿಸುವಾ ಅಂತಲೇ" ಎಂದ ಸೋಮ ವರ್ಮ. "ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಅವರು ತಗೊಂಡ ಸಾಲಾ ಪೂರಾ ಕೊಟ್ಟರೆ ತಾನೇ?" ಎಂದಳು ಸೋಮವರ್ಮನ ಹೆಂಡತಿ.

"ಹಾಗೇಕೆ ಸಂದೇಹ ಪಡುತ್ತೀಯಮ್ಮಾ! ಒಡ್ಡಿ ಯೊಂದಿಗೆ ವಸೂಲು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ನಾಳೆ ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ವಸೂಲಾಗದಿದ್ದರೆ ಮತ್ತೆ ಕೇಳು" ಎಂದು ಸೋಮವರ್ಮನನ್ನು ಆ ಸೋದರಮಾವ ಉಬ್ಬಿಸಿದ.

ಅದರಿಂದ ಹುರುಪುಗೊಂಡ ಸೋಮವರ್ಮ ಆ ಮಾದಕರ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಉಳಿದ ಸಾಲವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಚುಕ್ಕಾ ತೀರಿಸುವಿರಾ ಸಾಯುವಿರಾ ಎಂಬ ಹಟದಲ್ಲಿ ಅವರ ಕುತ್ತಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಳಿತು ಪೂರಾ ವಸೂಲು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದ. ಆ ಹಣದಿಂದ ಅವನು ಹೆಂಡತಿಗೆ ಬಳಿಮಾಡಿಸಿ ಹಾಕುವವರಾಗೂ ಅವನ ಸೋದರಮಾವ ಆ ಮನೆಯಿಂದ ಕದಲಿಲ್ಲ.

ಬೆರವೇರಿ

ಹಿಂದೆ ಶಿಲ್ಪಗೇರಿ ಎಂಬ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಧನಕ ನಾದೊಟ್ಟು ಧರ್ಮದಾತನು ಬಡ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆ ಸೌಕರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ಭತ್ತ ಕಟ್ಟಿಸಿದ್ದ. ದಿನಕ್ಕೆ ಐದು ಮಂದಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಆ ಭತ್ತದಲ್ಲಿ ಹತ್ತುದಿನಗಳ ವರೆಗೆ ತಂಗಿರಬಹುದು. ಅಲ್ಲಿಯ ದೇವಾಲಯವು ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಯಾತ್ರಾಸ್ಥಳವಾದುದರಿಂದ ಪ್ರತಿ ತಿಂಗಳೂ ಉತ್ಸವಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಬರುವ ಯಾತ್ರಿಕರೂ ಹೆಚ್ಚು ಹಾಗೆ ಆ ಭತ್ತದಲ್ಲಿರುವ ಯಾತ್ರಿಕರಿಗೆ ದಿನಕ್ಕೆ ಒಂದು ರೂಪಾಯಿ ದಕ್ಷಿಣೆ ಕೊಡಾ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ.

ಅಲ್ಲಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರದ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ವೆಂಕಣ್ಣಭಟ್ಟ ನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿದ್ದ. ಅವನೇನೂ ಬಡ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಲ್ಲ. ತಕ್ಕಷ್ಟು ವಸತಿಗಳಿರುವವನೇ ಆದರೂ ಲೋಭಗುಣದವನು ಅದರ ಮೇಲೆ ದುರಾಲಯೂ ಬಹಳ. ಅಂತೆಯೇ ಅವನಿಗೆ ಹೆಣ್ಣಾದರೂ ಒಂದು ತಿಂಗಳವರೆಗೆ ಶಿಲ್ಪಗೇರಿಯ ಭತ್ತದಲ್ಲಿ ತಂಗಿದ್ದಾ. ಒಂದು ತಿಂಗಳು ಖರ್ಚಿಲ್ಲದೆ ಉಳಿತವೂಡಿ, ಮೇಲೆ ಮೂವತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಸಂಪಾದಿಸಬೇಕೆಂದು ದುರ್ಬುದ್ಧಿ ಹುಟ್ಟಿತು. ಆದರೆ ಒಬ್ಬನೇ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಹತ್ತು ದಿನಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು

ಭತ್ತದಲ್ಲಿರಲು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲವಲ್ಲ ? ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವನು ಒಂದು ಉಪಾಯ ಮಾಡಿದ. ಬೈರಾಗಿಯಂತೆ ಜುಟ್ಟು ಗಡ್ಡ ಎನಿಸಿಕೊಂಡು ಶಿಲ್ಪಗೇರಿಯ ಭತ್ತದಲ್ಲಿ ತಂಗಿದ.

ಭೋಜನ ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನೂ, ದಕ್ಷಿಣೆ ಮುಂತಾದ ಲೆಕ್ಕಗಳನ್ನೂ ಇತರ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನೂ ನೋಡಿ ಕೊಳ್ಳಲು ರಘುರಾಮಯ್ಯನೆಂಬ ಗುಮಾಸ್ತನಿದ್ದನು ಅವನು ಅದೇ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿರುವ ಆಜನೇಯ ಗುಡಿಯ ಅರ್ಚಕನೂ ಆಗಿದ್ದನು. ಆ ಆಜನೇಯ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಯಾವ ಸ್ವರೂಪವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ ಅಲ್ಲಿ ಕಡೇ ಪಕ್ಷ ದೀಪಗಳ ಖರ್ಚಿಗಾದರೂ ಹಣ ಸೇರಿಸುವ ಉದ್ದೇಶದಲ್ಲಿ ರಘುರಾಮಯ್ಯ ಒಂದು ಹುಂಡೀ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಇರಿಸಿದ್ದನು. ಭಕ್ತರು ಯಥಾ ಶಕ್ತಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಕೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರು.

ರಘುರಾಮಯ್ಯ ಭತ್ತದಲ್ಲಿರುವಾಗ ಆ ಹುಂಡೀ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಅವನ ಮೇಜಿನ ಮೇಲಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆ ದಕ್ಷಿಣೆ ಕೊಡುವಾಗ, ದೇವರ ಹುಂಡೀ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಗೆ ಕಾಣಿಕೆ ಹಾಕಲು ಇಷ್ಟವಿದ್ದವರು ಯಥಾಶಕ್ತಿ ಹಾಕಬಹುದೆಂದು ಯಾತ್ರಿಕರೊಂದಿಗೆ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳು

ಕ್ರಿದ್ಧನು. ರೂಪಾಯಿ ದತ್ತಣಿ ಪಡೆದುಕೊಂಡವರು ತಮಗೆ ತೋರಿದಷ್ಟು ಆ ಹುಂಡಿಯೊಳಗೆ ಹಾಕುವರು. ಆದರೆ ಪರಮಲೋಭಿಯಾದ ವೆಂಕಣ್ಣಭಟ್ಟ, ಆ ಹುಂಡಿಯೊಳಗೆ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕಾಸು ಕೂಡಾ ಹಾಕುವ ಗೊಡವೆಗೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ.

ಹತ್ತು ದಿನಗಳು ಕಳೆದ ಮೇಲೆ ಹನ್ನೊಂದನೇದಿನ ವೆಂಕಣ್ಣಭಟ್ಟ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎದ್ದು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋದನು. ಮೊದಲೇ ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಒಂದು ಗುಟ್ಟಿನ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ತನ್ನ ಗಡ್ಡವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಬೋಳಿಸಿಕೊಂಡು, ಉಡುಪುಗಳನ್ನೂ ಹೆಸರನ್ನೂ ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆ ಮೇಲೆ ಆ ಭತ್ತಕ್ಕೆ ಒಂದು ಮತ್ತೊಂದು ಹತ್ತುದಿನ ಕಳೆದನು. ಹೊಟ್ಟೆಗೂ ಕೈಗೂ ಇಷ್ಟತ್ತು ದಿನಗಳ ಲಾಭ ದಕ್ಕಿತು.

ಆ ಮೇಲೆ ಅವನು ತಲೆ ಬೋಳಿಸಿಕೊಂಡು ಮಿಸೆ ಹುನ್ನೂ ತೆಗೆದು ಮತ್ತೆ ವೇಷವನ್ನೂ ಹೆಸರನ್ನೂ ಬದಲಾಯಿಸಿ, ಮೂರನೇಸಾರಿ ಆ ಭತ್ತಕ್ಕೆ ಒಂದು ಮತ್ತೆ ಹತ್ತು ದಿನಗಳನ್ನು ಕಳೆದನು.

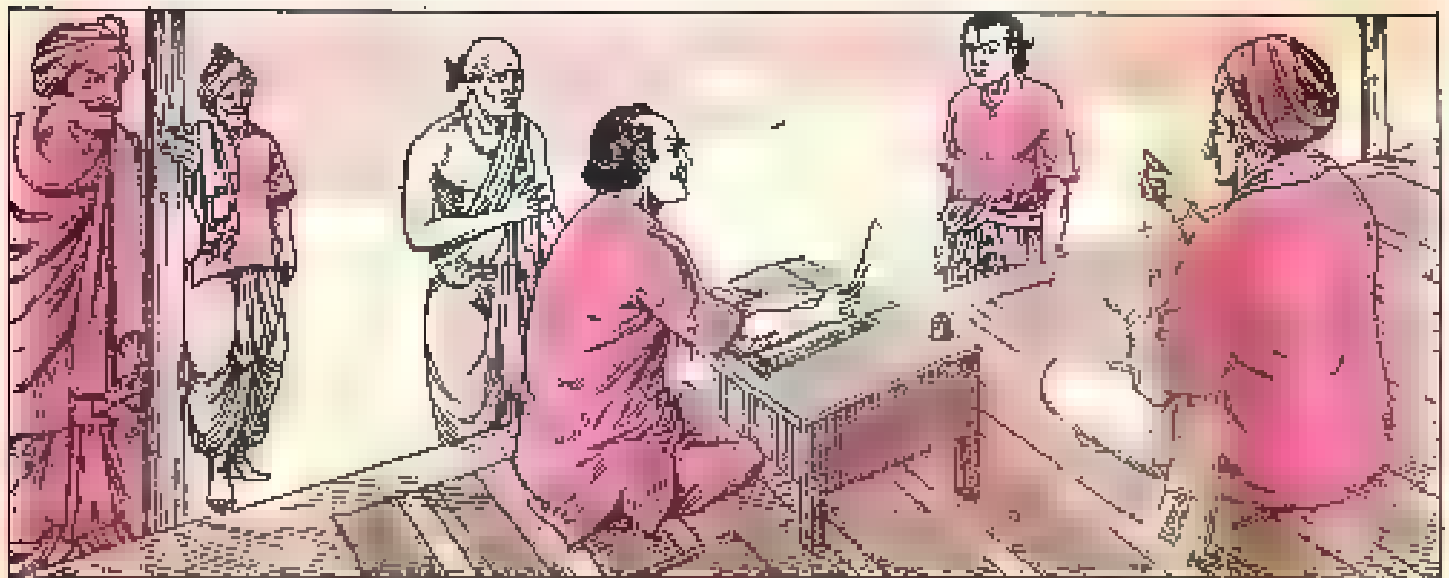
ಒಂದು ತಿಂಗಳು ಪೂರ್ತಿಯಾಯಿತು. ಕಡೆಯದಿನ ವೆಂಕಣ್ಣಭಟ್ಟ ಬೋಜನ ಮಾಗಿಸಿ ಶುಸು ವಿಶ್ರಮಿಸಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ತನ್ನ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಹೊರಡಲು ಸಿದ್ಧನಾಗುವಾಗ, ಗುಮಾಸ್ತ ರಘುರಾಮಯ್ಯ ಇಬ್ಬರು ಗ್ರಾಮದ ಬಂಟರೊಂದಿಗೆ ಬಂದು “ನ್ಯಾಯಾಧಿ

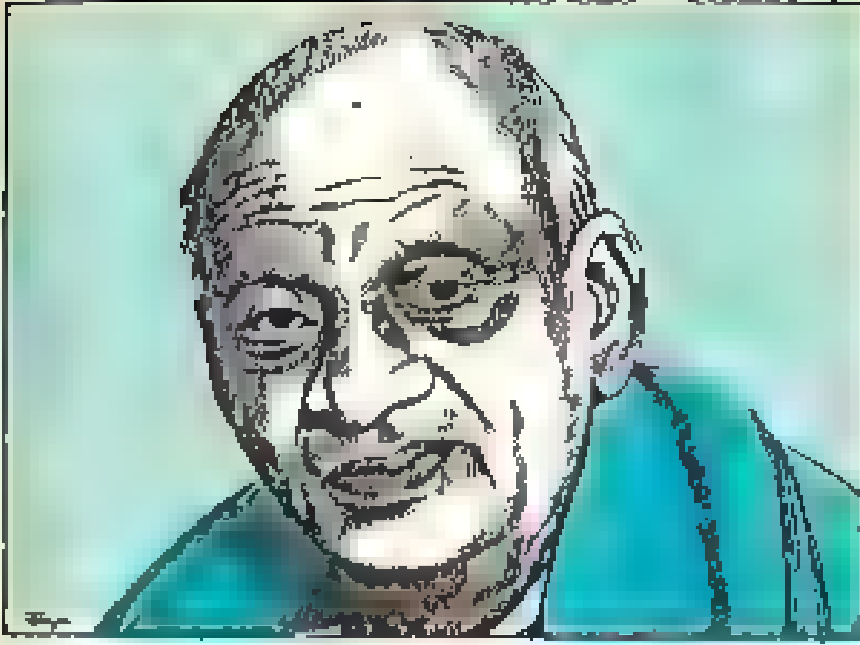
ಕಾರಿಗಳ ಒಳಗೆ ನಡೆಯಾಯ್ತು!” ಎಂದನು. ಬಂಟರು ವೆಂಕಣ್ಣಭಟ್ಟನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕರೆದೊಯ್ದರು. ರಘುರಾಮಯ್ಯ ಅವನು ಮಾಡಿದ ಮೋಸವನ್ನು ಕುರಿತು ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಫಿರ್ಯಾದು ಮಾಡಿದನು.

“ಇವನ ವೇಷವೂ ಹೆಸರೂ ಬದಲಾಗಿರುವಾಗ ಇವನ ಗುರುತು ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು?” ಎಂದು ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಗಳು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು.

ಆದಕ್ಕೆ ರಘುರಾಮಯ್ಯ, “ವೇಷ ಬದಲಾದರೂ ಹೆಸರು ಬದಲಾದರೂ ಸ್ವಭಾವ ಬದಲಾಗಲಾರದಷ್ಟೆ? ಈ ವೆಂಕಣ್ಣಭಟ್ಟ ಮೊದಲನೇ ಹತ್ತು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಹುಂಡಿಗೆ ದುಡ್ಡು ಹಾಕಲಿಲ್ಲ. ವೇಷವನ್ನೂ ಹೆಸರನ್ನೂ ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಾಗಲೂ ಹುಂಡಿಯನ್ನು ಕಣ್ಣೆತ್ತಿಯೂ ನೋಡಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಮಾನ ಒಂದು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿಕೊಂಡೇ ಇದ್ದೆ. ಎಷ್ಟುದಿನ ಹೀಗೆ ಮೋಸ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ ನೋಡೋಣವೆಂತಲೇ ಸ್ವಲ್ಪ ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟೆ. ಇವನು ಹೋಗುವನೆಂದು ಅವನು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನೆಣಿಸಿ ಮುಗುಳುನಕ್ಕಾಗ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು.” ಎಂದನು.

ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಗಳು ವೆಂಕಣ್ಣಭಟ್ಟನಿಗೆ ಐನೂರು ರೂಪಾಯಿ ದುಲುಮಾನ ಹಾಕಿದರು. ಅಂತಹ ಲೋಭಿಗೆ ಅದು ತಕ್ಕ ಶಿಕ್ಷೆಯೇ ಸರಿಯೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಅಂದುಕೊಂಡರು.

ಸರ್ದಾರ್ ವಲ್ಲಭಾಯ್ ಪಟೇಲ್

ಅಧುನಿಕ ಸ್ವತಂತ್ರ ಭಾರತದ ನಿರ್ಮಾಣಕರ
ಶ್ರೋತೃರಾದ ವಲ್ಲಭಾಯ್ ಪಟೇಲ್ ಕಳೆದ
ಶತಮಾನ—೧೯೭೫ ಅಕ್ಟೋಬರ್ ೩೦ರ ದಿನ
ಗುಜರಾತಿನ ಕರವ್‌ಸರ್ ಎಂಬ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ
ಹುಟ್ಟಿದರು.

ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದಲೇ ವಲ್ಲಭಾಯ್‌ಯಲ್ಲಿ ಹುಚ್ಚು
ತರುಗಳನ್ನು ಹಾಲು ತಿನ್ನಿ ಕತ್ತಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳೂ
ಇದ್ದುವು. ಕುಟುಂಬದ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳು
ಅನುಕೂಲವಾಗಿದ್ದಿದ್ದರೂ ಅವರು ಬಹು
ಶಿಕ್ಷೆ ಪಟ್ಟು ಓದಿ ನ್ಯಾಯಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯ
ಭದ್ರರಾದರು. ನ್ಯಾಯವಾದಿಯಾಗಿ ತಾವು
ಸಂಪಾದಿಸಿದ ಹಣದಿಂದ ತನ್ನ ಅಣ್ಣ ಎಲರ್
ಭಾಯ್ ಮೆಟ್ರಿಕ್‌ನ್ನು ಲಂಡನ್‌ಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ
ಬಾರ್ ಎಟ್ ಲಾ ಪರೀಕ್ಷೆ ಓದಿಸಿದರು. ಅವರು
ದೊಡ್ಡ ವಾಕ್ಯವಿಷಯವಾದಿಯಾಗಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧ
ರಾದರು. ವಲ್ಲಭಾಯ್ ಕೂಡಾ ಬಾರಿಷ್ಟರ್
ವಾಗಾಗಿ ಅನುಮುಖ್ಯವಾದಿನಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯವಾದಿ
ವೃತ್ತಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು.

ಗಾಂಧೀಜಿ ದಕ್ಷಿಣ ಆಫ್ರಿಕಾದಿಂದ ಭಾರತ
ಮಾಡುತ್ತಿ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದ ದಿನಗಳು ಅವು.
ಅವರು ಒಮ್ಮೆ ಗುಜರಾತ್ ಕ್ಷೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ
ಉಪನ್ಯಾಸಮಾಡಿದರು. ಅಗ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರ ಮಧ್ಯ
ವಲ್ಲಭಾಯ್ ಮೆಟ್ರಿಕ್ ಇದ್ದರೂ ಗಾಂಧೀಜಿಯ
ಉಪನ್ಯಾಸವು ಅವರನ್ನೇನೂ ಆಕರ್ಷಿಸಲಿಲ್ಲ.
ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮೇರೆ ಗಾಂಧೀಜಿ ಮಹಾನ್
ಕುಮಾರನ್ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರದರ್ಶನ
ಉದ್ಘಾಟನೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಅಲ್ಲಿಯ ನೀರಿನ
ರಂಗಿನ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಮಾಯವ ಕೋಲಿ
ಗಳಿಗೆ ಯಜಮಾನರು ಸರಿಯಾದ ಕೋಲಿ
ಕೊಡದೆ, ಅತಿ ದಾರುಣವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಗಂಟು
ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಉದ್ಘಾಟನೆಯಲ್ಲಿ

ಗಾಂಧೀಜಿ ಕೊರಗಿದ ಪರಿವರಾ ಧೈರ್ಯ ಸಾಹಸಗಳೂ ವೈದ್ಯಭಾರ್ಯೆಯನ್ನು ತೆರವಾ ಆರಿಸಿದುವು.

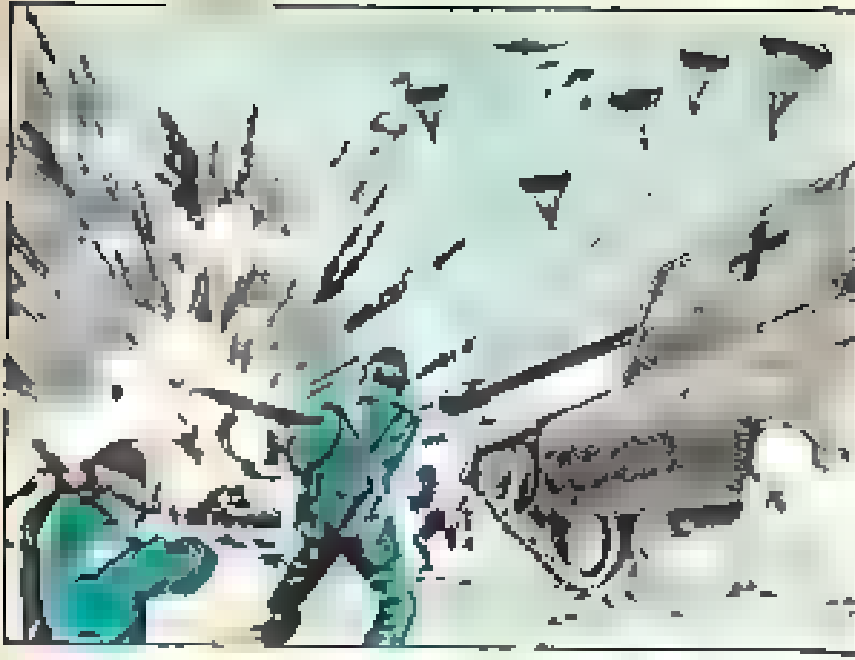
ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪೇಟಾ ಬೆಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಭಯಂಕರ ವಾದ ಕ್ಷಾಮ ಕಾಂಟಾಯಿತು. ಪ್ರಜೆಗಳು ಹೊಟ್ಟೆಗೆಲ್ಲಿದೆ ಒತ್ತಾಯವಾಗಿ ಸರ್ಕಾರವು ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯವರಿಸಿ ತೆರಿಗೆ ವಸೂಲು ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಗಾಂಧೀಜಿ ಅವಕ್ಕೆ ದೈವೀಕ ವಾಗಿ ಸತ್ಯಾಗ್ರಹ ಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಈ ಸತ್ಯಾಗ್ರಹದಲ್ಲಿ ವೈದ್ಯಭಾರ್ಯೆ ಗಾಂಧೀಜಿಗೆ ಒಲಭುಜವಾಗಿ ನಿಂತರು. "ವೈದ್ಯಭಾರ್ಯೆ ಸಹಾಯ ನಿನ್ನದೆ ಬೇಡಿ"

ಮಾನ್ಯಪ್ರಿಯ" ಎಂಬ

ಪೇಟಾ ಸತ್ಯಾಗ್ರಹದ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ವೈದ್ಯ ಭಾರ್ಯೆ ಪುರ್ತಿ ತಮ್ಮ ಕಾಲವನ್ನು ರೇಶಂ ಪ್ರಯಾಣ ಕ್ಷೇಮಕ್ಕಾಗಿಯೇ ವ್ಯಯಿಸಲಾಗಿದರು. ಅದರಲ್ಲಿ ಅವರು ಪ್ರತಿಭಾವಂತರಾದ ಸ್ವದೇಶೀ ಉದ್ಯಮದ ನಿರ್ಮಾಣಗಳೆಂದು ಹೆಸರು ಪಡೆದರು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಅವರು ೧೯೨೦ರ ಅಸಹಕಾರ ಚಳುವಳಿಯ ಉದ್ಯಮದಲ್ಲಿ ಎಣೆಯಲ್ಲದ ಪಾತ್ರವಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಭೂಕಂಠಾಯ ವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಲು ಸರ್ಕಾರವು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಾಗ, ಬಾಡೀಗಾಗಿ ಪ್ರಾಂಶದ ದೈವವನ್ನು ಒತ್ತು ಗೊತ್ತು ಅವರು ವಿಜಯ ಸಾಧಿಸಿದರು. ಈ ನಿಂದ ಪ್ರಜೆಗಳು ಅವರನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ವೈದ್ಯ ಭಾರ್ಯೆ ಎಂದು ಕರೆಯತೊಡಗಿದರು.

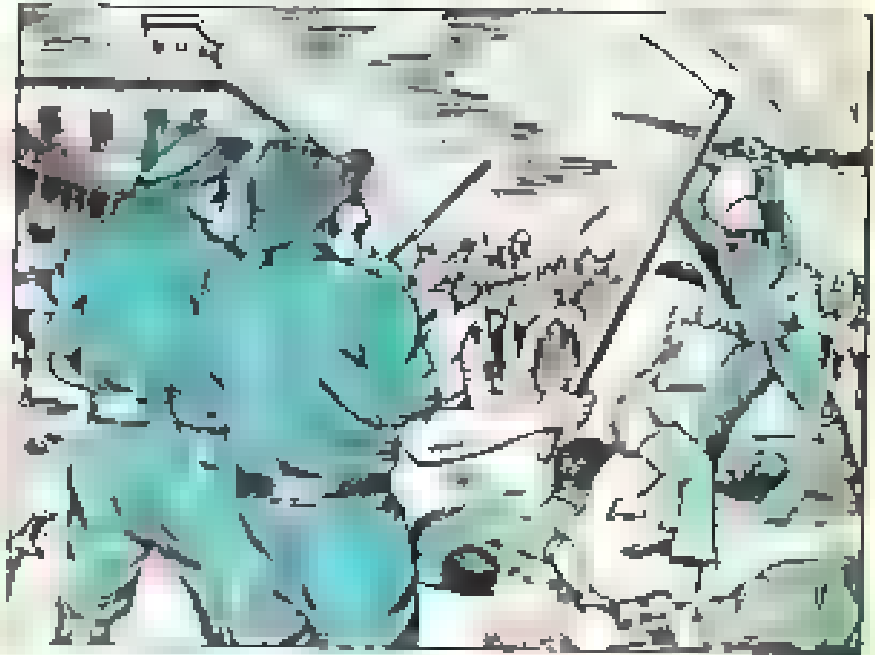

೧೯೩೦ನೇ ವರ್ಷ ಕುರೂರಿ ಪುರದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಭಾರತದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಮಹಾ ಸಭೆಗೆ ಸರ್ಕಾರ ವ್ಯವಸ್ಥಾ ಅಧ್ಯಕ್ಷರ ಗೌರವ ಕೊಡುವ ನಿಮಿತ್ತವಾಗಿ ಅವರನ್ನು ಸರ್ಕಾರವು ಅರಸು ವಾಡಿ ಗಾಂಧೀಜಿಯೊಂದಿಗೆ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕರೆಸಿ ಸಭೆ ಮಾಡಿ ಅವರನ್ನು ಸನ್ಮಾನಿಸಿತು.

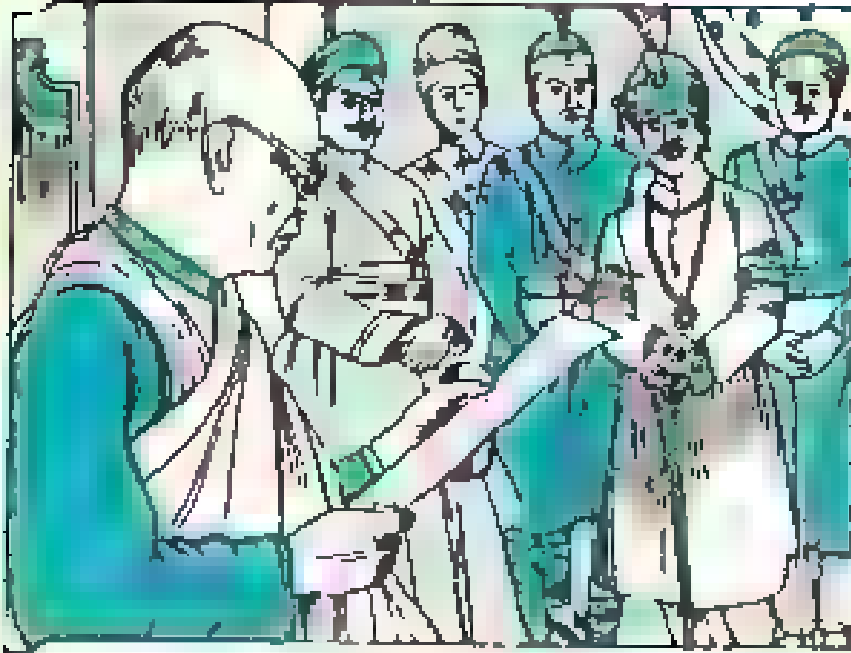
೧೯೫೯ ರಲ್ಲಿ ಎರಡನೇ ಪ್ರವಾಸ ಯುದ್ಧವು ಪ್ರಾರಂಭವಾದಾಗ ದ್ರಾವಿಡ ಸರ್ಕಾರವು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ನಾಯಕರೊಂದಿಗೆ, ಮಾಜಿ ವಿಚಾರಣೆಯನ್ನೂ ಮಾಡಿದ ಭಾರತ ದೇಶವನ್ನು ಆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಎಳೆಯಿತು. ಇದು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ನಾಯಕರಿಗೆ ಹತ್ತು ಲಾಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಮಾಡಿತು. "ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರವು ಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ಮೊದಲು ನಮ್ಮ ದೇಶ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಬೇಕು." ಎಂದು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಹಿಮಾಯಿತು, ಅವರೇ ಲ್ಲದೆ, ಪಕ್ಷದವರೇ ದ್ರಾವಿಡ ಸರ್ಕಾರವು ದೇಶದಿಂದ ಹೊರಲು ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ಘೋಷಣೆ ಹಿಟ್ಟಿತು.

1 ಗಾಂಧೀಜಿ, ಸರ್ದಾರ್ ವಲ್ಲಭಾಯ್ ಪಟೇಲ್ ಮೊದಲಾದ ಪ್ರಮುಖ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ನಾಯಕರಲ್ಲಾ ಅವರೇ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟರು. ಪ್ರಜೆಗಳ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಯವು ದ್ರಾವಿಡ ಸರ್ಕಾರವು ಅತಿ ಕ್ರೂರವಾಗಿ ಅಡಗಲು ನೋಡಿತು. ಪ್ರಜಾ ಮುಖಪರ ಮೂಲ ಇಪ್ಪಟೆಯಾಗಿ ಗೋರೀಬಾರ ನಡೆಯಿತು. ಬಹುಮತವಿದ್ದರಲ್ಲಿ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ನಾನಾ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಗಿರಿಯೂರಬೇಕಾಯಿತು.

ಭಾರತೀಯರು ತಿನ್ನು ದೇಶಮಾಸಗೀತೆಂದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಹೋರಾಟ ಮತ್ತು ಪ್ಯಾಗಳ ಫಲಿತವಾಗಿ ಭಾರತ ದೇಶಕ್ಕೆ ೧೯೪೭ ರಾಷ್ಟ್ರ ಗಾಂಧೀಜಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು ಸಿದ್ಧವಿತು. ದೇಶಕ್ಕೆ ಪಂಡಿತ್ ನೆಹರು ಪ್ರಧಾನಮಂತ್ರಿ ಯಾದರು. ಸರ್ದಾರ್ ವಲ್ಲಭಾಯ್ ಪಟೇಲ್ ಉಪಪ್ರಧಾನಿ.

ಭಾರತ ದೇಶವು ಸ್ವತಂತ್ರವಾದ ಹರುಗಾದಲ್ಲಿಯೇ
 ಪ್ರಜೆಗಳ ವಿಷಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಇದ್ದಿರಬಹುದು.
 ಈಶವರ ಅನೇಕ ವ್ಯಾಂತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಂದೂ
 ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಕುರಿತು ಇದ್ದವು. ಸರ್ವಾರ್ಥ ವಲ್ಲಭ
 ಭಾರತ ಪತ್ರಿಕೆ ಎಷ್ಟೋ ನೈವಿದ್ಯಕ್ಕೆ, ದಕ್ಷತೆ
 ಗಳಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ಅಂಕಿಯೊಳಗೆ ತಂದರು.

ದೇಶದಲ್ಲಿ ಚುನಾವಣೆ ಮತ್ತು ಚುನಾವಣೆ ಸುಮಾರು
 ಅರುನೂರು ಸ್ವದೇಶ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಿದ್ದವು. ಈ
 ಸಂಸ್ಥಾನಾಧಿಪತಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು, ಬ್ರಿಟಿಷ್
 ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಹೊರಬಿಡುಗಡೆಗೊಳ್ಳಲು ತಾವು
 ಸರ್ವಸ್ವ ತ್ಯಜಿಸಲು ಕನಕುಕಂಪಿಸಿದರು. ಆದರೆ
 ಸರ್ವಾರ್ಥ ವಲ್ಲಭಯ್ಯ ಪತ್ರಿಕೆ ದೃಢವಿಶ್ವವು
 ದಿಂದ, ಒಲವಾದ ತಾವು ಚರ್ಚೆಗಳ ಮೂಲಕ
 ಈ ಸಂಸ್ಥಾನಾಧಿಪತಿಗಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವುದು ದೇಶ
 ದಿವ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರಕಟವಾಯಿತು.

ಈ ವಿಧವಾಗಿ ಸರ್ವಾರ್ಥ ವಲ್ಲಭಯ್ಯ ಪತ್ರಿಕೆ
 ಪ್ರಾಣಿಗಳ ದೇವನ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಗುರು
 ದ್ವಾರಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಇಂದೂ ಮುಚ್ಚಲಿ
 ಯಾಗಿ ನಿಂತರು. ಭಾರತ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಜನ್ಮವೆತ್ತಿದ
 ಪ್ರಾಣಿಯರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರೆಂದು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ
 ಹೇಳಬಹುದಾದ ಇವರು, (೧೯೫೦)ನೇ ವರ್ಷ
 ಪ್ರಕಟವಾದರು. ದೇಶದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ
 ಸರ್ವಾರ್ಥ ವಲ್ಲಭಯ್ಯ ಪತ್ರಿಕೆ ಮೂಡಿದ
 ಸ್ತಂಭಗಳು ಅಮೂಲ್ಯವಾದುವು.

ಕಥಾ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ

ಈ ಕಥೆಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯನ್ನು ಇಟ್ಟು ರೂ. ೨೫ ಗೆಲ್ಲರಿ!

?

ಒಮ್ಮೆ ಕೆಲವು ವರ್ತಕರು ಸಮುದ್ರದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದ್ವೀಪವನ್ನು ನೋಡಿದರು. ಐವತ್ತು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಆ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಹಡಗು ನಡೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ನಾವಿಕರು ಕೂಡಾ ಅಲ್ಲಿ ಆ ದ್ವೀಪವಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡಿರಲಿಲ್ಲ.

ಹಡಗಿನ ಒಡೆಯ ಆ ದ್ವೀಪದ ಒದಿಯಲ್ಲಿ ಲಂಗರು ಇಳಿಸಿದನು. ವರ್ತಕರು ದ್ವೀಪದೊಳಗೆ ಹೋದರು. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಗರವಿದ್ದಿತು. ಅಲ್ಲಿಯ ಮನುಷ್ಯರು ತಮ್ಮ ಪಾಡಿಗೆ ಬಗೆಬಗೆಯಾಗಿ ಜೀವನ ನಡೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ಆದರೆ ಈ ವರ್ತಕರನ್ನು ಅಲ್ಲಿನವರಾರೂ ಗಮನಿಸಲಿಲ್ಲ. ವರ್ತಕರು ಮಾತಾಡಿಸಿದರೂ ಯಾರೂ ಕಿವಿ ಮೇಲೆ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ವರ್ತಕರಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಯ ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಲಿಕ್ಕೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತ ವರ್ತಕರು ರಾಜಭವನಕ್ಕೆ ಹೋದರು. ರಾಜನು ದರ್ಬಾರು ನಡೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ.

ಹಡಗಿನ ಒಡೆಯ ತನ್ನನ್ನು ಯಾರೂ ಗುರುತಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬ ನಂಬುಗೆಯಲ್ಲಿ ನೆಟ್ಟಗೆ ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಅವನ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಮುಖವಿಟ್ಟು ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಕೂಡಲೇ ರಾಜನು ಮುದುಡಿ ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟ.

ಅಸ್ಥಾವರ ಮೂತ್ರಿಕನು ಒಂದು ರಾಜನನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ, “ಬದುಕಿರುವವರ ಗಾಳಿ ಈ ರಾಜನಿಗೆ ತಗಲಿದೆ. ಅವರನ್ನು ಮಾರಣ ಹೋಮ ಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು.

ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ವರ್ತಕರು ಓಡುತ್ತಾ ಹೋಗಿ ತಮ್ಮ ಹಡಗನ್ನು ಎರಿ, ಲಂಗರತ್ತಿಸಿ ತಮ್ಮ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಗಿದರು. ಅವರು ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದಾಗ, ಅಲ್ಲಿ ದ್ವೀಪವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಬರೀ ಸಮುದ್ರ!

★

★

★

ಮೇಲಿನ ಕಥೆಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಹೆಸರನ್ನು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ, ಪೋಸ್ಟುಕಾರ್ಡಿನಲ್ಲಿಯೇ ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರು ವಿಳಾಸದೊಂದಿಗೆ ಬರೆದು “ಕಥಾ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ” ಚಂದಮಾಮ, ೨ & ೩ ಆರ್ಕಾಡ್ ರೋಡು, ಪಡಪಳನಿ, ಮದ್ರಾಸು - ೬೦೦೦೨೬ ಎಂಬ ವಿಳಾಸಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿರಿ.

ಇದು ಮೇ ೦೫ ರೊಳಗೆ ತಲುಪಬೇಕು. ಅದರಲ್ಲಿ “ಪೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ” ಬರೆದಿರಬಾರದು. ಫಲಿತಾಂಶ '೭೭ ಜೂಲೈ ಚಂದಮಾಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ಮಾರ್ಚಿಯ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಫಲಿತಾಂಶ: ಧೂರ್ವಜಿಪುಣ

ಕಳುಹಿಸಿದವರು ಶಿವಪ್ಪ, ಬಿ. ಮೆಲುವಂತಿ, ನೆನಹಾಲ, ಬೈಲಹೊಂಗಲ, ಬೆಳಗಾವಿ.

ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ :: ಬಹುಮಾನ ರೂ. ೨೫
ಗೆದ್ದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ೧೯೭೭ ಜುಲೈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತವೆ

D A Narasimha Raju

D Jagdish Chandra

- ★ ಮೇಲಿನ ಫೋಟೋಗಳಿಗೆ ಸರಿಹೊಂದುವಂತೆ ಒಂದು ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಾಗಲೀ, ಸುಯಂಧಿಸಿಹಿಂತಿರುವ ಎರಡು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಾಗಲೀ ಶೀರ್ಷಿಕೆ ಬರೆಯಬೇಕು.
- ★ ಮೇ ೧೫ ರೊಳಗೆ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ನಮಗೆ ತಲುಪಬೇಕು. ಅವೇಳೆ ಒಂದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ಪರಿಶೀಲಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ.
- ★ ನಮಗೆ ಒಂದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದ ಒಂದು ಜತೆಗೆ ರೂಪಾ ೨೫ ಬಹುಮಾನ.
- ★ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳನ್ನು ಪೋಸ್ಟುಕಾರ್ಡಿನಲ್ಲೇ ಬರೆಯಬೇಕು. ಅದರಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ವಿಷಯ ಬರೆಯ ಬಾರದು. ವಿಳಾಸ ಚಂದಮಾಮ ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ಮದರಾಸು-೬೦೦೦೨೬

ಮಾರ್ಚಿಯ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಫಲಿತಾಂಶ :

ಮೊದಲನೇ ಫೋಟೋ: ಮುದಿಜೀವ ಮೂಲೆಗೆ

ಎರಡನೇ ಫೋಟೋ: ಒಣಮರ ಒಲೆಗೆ

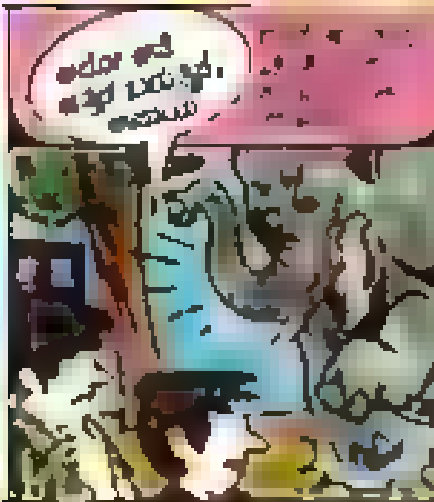
ಕಳುಹಿಸಿದವರು: ಬಿ. ಎಂ. ನೀಲಮ್ಮ,

D/o. ಬಿ. ಒ. ವಾದಪ್ಪ, ಹೊಸುರುಬೆಟ್ಟಕೆರೆ, ಅಮ್ಮತ್ತಿ, ಕೊಡಗು.

ರಾಮ ಮತ್ತು ಕೃಷ್ಣರ ಬಗ್ಗೆ ಓದಿಹೋದ ಅನ್ನ

ಎಚ್ಚರಿಕೆ! ಈಗ ರಾಮನು ಸದ್ದಿ ಇರುವ
ಓಡುಕೊಡ ಸಕ್ಕರೆ ಸಿ ಅನ್ನವೊಂದು

ರಾಮನು
ಎಲ್ಲರನ್ನೂ
ಸೇರಿ ಒಂದಾಗಿವೆ

ಪಾಪ್
ಪಾಪಿನ್ಯಾ

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮಹಾಕವಿ

3 ಹಣ್ಣುಗಳ ಪ್ರಾರಂಭ - ರಾಮನು, ಅನ್ನವನ್ನೂ, ನಂಬಿ, ಕತ್ತಲೆ ಮತ್ತು ಮುಸಂಬಿ.

POPPINS

May 1977
ಮಾಯಾಪೂಜೆ

೧೬

[ಜಯಶೀಲನು ಬಿಟ್ಟಪಾಣವು ನರವಾಸರಕ್ಕೆ ತಗಲುತ್ತಲೇ ಕೃಪಾಣಜತ್ತು ಬಿಟ್ಟನೆ ಕೆಳಗೆ ನೋಡಿ ಆ ಪಾಣ ಬಿಟ್ಟವನ ಗಂಡುತು ಹಿಡಿದನು. ಕೂಡಲೇ ಅವನು ಗಡೇಗುಡ್ಡನ ಅನುಚರರೊಂದಿಗೆ ಅವರ ಕಡೆಗೆ ಹಿಡಿದೋಡನು. ಗಡೇಗುಡ್ಡ ಅವನನ್ನು ಅವಹೇಳನೆ ಮಾಡಲು, ಕೃಪಾಣಜತ್ತು ನರವಾಸರ ವನ್ನು ಅವನ ಮೇಲೆಯೇ ಕೆರಳಿಸಿ ಬಿಟ್ಟ.]

ಗಡೇಗುಡ್ಡನ ಅನುಚರರು ಹೇಡಿಗಳೇನಲ್ಲ. ಅವರು ಕೃಪಾಣಜತ್ತು ರಕ್ಷಿಸಲು ಅಯುಧಗಳನ್ನೆತ್ತಿ ಹೋಗಿ ಕೃಪಾಣಜತ್ತುವಿನ ಮೇಲೆ ಬೀಳಲು ಧಾವಿಸಿದರು. ಅವರೆಲ್ಲ ಕುಳ್ಳರಾದರೂ, ಅವರ ಮೀರಾ ಸಿಂಹವನ್ನು ನೋಡಿ ಕೃಪಾಣಜತ್ತು ಭಯದಿಂದ ಹುಗಿದನು.

ತನ್ನ ಮುಂದೆ ಅವರಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ಬಲದವರಾದರೂ ಹಿಂದಾಗಿರುವವರ ಮುಂದೆ ತಾನೊಬ್ಬನೇ ಹೇಗೂ ಇರುವ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದ ಮಾತು. ಆ ಕುಳ್ಳರು ತಮ್ಮ ನಾಯಕನ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಮೀರ ಇರುವೆಗಳ ಹಾಗೆ

ಸಾಯಲಿಕ್ಕೂ ಸಿದ್ಧರಾಗಿ ದ್ದಾರೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಈ ಇಕ್ಕಟ್ಟಿನ ಕುತ್ರಿನಿಂದ ತನ್ನನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ತವಕಿಸಿದನು.

ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕೃಪಾಣಜತ್ತು ಒಂದು ನಿಶ್ಚಯಕ್ಕೆ ಬಂದು, ಶಾಂತವಾಗಿ ಕಿರುನಗು ತೋರಿಸುತ್ತ ತನ್ನನ್ನು ಸುತ್ತಿಕೊಂಡ ಕುಳ್ಳರ ಕಡೆಗೆ ಹೋದ. 'ತಡೆಯಿರಿ, ಸ್ವಲ್ಪ ನಿಧಾನಿಸಿರಿ. ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಮಿತ್ರನೆಂಬುದನ್ನು ಆಲೋಚಿಸಿರಿ ಆ ನರವಾಸರ ವನ್ನು ನಾನು ಎಷ್ಟು ಬೆನ್ನಾಗಿ ಪಳಗಿಸಿದ್ದೇನೆಂದು ನಿಮ್ಮ ನಾಯಕನಿಗೆ ನಿರೂಪಿಸಬೇಕೆಂತಲೇ ಅವ

"ಚಂದಮಾಮ"

ನನ್ನ ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಹೇಳಿದನೇ ಹೊರತು
ಮತ್ತೇನಿಲ್ಲ ನಿಮಗೆ ದೋಷಮಾಡಿ ನ-ಭೇನಾಗಿ
ಬೇಕಾಗಿದೆ?" ಎಂದು ಹೇಳಿ, ವಾನರದ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕ
ಕೊಂಡ ಗಡೇಗುಡ್ಡನನ್ನು ಬಿಡಿಸಿದನು.

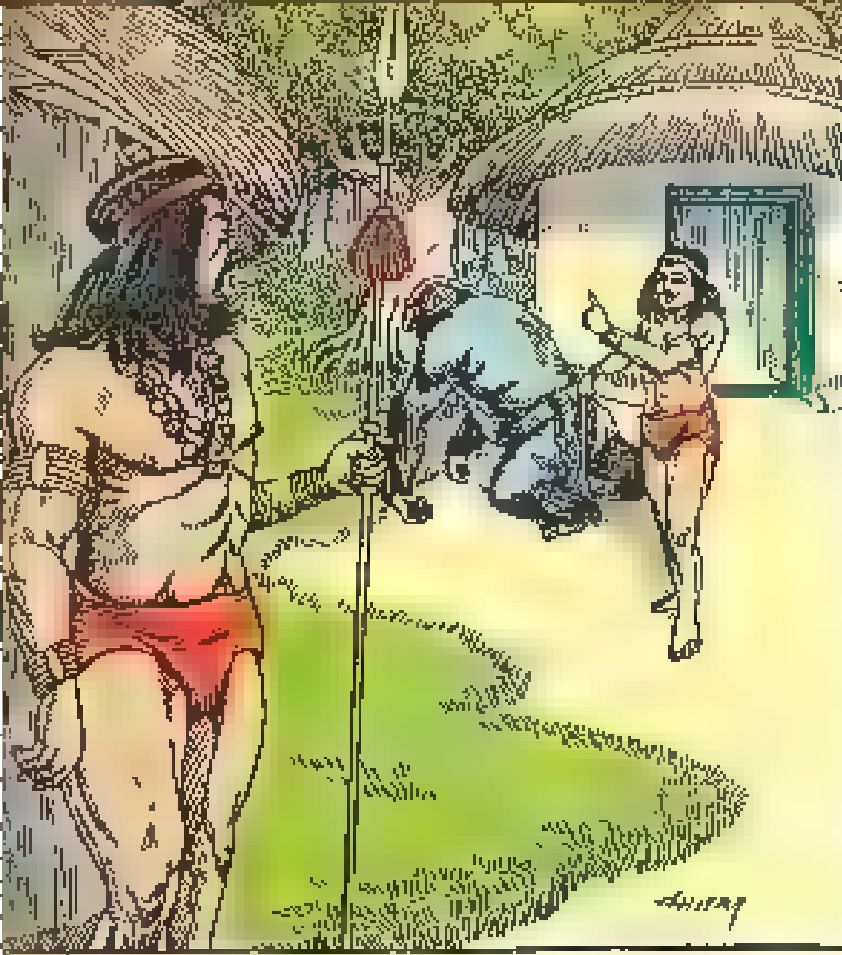
ಗಡೇಗುಡ್ಡನು ಪ್ರಾಣಾರ್ಥಿಯಿಂದ ತರಗೆರೆ
ಯಂತೆ ನಡೆಗುತ್ತ, ದೂರದಲ್ಲಿಿದ್ದ ಒಂದು ಗುಡಿಸಿ
ರಿನ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ, ಅಲ್ಲಿಿದ್ದ ಒಂದು ಒಣಮರದ
ಕುಂಡಿನ ಮೇಲೆ ಉಕ್ಕೊಂದು ಕುಳಿತನು. ತಾನು
ಯಮನ ಕೈಯಿಂದ ಪಾರಾದೆನೆಂದಿತ್ತು ಅವನಿಗೆ.
ಅವನ ಅನುಚರರನ್ನೂ ಅವನ ಸುತ್ತಲೂ ಸೇರಿ,
ಈಗೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿದರು. ಎಲ್ಲಿಂದರೋ
ಬಂದು ಸೇರಿದ ಈ ಮಹಾಕಾಯನ ಸಹಾಯ
ವನ್ನು ಕೇಳಿ, ಶನು ಅಸಿರಿಗೇ ಮೋಸ ತಂದು
ಕೊಂಡೆನೆಂದು ಗಡೇಗುಡ್ಡನಿಗೆ ಒಹಳ ಯೋಚನೆ
ಯಾಗಿತ್ತು. ನಮ್ಮ ಸಮ್ಮೊಳಗಿನ ಜಗಳಕ್ಕೆ ಈ
ಮಹಾಕಾಯ ಪರ್ವತ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟು

ಕೊಂಡದ್ದು ಒಹು ದೊಡ್ಡ ಪಾಪಾಯೆಂದು
ಈಗ ವಶ್ಯವಾಗಿತ್ತು.

ಅವನು ಒಂದು ನಿಟ್ಟುಸಿರುಬಿಟ್ಟು, ತಲೆ
ತನ್ನ ಅನುಚರರನ್ನು ನೋಡಿ, ಸಣ್ಣ ಕಂ
ದಿಂದ, "ಈಗ ನಾನು ಹೇಳುವ ಮಾತನ್ನು
ಗೊಟ್ಟು ಕೇಳಿರಿ. ಅನೇಯಂಥ ತರೀರದ ಆ
ಕಾಯನು ತನ್ನ ವಾನರದ ಬಲಯುಧ್ವೇ ಸುಖ
ಕೊಂಡು ನಾವೇನು ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದು
ಹೊರಳಿಸಿ ಹೊರಳಿಸಿ ಮೋಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ
ಮೊಂದಿಗೆ ಎದುರೆಯರೇ ಹೋರಾಡಿ ಜಂ
ನಮ್ಮಿಂದಾಗದು. ಏನಾದರೊಂದು ಉಪಾಯ
ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿರುವ ಕತ್ತಿಯನ್ನೂ, ಆ
ಭೂತವನ್ನೂ ಬೇವಾಡಿಸಿಬಿಡಬೇಕು. ಆಗ
ಕೆಲವರು ಸತ್ತರೂ ಅವನನ್ನು ಕೊಂದು
ಪರಿಹಾರ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು" ಎ
"ಅದು ನಿಜ, ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅವನಿಗೆ
ದುಡ್ಡೆ ಆಗಬೇಕಲ್ಲ? ಉಪಾಯವೇನು?"
ಒಬ್ಬ ಕುಳ್ಳ ಕೇಳಿದ.

"ಈ ಮಹಾಕಾಯದವನು ಸತ್ತ ಸುಖ
ಗೊತ್ತಾದ ಕೊಡಲೇ ಗಡೇಕಾರ ರಾಜ
ರನ್ನೂ ಸುಲಭದಲ್ಲಿ ನಾಶಮಾಡಲು ಸಾ
ಯಲ್ಲಾ? ಈಗ ಆ ದುಷ್ಟನಿಗೆ ರಾಕ್ಷಸರಂಥ
ಮಹಾಕಾಯರು ಬೇರೆ ಸಹಾಯಕರಾಗಿ
ಆ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕೂಡ ನಾವು ಮರೆಯ
ವಷ್ಟೆ?" ಎಂದು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಕುಳ್ಳ ನೆನಪು

ಗಡೇಗುಡ್ಡ ಹಾಗಿ ಹೇಳಬಹುದನ್ನು ಕೇಳಿ
ನೋಡುತ್ತ, "ಹಾಗೊಂದು ವೇಳೆ ಸಾ
ಬದಲೆ ನಮ್ಮ ಪಾತಿಯವರ ಕೈಯಲ್ಲೇ ಸಾ
ಅಮೂ ಬೆಡ, ನಾವೆಲ್ಲಾ ಆ ಗಡೇರಾಜಯ
ಹೋಗಿ ತರಲು ಕರಣು ಅಂತ ರೋಗಿಸಿ
ಮೇಲೆ ಅವರಿಗೆ ವಿಧೇಯರಾಗಿರುವವೆಂದೂ

ಎಗೆ ಭಯವಾಯಿತು. ಅವನು ಈ ಗುಂಪಿಗೆ ಸೇರುವ ಮೊದಲು, ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಂಟಿಗನಾಗಿ ಪಟ್ಟಿ ಕಷ್ಟ ಗಳೆಲ್ಲವೂ ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಈ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೇ ಅಲ್ಪರಾದರೂ ಈ ಕುಳ್ಳೆಜನಾಂಗದ ಸಹಾಯ ಎಲ್ಲದೆ ಹೋದರೆ, ತನ್ನ ಪ್ರಬಲ ಶತ್ರುವಾದ ಜಯ ಹೀಲನು ಬಹುಸುಲಭವಾಗಿ ತನ್ನನ್ನು ಈ ಗುಡ್ಡ ಗಾಡು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಬೇಟೆಯಾಡಿಬಿಡುತ್ತಾನೆ.

ಹೀಗೆ ಅಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಕೃಪಾಣಜಿತ್ತು ಗಡೇ ಗುಡ್ಡನೊಂದಿಗೆ ತುಂಬ ಮರ್ಯಾದೆಯ ನೋಗು ತಂದುಕೊಂಡು, "ಅಯ್ಯಾ, ಗಡೇಗುಡ್ಡಾ, ನಿನಗೆ ನನ್ನಿಂದ ಮೇಲಾಗುತ್ತದೆಯೇ ಹೊರತು ಎಂದಿಗೂ ಕೆಡುಕಾಗದು. ನಿನ್ನ ಶತ್ರುವಾದ ಆ ರಾಣಿಯನ್ನೂ ಅವಳಿಗೆ ಸಹಾಯಕರಾಗಿರುವ ನನ್ನ ಶತ್ರುಗಳಿಬ್ಬರನ್ನೂ ನಾಳೆ ಸೂರ್ಯೋದಯವಾಗುವುದರೊಳಗೆ ಪರಲೋಕಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಈ ದಿನ ಮಧ್ಯ ರಾತ್ರಿಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ನನಗೆ

ಸಹಾಯಕರಾಗಿ ಬರಲಿ. ಅವರು ಆ ರಾಣಿಯ ಗುಡಾರದ ಕಡೆಗೆ ಮುಂದೆ ನಡೆಯಲಿ. ನಿನ್ನ ಆ ಶತ್ರುಗಳೆಲ್ಲರನ್ನೂ ನಿನ್ನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ವಾನರದೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಿ ನೆಲಕ್ಕೆ ಅರೆದುಬಿಡ. ಆಮೇಲೆ ನೀನು ಈಚೆಗೆ ಕಾಣುವಷ್ಟು ದೂರ ಕಾನನ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಒಬ್ಬನೇ ರಾಜನಾಗಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಎದುರಿಸುವವರು ಆ ಮೇಲೆ ರಾಣಿ ಇಲ್ಲ! ತಿಳಿಯಿತೇ? ಜೈ! ಗಡೇಗುಡ್ಡ ಕುಬ್ಜರ ರಾಜನಿಗೆ" ಎಂದು ಕೂಗಿ, ನರವಾನರವನ್ನು ಕ ಹಿಡಿಯಿಂದ ಬಲವಾಗಿ ಹೊಡೆದನು.

ನರವಾನರವು ನೋವಿನಿಂದ ಕೋಪದಿಂದ ಸ್ವರದಿಂದ ಕೂಗಿ, ತನ್ನ ಕೋರ ಹಲ್ಲುಗಳ ಹೊರಗೆ ತೋರಿಸಿ ಕೃಪಾಣಜಿತ್ತನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೈಗಳನ್ನು ಚಾಚಿ, ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿರುವ ಕತ್ತಿ ನೋಡಿ, ಹಿಂದಡಿಯಿಟ್ಟು ಗೊರೈಂದಿತು.

ಗಡೇಗುಡ್ಡನು ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ತಲೆಯೊಲಿಸಿ "ಅಯ್ಯಾ ಮಹಾಕಾಯ! ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಸಹ ವಾನರವನ್ನು, ಇಷ್ಟು ಕ್ರೌರ್ಯಮಾಡದೆ ದಯದಿಂದ ನೋಡಿದರೆ, ಅದು ಅಗಾಗ ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ತಿರುಗಿಬೀಳದೆ ಇದ್ದೀತು. ನಮಗೂ ಅಗಾಗ ಹೆದರಿ ಬೀಳುವ ಪ್ರಸಂಗಬಾರದು." ಎಂದನು.

"ಈ ಸೇವಕ ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನು ಈ ಯೆಯಿಂದ ನೋಡಿದರೆ ಅಷ್ಟೇ! ಹಾಗೆ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರೆ ಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಆದೇ ನನಗೆ ಯಜಮಾನವಾಗಿರಲು ತೃಪ್ತ. ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಭಯಪಡದ ಯಾವುದೂ ಇರಲಾರದು. ಸರಿ. ಈಗ ನನಗಿಗೂ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಆಗಬೇಕಲ್ಲ? ನಾನೀಗ ಕುಟೀರಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕೃಪಾಣಜಿತ್ತು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟನು.

"ನಿಮ್ಮ ಊಟ ತಿಂಡಿಗಳೆಲ್ಲ ಅಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧವು. ಎಂದ ಗಡೇಗುಡ್ಡ.

ಕೃಪಾಣಜತ್ತು ಆ ಕೇರಿಯಲ್ಲಿ ಇತರರ ಮನೆಗಳಿಗೆ
ದೂರದಲ್ಲಿರುವ ತನ್ನ ನಿವಾಸಸ್ಥಾನದ ಬಳಿಗೆ
ನೋಡಿ ದೊಡ್ಡ ಕಂಠಸ್ವರದಿಂದ,
ಮುಳುಗಿ, ಮಧ್ಯ ರಾತ್ರಿಯಾಗುವ
ಗೊತ್ತನ್ನು ಯಾರೂ ಎಚ್ಚಿಸಬೇಡಿ. ಆ ಮೇಲೆ
ಇವನು ತನ್ನ ಕಂಠಸ್ವರದಿಂದ ಬೇರೆಲ್ಲಾ? ಮೇಲಿರುತ್ತಿ,
ಮಧ್ಯ ರಾತ್ರಿ ಹೊತ್ತಿಗೆ ನಿನ್ನ ಕಡೆಯವರು
ಆಗಲೇ ನಾನು ಶತ್ರುಸಂಹಾರಕ್ಕೆ ಹೊರಡು
ವೆ!" ಎಂದನು.

ಗೋಗುಡ್ಡ ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ತಲೆಯಾಡಿಸಿ "ಆಗ
ವಿ" ಎಂದು ಕೂಗಿದ. ಆಮೇಲೆ ಸಣ್ಣ ನಗುವಿ
ದಿಗೆ ತನ್ನ ಸುತ್ತಲೂ ಸೇರಿದವರನ್ನು ನೋಡಿ,
ಕರವಾಸವು ಅವನಿಗೆ ಅಪಾಯ ಬರುವಾಗ
ಮಾತೃಗೂ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ತಪ್ಪಿಸಿ
ದು ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಾಗಿ ಓಡಲಿಕ್ಕೆ ನೋಡು
ವುದು. ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಳಗಾಗುವ
ವರೆಗೆ ಶತ್ರು ಸಂಹಾರವಂತೆ! ಇವನದೇ
ಪ್ರಾಣ! ಮೊದಲು ಅವನ ಕತ್ತಿಯ ಸಮಾಚಾರ.
ತನ್ನ ನಾಲ್ಕು ಸವಳಿಲ್ಲದೆ ಅಪಹರಿಸಿಡಬೇಕು"
ಎಂದು ಆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಅನುಚರರಲ್ಲಿ ನಂಬಿ
ರೂ, ಧೈರ್ಯಶಾಲಿಗಳೂ ಆದ ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ
ನನ್ನು ಆರಿಸಿ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಕರೆದೊಳಿಸಿದನು.

ಆಮೇಲೆ ಎರಡು ಮೂರು ಗಂಟೆಗಳ ಕಾಲ
ನು ಸದ್ದೂ ಇಲ್ಲದೆ ವಾತಾವರಣವೆಲ್ಲ ಧಿರು
ಳಿಗೆ ಮೊದಲಿರುವಂತೆ ಸ್ವಲ್ಪಮೌನವಾಗಿತ್ತು.
ಆ ಕುಂಬ ತಿಂದ ಕುಡಿದು ಮಲಗಿ ಗೊರಕೆ
ಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಕೃಪಾಣಜತ್ತುವಿಗೆ ಹಠಾತ್ತಾಗಿ
ಬಿಕ್ಕಿಯಾಯಿತು.

"ಇದಂಥ ಎಣ್ಣೆಯ ಕಮಟು ವಾಸನೆಯವು!"
1. ಗೋಗುಡ್ಡ ಸುತ್ತಲೂ ಒಮ್ಮೆ ನೋಡಿ,

"ಯಾರಲ್ಲಿ ಹೊರಗೆ? ಎನೋ ಕೊಳಕು ಹರಳೆಣ್ಣೆ
ವಾಸನೆ ಬರುತ್ತಿದೆಯಲ್ಲಾ? ಎನ್ನಾಡ್ತೀರೋ?"
ಎಂದು ಕೂಗಿ ಕೇಳಿದ.

ಅದಕ್ಕೆ ಒತ್ತರವಾಗಿ ಹೊರಗಿನಿಂದ, "ಅಯ್ಯಾ,
ದುಪಾಕಾಯಿರೇ. ಅದು ಹರಳೆಣ್ಣೆವಾಸನೆಯಲ್ಲ.
ಬೇವಿನ ಎಣ್ಣೆಯಾದಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಬಂಗಾರದ
ಬಣ್ಣದ ಎಣ್ಣೆಯೂ ಬೆರತ ಮಿಶ್ರ ಎಣ್ಣೆ ಪರಿ
ಮಳ. ಸೊಳ್ಳೆಗಳೂ ಕ್ರಿಮಿಹೀಟಿಗಳೂ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ
ನಿಮಗೆ ನಿದ್ರಾಭಂಗ ಮಾಡಬಾರದೂ ಅಂತ ನಮ್ಮ
ನಾಯಕರು ನಿಮ್ಮ ಕುಟೀರದ ಮಾಡಿನ ತಾಲೆ
ಯೋಲಿಗೂ ತಡೆಗಟ್ಟಿಗೂ ಈ ಎಣ್ಣೆ ಹಚ್ಚಲು
ಹೇಳಿದರು" ಎಂದು ಗಡೇಗುಡ್ಡನ ಅನುಚರನೊಬ್ಬ
ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದ.

"ಹಾಗೇನು! ಸರಿ, ಸರಿ!" ಎಂದು ಆಕಳಿಸಿ
ಕೃಪಾಣಜತ್ತು ಮತ್ತೆ ನಿದ್ರೆಮುಕ್ತನಿಂದ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು
ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡನು. ಆ ಗುಡಿಸಲಿನ ನಡುವಿನಲ್ಲಿರುವ

ಬಲವಾದ ಕುಟ್ಟು ಕಬ್ಬಿಗದ ಸುಕಲೆಯಿಂದ ಬಂಧಿ ಸಲ್ಪಟ್ಟ ನರವಾಸರವು ಮಾತ್ರ ಆ ವಾಸನೆಯನ್ನು ತಾಳಲಾರದೆ ಓಡಿಹೋಗುವ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಅಕ್ಕಿತ್ತ ಗಿರಿಕೆ ಹೊರೆಯುತ್ತ ಎಲೆದಾಡಿಕೊಂಡಿತ್ತು.

ಕೃಪಾಣಜಿತ್ತು ಮೈಮರೆತು ಗುಡಿಸದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಬಿಟ್ಟು. ಆ ಗುಡಿಸಲಿನ ಮುಂದೆ ಗಡೆ ಗುತ್ತಿನ ತನ್ನ ಅನುಚರರೊಂದಿಗೆ ಬಂದನು. ಅವನು "ಹುಂ" ಎಂದು ಸ್ಥಿಗಿ ಮಾಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಒಬ್ಬ ದುಳ್ಳನು ನಿಶ್ಚಿತ್ತದಾಗಿ ಗುಡಿಸಲಿನ ಬಾಗಿಲು ದೂಡಿ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ. ಕೃಪಾಣಜಿತ್ತು ಗೋರಗೆ ಒರಗಿಬಿಟ್ಟ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಬೇಗ ಬೇಗನೆ ಹೊರಗೆ ಬಂದನು.

ಗಡೆಗುಡ್ಡನು ಆ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಅಕ್ಕಿತ್ತ ತಿರುಗಿಸಿ ನೋಡಿ. "ಆ ಮಹಾಕಾಯನ ನಿಧ್ವಯ ಮತ್ತು ಗುಡಿಸಲಿನ ಮಾಯ ಸುಟ್ಟು ಮೈ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದ ಹೊರತು ಇಳಿಯದು. ಈ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ನಾವು

ಹೊರಬಿಡುವೆ ಹೊರತು ಅಯುಧವಾಗಿ ಯೋಗಿಸಲಾರವು. ನಮಗಿದು ಯಾವ ಪ್ರಾಣಿಗೂ ಬಾರದು. ಅದರೂ ದುರುಳಿಬಿಡಿ. " ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಅಡಗಿಬಿಟ್ಟಿರಬಹುದು " ಎಂದು ಯನ್ನು ಅನುಚರರಗೆ ಕೊಟ್ಟನು.

ಆಮೇಲೆ ಈ ಮೊದಲೇ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಂತೆ ಗಣನ್ನು ಓಡಿದಿದ್ದ ಎರ ಕುಳ್ಳಮೂರ್ತಿಯೊಬ್ಬರಾಗಿ ಬಂದರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಬಾಣಾಶುತರಾಗಿಯೂ ಇವರು ಗಡೆಗುಡ್ಡನು ರನ್ನೆಲ್ಲ ಒಂದುಸಾರಿ ನೋಡಿ. "ಹುಂ, ಇನ್ನು ಸಾವೇ ಆ ದುಷ್ಟಮಹಾಕಾಯನ ಸಾವೇ ಧೋಂದು ಅಗಿಯಬಿಡಲಿ. ಈ ಗುಡಿಸಲು ಎಲ್ಲಾ ದಿಕ್ಕುಗಳಲ್ಲೂ ಒಂದೇ ಬಾರಿಗೆ ಹಚ್ಚಿರಿ. ಅವನು ಬೇವದೊಂದಿಗೆ ಹೊರಗೆ ಬಿಡ್ಡಿಯಿಂದ ತಿವಿಯಿರಿ. ನರವಾಸರವು ಬಾ ಕಬ್ಬಿಗದ ಸುಕಲೆ ಕಡಿದುಕೊಂಡು ಹೊರಗೆ ಲಾರದು. ಅದು ಅಲ್ಲಿ ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ಸುಟ್ಟು ಸಾಯುತ್ತದೆ. ಹುಂ" ಎಂದನು.

ನಾಯಕನ ಅಪ್ಪಣೆಯಾದ ಕೂಡಲೆ ಫಟರು ನಾಲ್ವರು ಉರಿಯುವ ಕೊಳ್ಳಿಯ ತೆವರಿಸಿಕೊಂಡು ಗುಡಿಸಲಿನ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಗ ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚಿಬಿಟ್ಟರು. ಎಣ್ಣೆಯಿಂದ ನೆನದಿ ಒಳಗಿದ್ದ ತಾಳೆಯೋಲೆಯ ಗುಡಿಸಲಿನ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಚಲಚಟನೆ ಹತ್ತಿಕೊಂಡು ಫಟರು ಉರಿಯ ತೊಡಗಿ ದೊಡ್ಡ ಬೆಂಕಿಯ ಕಿನ್ನಾರ ಮೇಲೇಳತೊಡಗಿದುವು

ಒಂದೆರಡು ಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಗಡ್ಡವು ಎದ್ದ ಕೃಪಾಣಜಿತ್ತುವಿನ ಶರೀರವೆಲ್ಲ ಭಗನೆ ಉರಿದು ಹಾಗಿ ಧಗ್ಗನೆ ಹಾರಿ ಎದ್ದ. ಕಣ್ಣುಬಿಡಿಸಿದಾಗ ಉವ ಗುಡಿಸಲು ಮನೆ ಉರಿಯುವುದನ್ನು ಪ್ರಾಣಭಯದಿಂದ ಕೆಟ್ಟದನೆ ತೆಗೆದು

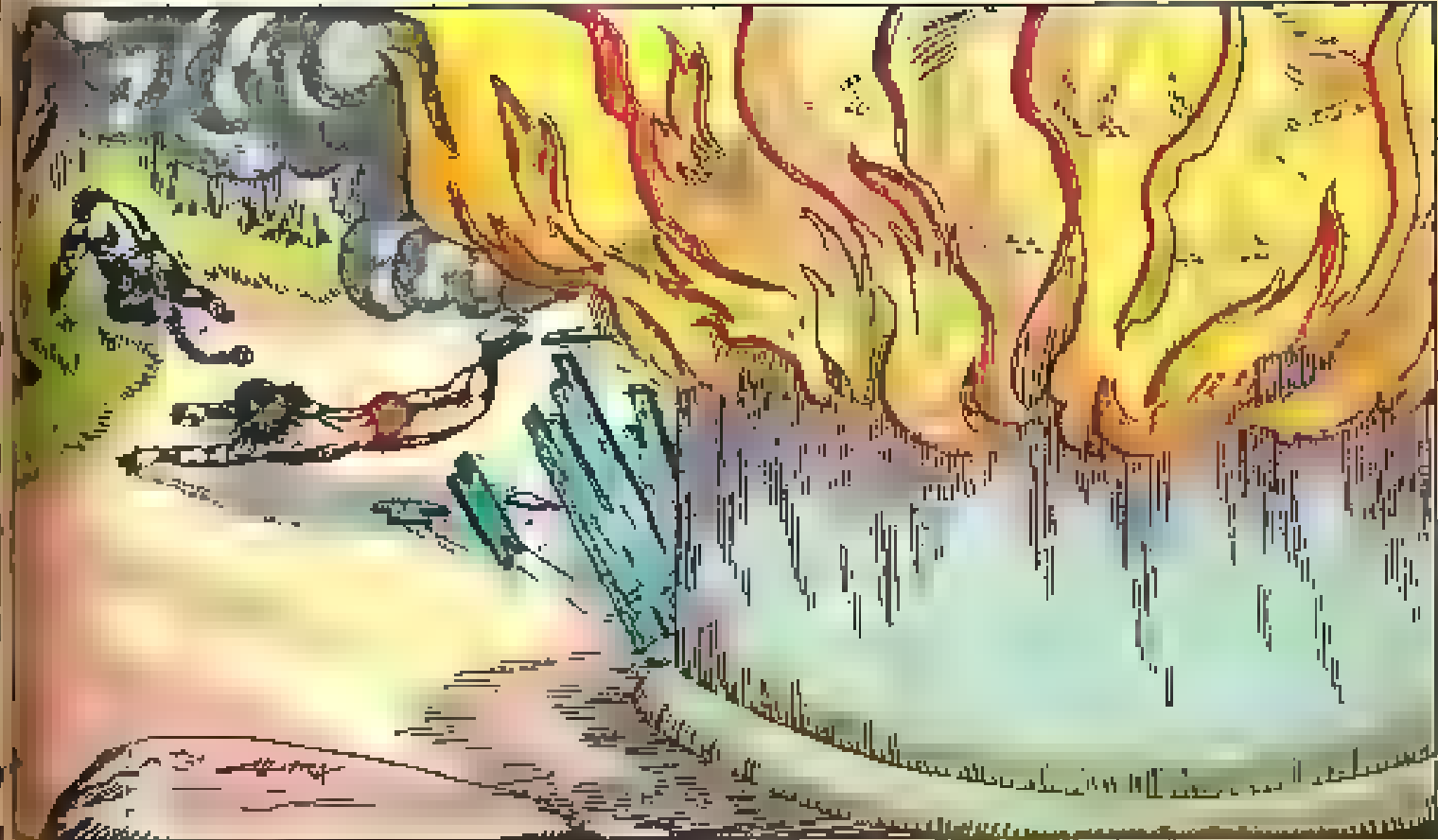
‘ಮೋಸ! ಓ! ಬಿಡಲಾರೆ, ಸಾಯುವವರೆಗೂ
 ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯಾನರ ಮಾಡಬೇಡಿ ಬಿಡಲಾರೆ!’ ಎಂದು ಅತ್ತಿತ್ತ
 ಏರಾಡುತ್ತ ತನ್ನ ಕತ್ತಿಗಾಗಿ ಹುಡುಕಿದ. ಅದು
 ಇರಬೇಕಾದಲ್ಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮೇಲಿನಿಂದ ಆಚೆ ಈಚೆ
 ಬದಿಗಿಂದ ಬೆಂಕಿಯ ಮಾಲೆಗಳು ಉದುರುತ್ತಿವೆ!
 ಕೃಪಾಣಜಿತ್ತು ಗಡಗಡ ಹಡುಗುತ್ತ ಅತ್ತಿತ್ತ ಕುಣಿ
 ಸುತ್ತ ವಿನು ಮಾಡಲೆಂದು ಯೋಚಿಸುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ
 ಉರಿಯುತ್ತಿರುವ ತಾಳೆಯೊಲೆಯೊಂದು ಅವನ
 ಮೇಲೆ ಬಿತ್ತು. ನರವಾಸರವು ಒಂದುಸಾರಿ ಭೀಕರ
 ವಾಗಿ ಆರಚಿ ಬಲವಾಗಿ ಎಳೆದಾಗ, ಅದರ ನಡು
 ಹೆಗೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಕಬ್ಬಿಣದ ಸಂಕಲೆ ತುಡಾಯಿತು
 ಅದು ಕೃಪಾಣಜಿತ್ತವನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಹೋಗಿ,
 ಹಿತ್ತಲೂ ಆಕ್ರಮಿಸುವ ಬೆಂಕಿಗೆ ಹೆದರಿ, ಮುಚ್ಚಿ
 ಹಿಂಡಿದ್ದ ಬಾಗಿಲಿನ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿತು.

ಇನ್ನು ತನಗೆ ಮರಣವೇ ಗತಿಯೆಂದುಕೊಂಡ
 ಕೃಪಾಣಜಿತ್ತು ಭಯದಿಂದೊಡಗೂಡಿದ ಆವೇಶದಲ್ಲಿ
 ನರವಾಸರದ ಸೊಂಟದಲ್ಲಿ ನೇತಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಕಬ್ಬಿಣದ

ಸಂಕಲೆಯ ತುಂಡನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡನು. ಅದೇ
 ಸಮಯದಲ್ಲಿ ವಾಸರವು ಒಂದೇ ಉಸಿರಿಗೆ ಓಡಿ
 ದ್ವಾರಬಂಧಗಳನ್ನು ಮುರಿದು ಹೊರಕ್ಕೆ ಹಾರಿತು.
 ಅದರೊಂದಿಗೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಕೃಪಾಣಜಿತ್ತು
 ಕೂಡಾ ಹೊರಕ್ಕೆ ಬಂದುಬಿದ್ದ. ಆ ಸಮಯಕ್ಕೆ
 ಸಂಕಲೆಯಿಂದ ಅವನ ಕೃಪಾಣಿ ನರವಾಸರವು ಮುಕ್ತ
 ವಾಗಿ ಮುಂದೆ ಓಡಿತು.

ಹಠಾತ್ತಾಗಿ ನರವಾಸರವೂ ಅದರ ಹಿಂದೆ
 ಕೃಪಾಣಜಿತ್ತೂ ಉರಿಯುವ ಗುಡಿಸಲಿನೊಳಗಿನಿಂದ
 ಹೊರಗೆ ಬಿದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಗಡೇಗುಡ್ಡನೂ
 ಅವನ ಅನುಚರರೂ ತುಂಬ ಹೆದರಿದರು. ಅದರ
 ಈಗ ಕೃಪಾಣಜಿತ್ತು ನಿರಾಯುಧನಾಗಿದ್ದಾನೆ ನರ
 ವಾಸರವಂತೂ ಸಮಯಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಕಾಡಿನೊಳಗೆ
 ಓಡುವ ಪ್ರಾಣಿ!

ಅಂತೆಯೇ ಗಡೇಗುಡ್ಡ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ತಂದು
 ಕೊಂಡು, ಹೆದರಿಕೆಯಿಂದ ಓಡಲು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ
 ತನ್ನ ಅನುಚರರಿಗೆ ಧೈರ್ಯ ಹೇಳುತ್ತ “ನರವಾಸ

ರಕ್ಕಿ ಏನೂ ಮಾಡಬೇಡಿ ! ಆದರೆ ಪಾಡಿಗೆ ಓಡಲಿ
ಈ ದುಷ್ಟನನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಿಡಬೇಡಿ. ಇದೇ ಸಮಯ
ಬಲ್ಲೆಗಳಿಂದ ಚುಟ್ಟಿ ಕೊಂದೇಬಿಡಿ. ಹೆದರಬೇಡಿ !”
ಎಂದು ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದನು.

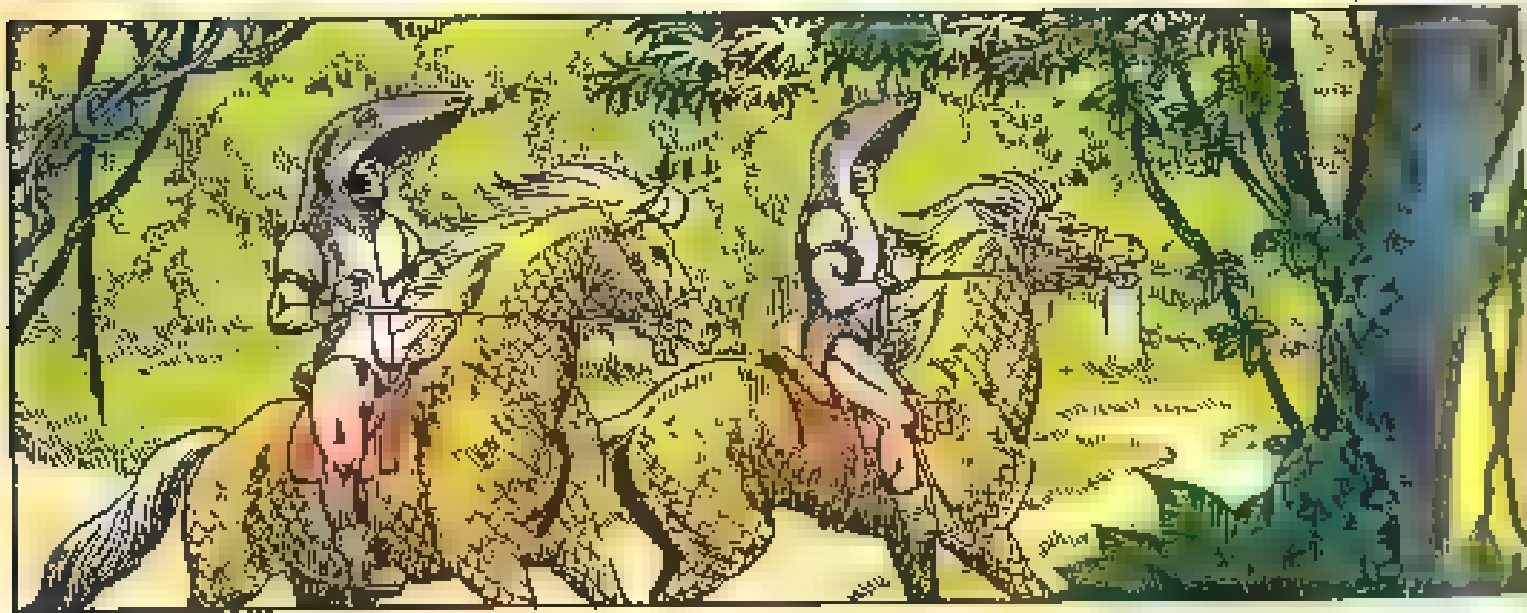
ನಾಯಕನ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಹೊರಟ ಗಟ್ಟಿ ಉತ್ತಾ
ಹದ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಕುಳ್ಳಿವೀರರಿಗಲ್ಲಾ ಧೈರ್ಯ
ಬಂದಿತು. ಆಗಲೇ ಸರವಾನರವು ದೊಡ್ಡದಿ
ಯಿಂದ ಅರಚಿ ಸುಮ್ಮನೆ ಓಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು
ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಕುಳ್ಳಿರನ್ನು ಹಿಡಿದು ಅತ್ತಿತ್ತ ತಿರುಗಿ
ಬಿಡುತ್ತೋಡಗಿತು. ಅವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಓಡಿ
ಹೋಗಲು ನೋಡಿದರೆ, ಕೆಲವರು ಅರನ್ನಿರಿಸಿ
ಬಲ್ಲೆಗಳಿಂದ ತಿವಿಯುತ್ತಿದ್ದರು.

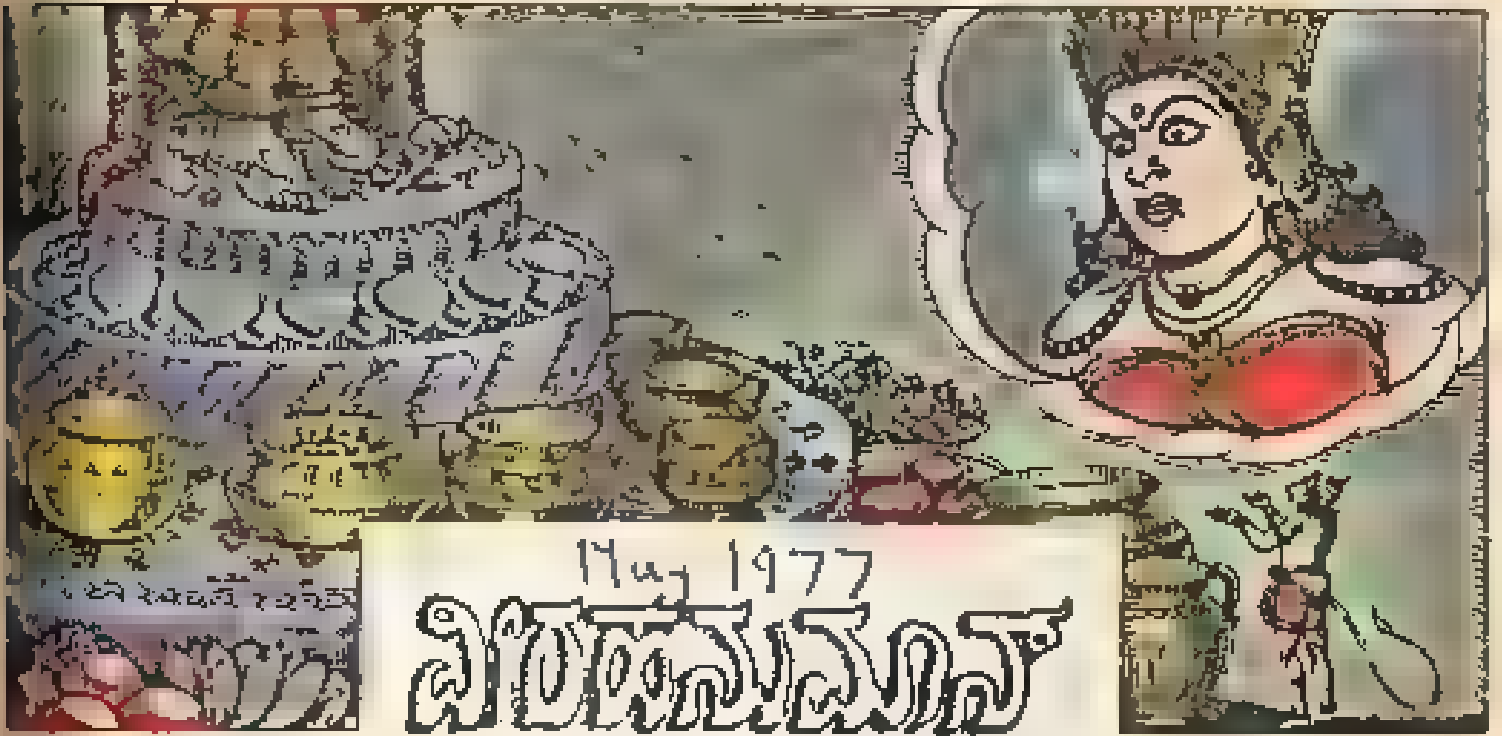
ಈ ಗಲಾಟೆ ಕೃಪಾಣಜಿತ್ತುವಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಅವ
ಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸಿದಂತಾಯಿತು. ಅವನು ಏನಾದರೂ
ಆಯುಧ ಸಿಗುವುದೋ ಎಂದು ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡಲು,
ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಒಣಗಿದ ಉದ್ದವಾದೊಂದು
ಮರದ ಕೊಂಬೆ ಕಾಣಿಸಿತು. ಅವನು ಅದನ್ನು
ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಭೀಕರವಾಗಿ ಕೂಗಿ ಅಬ್ಬರಿಸುತ್ತ
ಗಡೆಗುಡ್ಡನ ಅನುಚರರನ್ನು ಸಿಕ್ಕಾಬಿಟ್ಟೆ ಹೊಡೆಯ
ತೊಡಗಿದನು. ಕುಳ್ಳಿವೀರರು ಕೂಡಾ ಪ್ರಾಣದ
ಮೇಲಿನ ಆಸೆ ಬಿಟ್ಟು ಕೃಪಾಣಜಿತ್ತುವಿನೊಂದಿಗೆ
ತಮ್ಮ ಬಲ್ಲೆಗಳಿಂದ ಹೋರಾಡತೊಡಗಿದರು. ಆ

ಕುಳ್ಳಿವೀರರ ಬಲ್ಲೆಯಾದ ಅತ್ಯದ್ಭುತವಾಗಿ
ಅಷ್ಟೊಂದು ಕರಾವಂತಿಯಿಂದ ಯಂತ್ರವೇ
ಬಲ್ಲೆ ತಿರುಗಿಸಿ ತಿವಿಯುವವರನ್ನು ಕೃಪಾಣಜಿ
ಅದುವರೆಗೂ ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಬಲ್ಲೆಗಳ
ಅವನ ಸರ್ವಾಂಗವೂ ಗಾಯಗಳಾಗಿ ರಕ್ತ
ಹತ್ತಿತು. ಕೃಪಾಣಜಿತ್ತು ಬದುಕುವ ಆಶೆ ಬಿಟ್ಟು.

ಈ ಕುಳ್ಳಿಜನಾಂಗದ ಕೇರಿಯಲ್ಲಿ, ಆ ರಾತ್ರಿ
ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಉರಿಯುವ ಬೆಂಕಿ, ಒಳುವ ಹೊ
ಹೊರಡುವ ಕೂಗಾಟ, ಅರಚಾಟ. ಆರ್ತನ
ಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾ ತುಸು ದೂರದಲ್ಲಿ ಇಂ
ವಿಚಿತ್ರವುನುಪ್ಪರು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದರು. ಅವರು ಕು
ಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿದ್ದ ಎರಡು ಅದ್ಭುತ ಪ್ರಾ
ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಆ ವಾಹನ ಪ
ಗಳ ಶರೀರಗಳು ವಿಾನಿನ ವೈದಗಳಂತೆ ಕ
ತ್ತಿದ್ದಿತು. ಮಕರಕೇತುವಿನ ವಾಹನವಾದ
ಗ್ರಹದ ಜಾತಿಯ ಕುದುರೆಗಳಂತೆ ಅವೂ ಇದ್ದವು
ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತವರು ಸಮುದ್ರ, ಪ್ರಾಣ
ಚರ್ಮದಿಂದ ಹೊಲಿದ ಬುಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ
ಅವರ ನಡುವಿನಲ್ಲಿ ಉದ್ಭವಾದ ಕತ್ತಿಗಳು ನೇತ
ತ್ತಿದ್ದುವು ಇಬ್ಬರೂ ಮಾತಾಡದೆ ಆ ಅಗ್ನಿಕಾ
ಹಾಹಾಕಾರದ ಕಡೆಗೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು.

(ಮುಂದುವರಿಯುವುದು.)

17 May 1977 ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಮಾನ

ಹೃದಯವನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮರೂಪದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಅತು
ಲೂ ಇಲ್ಲದೆ, ಬಲವಾದ ಕಾವದಿನವರಾರಿಗೂ
ಗತ್ತಾದಂತೆ ಪಾತಾಳಲಯದ ಸುಖದ್ವಾರವನ್ನು
ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದನು. ಸಾಲು
ಕೊಡುಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುತ್ತ ಅವನು ಸಾಗುತ್ತಿರು
ವುದು ದಿಕ್ಕಿನಿಂದ ದೊಡ್ಡ ಕೋಲಾಹಲ ಶಬ್ದ
ಗಳ ಬರುತ್ತಿದ್ದವು. ಹನುಮಂತನು ಆ ದಿಕ್ಕಿಗೆ
ಬೀಗಬೀಗನೆ ಹೋದನು.

ಅಲ್ಲಿಂದ ಕಡೆ ಮಹಾಮೃತದ ಗುಹೆಯನ್ನು
ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ ಶಿಲ್ಪಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಪ್ರವೇಶ
ದ್ವಾರವು ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗಿ ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಆ ಗುಹೆ
ಯಲ್ಲಿ ಸುಂದರವಾದ ಕಾಳಿಕಾಲಯವನ್ನು ಗುಡೆ
ಯಾಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿಯ ದೈವಗಣವೆಲ್ಲಾ ತಮ್ಮ
ಕೋಲಾಹಲಗಳಿಂದ ಅಲಂಕೃತವಾಗಿತ್ತು. ಸಾಲು
ಕೊಡುಗಳ ಮೇಲೆ ಮೃದುವಾದ ಸುಖದ್ವಾರವು ಬಿಡು
ಗಡೆಯಾಗಿತ್ತು. ದಿವ್ಯಕಾಂತಿಯನ್ನು ವಸಂತ
ಕಿರಣವು ಕೇಳಿದವರ ಮೈಮನಗಳನ್ನು ಅಲಗುಡಿ

ಸುವ ವಾದ್ಯಮೇಳ ಧ್ವನಿಗಳು ಮೈರಾಜನ
ಸೇವಕರು ವಾದ್ಯ ತುಂಬಿದ ಕೊಡುಗಳನ್ನು ಸಾಲು
ಕೊಡರಮೇಲಿಂದಾಗಿ ವೇರಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಅನೇಕ
ಸೇವಕರು ಮದ್ಯವಾಸದಿಂದ ಮೈಮರೆತು ಅವೇಶ
ದಿಂದ ಹಾಡುತ್ತ ಭುಮುಕಿ ಭವಮುಕಿ ಕುಣಿಯುತ್ತ
ದೊಡ್ಡ ಕೋಲಾಹಲ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಅಲ್ಲಿಯ ಇದ್ದಿರಿಸ್ತಿದ್ದ ಫಕ್ರ, ಹನುಮಂತನು ದಿಂಡಿಮ
ಕೊಡು ಕುಳಿ ಮೊದಲಾದವು ಕೋಲಾಹಲ ಶಬ್ದ
ಕೊಡುಗಿದ್ದವು. ಅಲ್ಲಿನವರ ಮಾತುಗಳಿಂದ ರಾಮ
ಲಕ್ಷ್ಮಣರನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆ ಕೊಡಲೇ ಕಾಳಿಗೆ ಒಲಿ
ಕೊಡುತ್ತಾರೆಂದಾ ಹನುಮಂತನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು.
ಅವನು ಹಲ್ಲಿಯ ಮರಿಯಂತಹ ಸೂಕ್ಷ್ಮರೂಪದಲ್ಲಿ
ಕಾಳಿಕಾಲಯದ ಗರ್ಭಗುಡಿಯ ಮೇಲೆ ಭಾಗಕ್ಕೆ
ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿಂದಲೇ ಕಾಳೀವಿಗ್ರಹದ ತಲೆಯ
ಮೇಲೆ ಅಭಿಷೇಕಗಳನ್ನು ಸುರಿಯುವ ಬಂದಿಗೆ
ಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿ ಸಾಲುಗಟ್ಟಿದ್ದರು. ವಿಗ್ರಹದ
ತಲೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಗುಂಡಗಿನ ರಂಧ್ರವಿದ್ದಿತು. ಹನು

೩೦. ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣ ಸಂರಕ್ಷಣೆ

ಮಂತ್ರನು ಆ ರಂಧ್ರದೊಳಗಿನಿಂದಾಗಿ ಗರ್ಭಗೃಹದೊಳಗೆ ಧುಮುಕಿದನು.

ಅದೊಳಗೆ ಯಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ನಂದಾದೀಪದ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಕಾಳುವಿಗ್ರಹವು ಬಹಳ ಎತ್ತರವಾಗಿ ಉಗ್ರಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದನು. ವಿಗ್ರಹದ ಮುಂದೆ ಹೊಸ ಹೊಸ ಬಿಲ್ಲುಗಳೂ ಬಾಣಗಳೂ ಇದ್ದುವು. ಹನುಮಂತನು ವಿಗ್ರಹದ ಮುಂದೆ ನಿಂತು, "ಓ! ಮಹಾಕಾಳೀ! ನೀನು ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರನ್ನು ಬಲಿಯಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸುವೆಯಾ?" ಎಂದು ಕೋಪದಿಂದ ಗರ್ಜಿಸಿ ಕೇಳಿದನು.

ಆಗ ಕಾಳೀದೇವಿ ಪೌಪ್ಪರೂಪದಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಳಾಗಿ, "ಹನುಮಂತಾ! ಮೈರಾವಣನ ಆಯುಷ್ಯತೀರುವ ಹೊತ್ತು ಸಮೀಪಿಸಿತು. ನೀಗೆ ಜಯವಾಗುತ್ತದೆ ಸಂದೇಹ ಪಡಬೇಡ" ಎಂದು ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡಿ ಅಂತ್ಯರ್ಧಾನಳಾದಳು. ಕಾಳೀದೇವಿಯ ಅಭಯವಾಣಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ

ಹನುಮಂತನಿಗೆ ಒಹಳ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಅವನು ಗರ್ಭಗೃಹದಿಯ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಹಾಕಿ ಕಿವಿಗ್ರಹದ ಹಿಂಭಾಗದ ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಳಗೊಂಡು ಮುಂದೆ ನಡೆಯಲಿರುವುದನ್ನು ವಿರೂಪಾಕ್ಷನೊಡಗಿದನು.

ಅದೇ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಮೈರಾವಣನ ಅಂತಃಪುರಾಣವಾಸದಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಗದ್ದಲದ ಕಾರ್ಯಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದುವು. ಅಲ್ಲಿ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣ ಬರಿ ನೆರವೇರಿದ ಕೂಡಲೇ ಮೈರಾವಣನಿಗೆ ಆಸೆಯೊಂದಿಗೆ ನಡೆಯ ಬೇಕಾದ ವಿವಾಹಭಾರೀ ಭಾರೀ ಸನ್ಮಾನಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದುವು ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಅಲ್ಲಿಯ ನಾಯಕಿಯಾದ ಕಂಟಕಿ ರಾಕ್ಷಸಿಯದೇ ಅಧಿಕಾರ. ಅವಳ ಅಡ್ಡಿಯ ಸೇವಕಿಯರು ಚಂದ್ರಸೇನೆಗೆ ಅಲಂಕಾರ ಮಾಡಲಿದ್ದರು. ಮಧ್ಯ ಮಧ್ಯ ಕಂಟಕಿ ಅವಳನ್ನು ತಿಮ್ಮಕುಟ್ಟಿ ಬುದ್ಧಿಹೇಳುತ್ತ, ಮೈರಾವಣನ ದೊಡ್ಡಪ್ಪನನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅಧಿಕಾರ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಭವನದ ಮುಂದೆ ದೊಡ್ಡ ಕೋಲಾಹಲ ಹಿಡಿದು ಗಳನ್ನು ಗಡಚಿಸಿಕೊಡಗಿತು ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣ ಪ್ರತಿಮೆಗಳ ಆಕಾರದಿಂದ ನಿಜಸ್ವರೂಪಕ್ಕೆ ರೂಪರಾಯಿಸಲ್ಪಟ್ಟರು. ಆಮೇಲೆ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಒಂದು ಬಂದಿಯಲ್ಲಿ ಏರಿಳಿದರು. ಕುಚ್ಛವಾದವ್ವದ ಮರದ ತುಂಡುಗಳಿಗೆ ಅವರನ್ನು ತೂಗಲಿಂದ ಬಿಗಿದು ಕಟ್ಟಿದರು. ಅವರ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಕೊಳ್ಳಿದ ರಾಸವಾಳ ಹೂಗಳಿಂದ ಅಲಂಕಾರಿಸುತ್ತಿತ್ತು ಮಾನವರಂತೆ ಕೈಕಾಲುಗಳಿರುವ ಭವನ ಸರ್ಪಗಳು ಬಂದಿಯನ್ನು ಎಳೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಈ ಚಂದದಲ್ಲಿ ರಾಕ್ಷಸರು ಅಟ್ಟಹಾಸ ಮಾಡಿ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರನ್ನು ಮೆರವಣಿಗೆ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡು ಕಾಳಿಕಾಲಯಕ್ಕೆ ಒದ್ದುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ರಾಕ್ಷಸರಿಂದ ಒಮ್ಮೇಲೆ ಹೊರಟ ದೊಡ್ಡ ಶುಭ

ಇಲ್ಲಿ ಕೇಳಿ, ಅದರ ಕಾರಣವನ್ನು ಊಹಿಸಿದ
ಚಂದ್ರಸೇನೆ ಅತ್ಯಾವೇಶದಿಂದ ಚೀರಿ ಹಾರಿ ಕುಟಕಿ
ಕೂಗುತ್ತಿದ್ದರೊಳಗೆ ಮಿಂಚಿನವೇಗದಿಂದ ಬೀದಿಗೆ
ಓಡಿದಳು. ಅಲ್ಲಿ ಅರಸಿನ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಟ್ಟು, ಮುಖ
ಕ್ಕಿಡ್ಡಾ ಸಿಂಧೂರಲೇಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರು
ಅವಳ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದರು. “ಹಾ ರಾಮಾ!” ಎಂದು
ಚೀರಿ ತಲೆ ತಿರುಗಿ ದಡಾಲ್ತನೆ ಬಿದ್ದು ಮೂರ್ಛಿತ
ರಾದಳು ಚಂದ್ರಸೇನೆ.

ಚಂದ್ರಸೇನೆಯ ಹಿಂದೆಯೇ ಬಂದ ಕುಟಕಿ,
ಅವಳು ಚೀರಿಬಿದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಅತ್ಯಂತ ಸಿಟ್ಟಿ
ಗಾದ ಹಲ್ಲುಕಡಿದು ಕಣ್ಣು ಹೊರಳಿಸುತ್ತ, ಬಾಯಿಗೆ
ಬಂದ ಬೈಗುಳನ್ನು ಪಯೋಗಿಸಿ ಕೊರಡೆ ಯಿಂದ
ಕ್ಕಿದನೆಯ ಚಂದ್ರಸೇನೆಯನ್ನು ಹೊಡೆಯತೊಡಗಿ
ದಳು. ಅದರ ಚಂದ್ರಸೇನೆಯಲ್ಲಿ ಚಲನೆಯೇ ಬಾರ
ದಿರಲು ಬೇಸತ್ತು ಅವಳನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು
ಯೋಗಿ ಭವನದೊಳಗಿನ ಒಂದು ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ
ಹಾಕಿ ಬಂಧಿಸಿಟ್ಟಳು.

ಕುಟಕಿಯ ಅಧಿಕಾರ ಎಲ್ಲೆಯವರೆಗಿತ್ತೆಂದರೆ,
ಅವಳು ಕಾಳಾದೇವಿಯ ಪಾದತೀರ್ಥ ಪ್ರಧಾನ
ಪೂಜಾರಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಅಂತೆಯೇ ಅವಳು ಆಲ
ಯದ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಓಡಿದಳು. ಮೈರಾವಣನಿ
ಗಾದರೂ ಸರಿಯೆ ಅವನ ಅಣ್ಣ ಅಹಿರಾವಣನಿ
ಗಾದರೂ ಸರಿಯೆ, ಬೇವಿಯ ಪಾದತೀರ್ಥವೆಂದು
ಕರೆಯಲ್ಪಡುವ ಮದ್ಯವನ್ನು ಕುಟಕಿಯ ಕೈಯಿಂದಲೇ
ಎರೆಸಿಕೊಂಡು ಸೇವಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು.

ಅವಳ ಅಜ್ಞೆಯಂತೆ ಉಪಪೂಜಾರಿಗಳಾದ ರಾಕ್ಷ
ಸರು ಗರ್ಭಾಲಯದ ಮೇಲುಭಾಗಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಕಾಳೀ
ವಿಗ್ರಹದ ಮೇಲೆ ಮದ್ಯವನ್ನು ಅಭಿಷೇಕಿಸಲು
ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಗುಂಡಗಿನ ರಂಧ್ರದ ಮೂಲಕ
ಧಾರೆಯಾಗಿ ಬೀಳುವ ಮದ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ ಹನು
ಮಂಚನು ಅಸಹ್ಯವಟ್ಟನು.

ಆಗ ಅವನು ಗರ್ಭಾಗೃಹದೊಳಗಿನ ಎತ್ತರದವೇ
ತನ್ನ ದೇಹವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿ, “ಇನ್ನು ಮದ್ಯವನ್ನು
ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಹಾಲಿನ ಅಭಿಷೇಕ ಮಾಡಿರಿ!” ಎಂದು ಕಾಳೀ
ದೇವಿ ಮಾತಾಡಿದಂತೆಯೇ ಸೌಮ್ಯಗಂಭೀರ ಸ್ವರ
ದಿಂದ ಕೂಗಿದನು. ಅದು ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಯೊಂದಿಗೆ
ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಕೇಳಿತು.

ಅ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ದೇವಾಲಯದ
ಹೊರಗೆ ಅಬ್ಬರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಕೋಲಾಹಲ ಧ್ವನಿ
ಒಮ್ಮೆಗೇ ನಿಂತುಹೋಯಿತು. ಕಾಳಿ ಮದ್ಯಾಭಿ
ಷೇಕ ಸಾಕೆಂದು ಹೇಳಿದುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅಶ್ಚರ್ಯ
ಕರವಾಗಿತ್ತು. ವಿಗ್ರಹದ ಪಾದದ ಹತ್ತಿರವಿರುವ
ಸೋಮಸೂತ್ರದ ಮೂಲಕ ತೀರ್ಥಕುಂಡದಲ್ಲಿ
ಬೀಳುವ ಮದ್ಯವನ್ನು ಕುಡಿಯಲು, ವಾನಪಾತ್ಯ
ಗಲೊಂದಿಗೆ ರಾಕ್ಷಸಪರಿವಾರವು ಸಿದ್ಧವಾಗಿದ್ದಿತು.
ಅವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಅದು ದೊಡ್ಡ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿತ್ತು.
ಹನುಮಂತನ ಅ ಶಬ್ದ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರ ಕಿವಿಗೂ

ಬೆದ್ದಿತ್ತು. ಒಂದಿಯಲ್ಲಿ ಬಂಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ರಾಮನು
ಲಕ್ಷ್ಮಣನ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿ ಸಣ್ಣಗೆ ಮುರುಡು ಹಾಕಿ
ಬೀರಿದನು.

ಕಾಳೀದೇವಿಯಿಂದ ಹೊರಟ ಆ ಶಬ್ದವನ್ನು ಕೇಳಿ
ಕುಟಕಿ ರಿಗಿಸುಂದ ಮೈರಾವಣನ ಮುಖವನ್ನು
ನೋಡಿದಳು. ಮೈರಾವಣನು ಅಶಾಶ್ವರ್ಯದಿಂದ
ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಅರಳಿಸಿ ಮೌನವೃತ್ತಿ
ಅಹಿರಾವಣನನ್ನು ನೋಡಿದನು.

ಅಹಿರಾವಣನು ತಲೆದೂಗುತ್ತ, "ತಮ್ಮಾ,
ಮೈರಾವಣಾ, ಇದರಲ್ಲಿ ಅಶ್ವರ್ಯವಡುವಂಥಾದ್ದು
ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರು ಸಾತ್ವಿಕಮೂರ್ತಿ
ಗಳಲ್ಲವೇ? ಅಂಥವರನ್ನು ಒಲಿಗೊಳ್ಳುವಾಗ ಮಹಾ
ಮಾತೆ ಸಾತ್ವಿಕಾಭಿಮಾನವನ್ನೇ ಬಯಸುತ್ತಾಳೆ. ಆಗ
ತಾನೇ ಒಂದುಕೊಂಡು ಸರಿಯಾಗಿ ಹೊಂದುತ್ತದೆ.
ಅವಳ ಚಿತ್ತದಂತೇ ಮಾಡಿಸು." ಎಂದನು.
"ಹೌದಣ್ಣ! ಒಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೇಳಿದೆ. ನಿತ್ಯವೂ

ದೇವೀವಾದಾರ್ಥವನ್ನು ಸೇವಿಸುತ್ತ ಅವಳ ಧ್ಯಾನ
ದಲ್ಲೇ ಇರುವ ನಿನ್ನ ಹಾಗೆ ದೇವಿಯವರಿಗೆ ಅಹಿರ
ಅಂತರ್ಯವು ತಿಳಿದೀತೇ?" ಎಂದು ಮೈರಾ
ಣನು ಅಹಿರಾವಣನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡು ದೇವಿ
ಹಾಲಿನ ಅಭಿಷೇಕ ಮಾಡುವಂತೆ ರಾಕ್ಷಸರಿಗೆ
ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಟ್ಟನು.

ರಾಕ್ಷಸರು ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡ ಪಾತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಲು
ತಂದು ಕಾಳೀದೇವಿಗೆ ಅಭಿಷೇಕ ಮಾಡಲು ತೊ
ಗಿದರು. ಬೃಹದಾಕಾಶನಾದ ಹನುಮಂತನು ಮೇ
ನಿಂದ ಬೀಳುವ ಕ್ಷೀರಧಾರೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ತನ್ನ
ಬಾಯಿಯನ್ನು ತೆರೆದಕೊಂಡು ಗಟ್ಟಿಗಟ್ಟಿ ಕಡಿ
ತೊಡಗಿದನು. ಅವನಿಗೆ ಉತ್ಸಾಹವೂ ಬಲವೂ
ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಯಿತು.

ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಿಗೆ ಅಭಿಷೇಕ ಮುಗಿಯಿತು. ಮೈರಾ
ವಣನು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಗರ್ಭಗುಡಿಯು ಮುಖ
ಹೊಣಿಗೆ ಮುರುಡುಗಾಲೂರಿ ಕುಳಿತು ಕೈಜೋಡಿಸಿ
"ಕಾಳೀಮಾತೆಯೇ! ಇನ್ನು ನಿನ್ನ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ
ಅನುಜ್ಞೆ ಕೊಡು ಎಲ್ಲರೂ ಕಾದಿದ್ದೇವೆ!" ಎಂದ.
ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರವಾಗಿ ಒಳಗಿನಿಂದ ಗಂಭೀರಸ್ವರ
ಹೊಡೆತು "ಮೈರಾವಣೇ! ಮೊದಲು ನೀ
ಅಣ್ಣ ಅಹಿರಾವಣನು ಫಲಕೃತ್ಯವೇದ್ಯಗಳಿಂದ
ಅರ್ಚನೆಗೆ ಬರಲಿ!"

ಮೈರಾವಣನು ತನ್ನ ಅಣ್ಣನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು,
"ಅಣ್ಣಾ, ಮಾತೆಗೆ ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಒಹಳ ಪ್ರೀತಿ.
ಅವಳು ಮೊದಲು ನಿನ್ನನ್ನೇ ಅರ್ಚನೆಗೆ ಕರೆಯಿ
ತೈಳಿ ಹೋಗಾಣ್ಣ!" ಎಂದನು.

ಅಹಿರಾವಣನು ಪರ್ವತದಂತಹ ತನ್ನ ದೇಹ
ವನ್ನು ಅತ್ತಿತ್ತ ಓಲಾಡಿಸುತ್ತ ಫಲವುಷ್ಟ, ಭಕ್ಷ್ಯ
ಗಳು, ಬಂಗಾರದ ಪಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಮಧು ಮುಂತಾದ
ವನ್ನು ತೆಗೆದಕೊಂಡು ಗರ್ಭಗುಡಿಯ ಬಾಗಿಲಿ

ಬಳಿಗೆ ಹೋದನು. ಹನುಮಂತನು ಮುಚ್ಚಿರುವ ಬಾಗಿಲಿನ ಹತ್ತಿರವೇ ನಿಂತಿದ್ದನು. ಅಹಿರಾವಣನು ಬಾಗಿಲನ್ನು ಮೋಣಕ್ಕೆಯಿಂದ ದೂಡಿ, ಒಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ ಕೂಡಲೇ ಹನುಮಂತನು ಬದಿಗೆ ಸಂದು ತಟಕ್ಕೆನೆ ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿ ತಾಳಜದಿದನು.

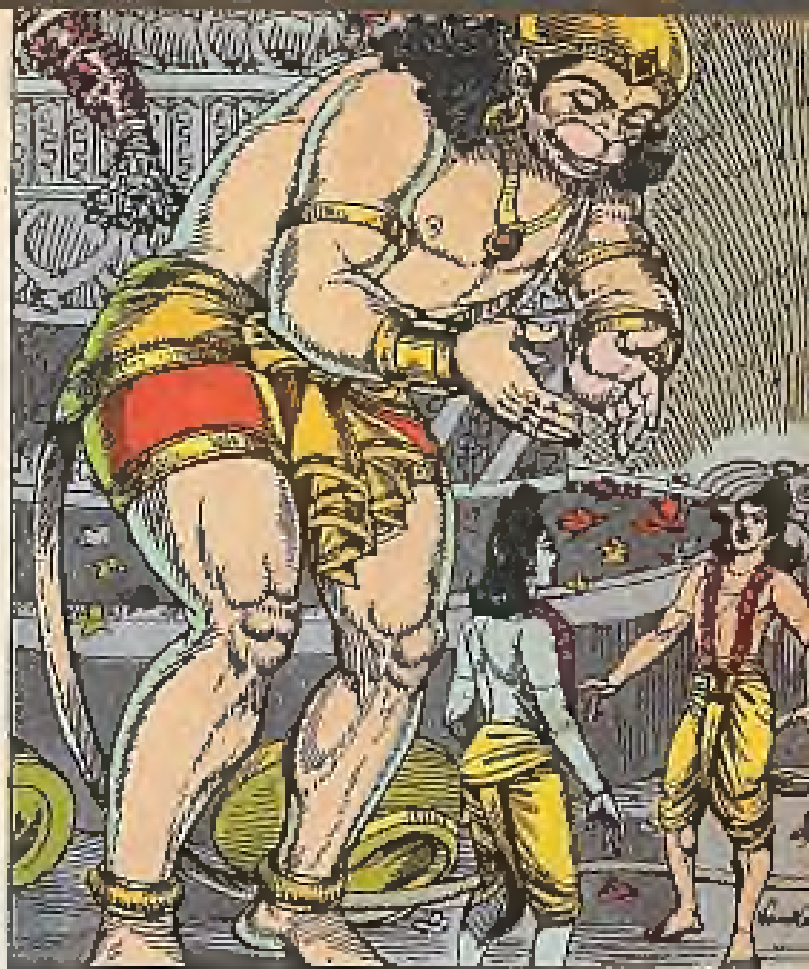
ಅಹಿರಾವಣನು ಉಸಿರುಬಿಡುವುದರೊಳಗೆ ಹನುಮಂತನ ಕೈಗಳು ಅವನ ಕುತ್ತಿಗೆಯನ್ನು ಇತ್ಯುಳದಂತೆ ಹಿಡಿದಾಗಿತ್ತು. ನೈವೇದ್ಯವದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಕೆಳಗಡಲು ಬಾಗಿಪ್ಪಂತೆಯೇ ಉಸಿರು ನಿಂತು ಕಟ್ಟು ವಿಲ್ಲದೆಯೇ ಅಹಿರಾವಣನ ಕಥೆ ಮುಗಿಯಿತು.

ಕರುವಾಯ ಹನುಮಂತನು ಸುತ್ತಲೂ ಒಮ್ಮೆ ನೋಡಿ, ಅಹಿರಾವಣನ ಕಳೇಬರವನ್ನು ಗರ್ಭಗುಡಿಯ ಕತ್ತಲೆಯ ಮೂಲೆಗೆ ಒದ್ದು ರ್ಘಾದಿಸಿ ಅದೇ ಸೌಮ್ಯಗಂಭೀರ ಧ್ವನಿಯಿಂದ, "ಮೈರಾವಣಾ, ಈಗ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರನ್ನು ಒಳಗೆ ಕಳುಹಿಸು. ನನ್ನ ಪ್ರಿಯಭಕ್ತನಾದ ಅಹಿರಾವಣನು ಮಂತ್ರವನ್ನು ಹೇಳಿ ಅವರ ಕೈಯಿಂದಲೇ ನನ್ನನ್ನು ಅರ್ಚನೆ ಮಾಡಿಸಬೇಕು" ಎಂದು ಕೂಗಿ ಹೇಳಿ, ಬಾಗಿಲಿನ ತಾಳವನ್ನು ತೆಗೆದಿಟ್ಟನು.

ಅದರಂತೆ ಮೈರಾವಣನು "ನಿನ್ನ ಚಿತ್ತದೇವಿ!" ಎನ್ನುತ್ತ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರನ್ನು ಗರ್ಭಗುಡಿಯೊಳಗೆ ದೂಡಿದನು. ಕಾಳೇವಿಗ್ರಹದ ಹಿಂದೆ ಅಡಗಿದ್ದ ಹನುಮಂತನು ಸಣ್ಣ ಸ್ವರದಿಂದ "ರಘುವೀರರೇ, ಮೊದಲು ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿ ತಾಳಜಾಕಿ ತಯಾರಾಗಿರಿ" ಎಂದನು ಕಾಳೆಯೇ ಹೇಳಿದಂತೆ.

ಆ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ಅಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ರಾಮನನ್ನು ನೋಡಿದನು. ರಾಮನು ಮಂದಹಾಸ ಮಾಡಿ "ಇನ್ನೂ ನಿನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲವೇ? ಮೊದಲು ಬಾಗಿಲು ಭದ್ರಪಡಿಸು" ಎಂದನು.

ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿ ತಾಳಜದಿದ ಕೂಡಲೇ, "ಇನ್ನೂ ವಿಗ್ರಹದ ಹಿಂದೆ ಬನ್ನಿ" ಎಂಬ

ಮಾತು ಹೊರಟಿತು. ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರು ಕಾಳೇವಿಗ್ರಹದ ಹಿಂದೆ ಹೋಗಿ ಹನುಮಂತನನ್ನು ನೋಡಿ ಅಕ್ಕಾನಂದಗೊಂಡರು. ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ಇನ್ನೂ ಸಂದೇಹ ದಿಂದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಮನು, "ಲಕ್ಷ್ಮಣಾ ಕಾಳೇದೇವಿ ತನಗೆ ಮದ್ಯದ ಅಭಿಷೇಕ ಬೇಡವೆಂದಾಗಲೇ ಗರ್ಭಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಹನುಮಂತನಿರುವ ನೆಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು" ಎಂದನು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ರಾಮನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಎದ್ದ ಹನುಮಂತನು ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರಿಗೆ ಕಾಳೇವಿಗ್ರಹದ ಮುಂದೆ ಪೂಜಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದ ಹೊಸ ಬಿಲ್ಲುಗಳನ್ನೂ, ಬಾಣಗಳು ತುಂಬಿದ ತೂಣೀದಗಳನ್ನೂ ತೋರಿಸಿದನು. ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಬಿಲ್ಲುಬಾಣಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು. ಹನುಮಂತನು ತನ್ನ ಶರೀರವನ್ನು ಬೆಳಸಿ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರನ್ನು ಭುಜಗಳ ಮೇಲೆ ವಿರಿಸಿಕೊಂಡು, ವಿಗ್ರಹದ ಮುಂದೆ ರಾಕ್ಷಸರಿಗಾಗಿ ಒಟ್ಟಿಲ್ಲ ಅವ್ಯೂ ಬಾಣ

ಗಳನ್ನೂ ಕಟ್ಟುಕಟ್ಟಿ ಎತ್ತಿಕೊಂಡನು. ಆ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಗರ್ಭಾಲಯದ ಹೊರಗೆ ರಾಕ್ಷಸರು ಭಾರಿ ಕೋರಾಹಲ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ರಾಮ ಲಕ್ಷ್ಮಣರ ಬರಿಯನ್ನೂ ಮೋಡಬೇಕೆಂದು ತುಂಬಾ ಆತುರವಾಗಿತ್ತು. ಬಲಿಗೆ ಗೊತ್ತು ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟ ಮುಹೂರ್ತ ದಾಟಿ ಹೋಗುತ್ತಿರಲು, "ಅಹಿ ರಾವಣಾ, ಅರ್ಚನೆ ಮುಗಿಸಿ ಬೇಗ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯಿರಿ!" ಎಂದು ಕೆಲವರು ಕೂಗಿದರು. ಅದರೂ ಗರ್ಭಗುಡಿಯೊಳಗೆ ಯಾವ ಸದ್ದೂ ಕೇಳಿ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅಹಿರಾವಣನು ಏಕೆ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯಲಿಲ್ಲ?

ಗರ್ಭಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಏನೋ ಮೋಸ ನಡೆದಿದೆ ಎಂಬ ಅನುಮಾನವು ಮೊದಲು ಕಂಟಕಿಗೆ ಮಿಂಚಿತು. ಆ ರಾಕ್ಷಸಿ ಬಾಗಿಲ ಸಂಧಿಯಿಂದ ಒಳಕ್ಕೆ ನೋಡಿದಳು. ಅವಳಿಗೆ ಅಭಿಮೇಷವಾದ ಸೂಚನೆಯೋ, ಅಹಿರಾವಣನು ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರಿಂದ ಅರ್ಚನೆ ಮಾಡಿ ಸುವ ಚಲನೆಯೋ ಕಂಡು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾದರೆ

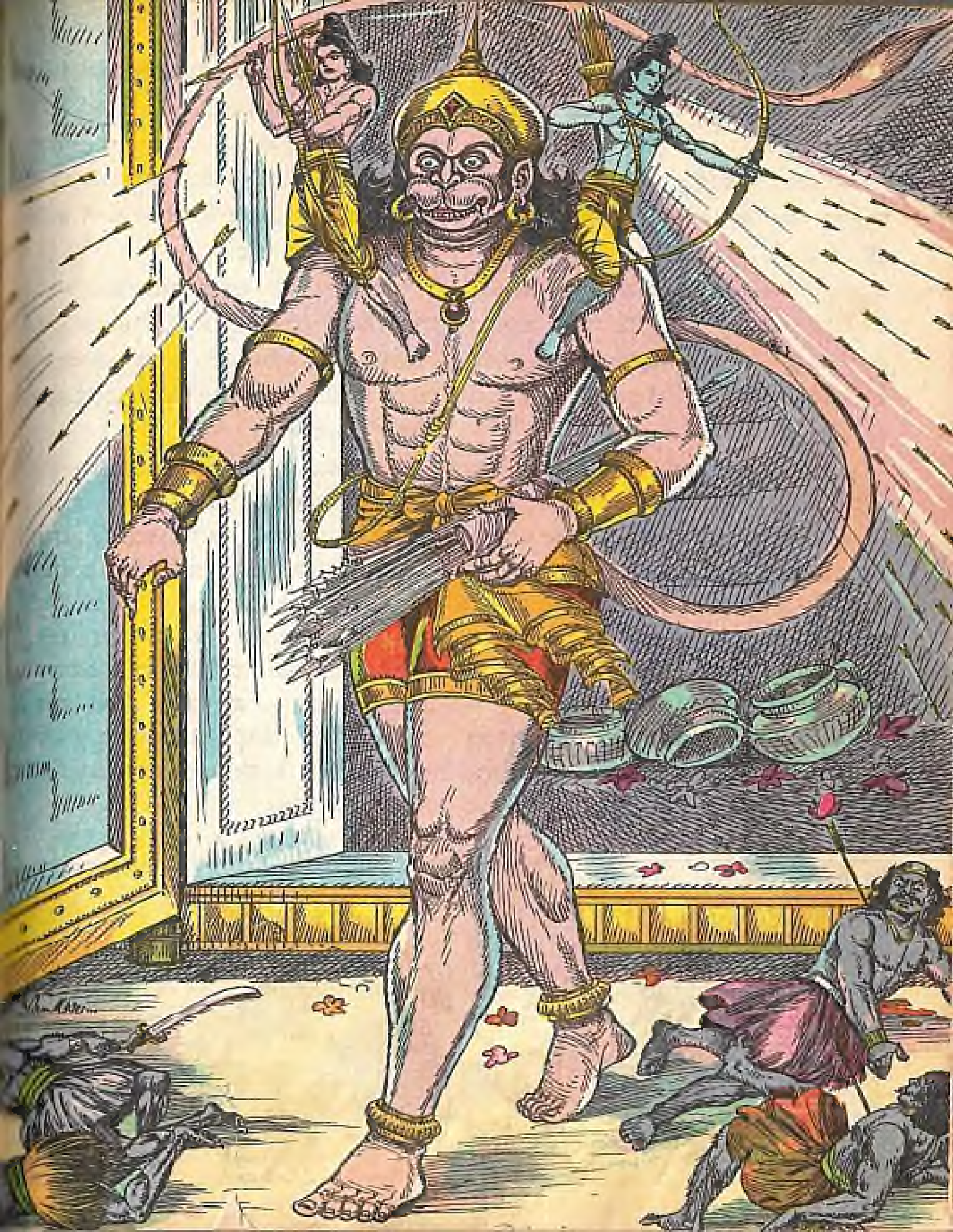
ಗರ್ಭಗುಡಿಯೊಳಗೆ ಯಾವನೋ ಅಪಾಯಕಾರಿ ಯಾದ ಶತ್ರುವು ಸೇರಬೇಕು!

ಈ ಅಲೋಚನೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಕಂಟಕಿ ಕಟ್ಟು ದನಿಯಿಂದ "ಹೋ!" ಎಂದು ಅರಚಿದಳು. ರಾಕ್ಷ ಸರು ಅವಳ ಸುತ್ತಲೂ ಕೂಡಿ, "ಏಕೆ ಹಾಗೆ ಕೂಗುವಿ? ನಿನಗೇನಾಯಿತು? ಒಳಗೆ ಏನನ್ನು ನೋಡಿದಿ? ಕಾಳೀಪಾತ ನಿಸ್ಸನ್ನೇ ಬಲಿ ಕೋರಿದಳೇ?" ಎಂದು ಮುಂತಾಗಿ ಕೇಳಿದರು.

ಕಂಟಕಿ ಕಂಪಿಸುತ್ತ ಇನ್ನಷ್ಟು ಕಟ್ಟು ಸ್ವರದಿಂದ, "ಅಯ್ಯೋ! ಮಂದಮತಿಗಳೇ! ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣದಿರೇ ದೊಡ್ಡ ಮೋಸವಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ರಹಸ್ಯಗಳನ್ನು ಶತ್ರುಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವಲೂಬ್ಬಳ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಆ ಚಂದ್ರಸೇನೆಯ ಶರೀರ ವನ್ನು ಹಣ್ಣು ಮಾಡಿದ ಹೊರತು ಗುಟ್ಟು ಹೊರಗೆ ಬಾರದು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಚಂದ್ರಸೇನೆ ಬಂಧಿ ಸಲ್ಪಟ್ಟ ಮಂದಿರದ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿದಳು.

ಕಂಟಕಿಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಕ್ಷಸರಲ್ಲಿ ಭೀತರಾಗಿ ಒಬ್ಬರ ಮುಖವನ್ನೊಬ್ಬರು ನೋಡ ತೊಡಗಿದರು. ಎನಿರುಬಹುದು ಒಳಗೆ? ಶತ್ರು ವೆಂದರೆ ಯಾರಾಗಿರಬಹುದು? ಹೇಗೆ ಬಂದಿರ ಬಹುದು? ಆ ಕಂಟಕಿ ಕೂಗಿದ ಹಾಗೆ ಗರ್ಭಗುಡಿ ಯೊಳಗೆ ಶತ್ರುವೆಂದರೇನು? ಮೈರಾವಣನು ಪಾಲಿ ಸುವ ಈ ವಾತಾಳ ಲಂಕೆಯೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಬಲ್ಲ ಶತ್ರು ಯಾರವನು?

ಮೈರಾವಣನು ಸೇವಕರಾಕ್ಷಸರನ್ನು ನೋಡಿ ಗರ್ಭಾಲಯದ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆರೆಯುವಂತೆ ಆಜ್ಞಾ ಪಿಸಿದನು. ಕೆಲಮಂದಿ ಧೈರ್ಯಶಾಲಿಗಳಾದ ರಾಕ್ಷ ಸರು ಗರ್ಭಗೃಹದ ಬಾಗಿಲ ಬಳಿಗೆ ನಡೆದರು. ಅವರು ಬಾಗಿಲಿನ ಮೇಲೆ ಕೈಹಾಕುವುದರೊಳಗೆ, ಒಳಗಿದ್ದ ಹನುಮಂತನು, ಬೆಟ್ಟಿಗಳು ನಡುಗುವ ಹಾಗೆ ಸಿಂಹನಾದ ಮಾಡಿ, ಬಾಗಿಲು ಮುರಿದು

ಹಾರುವ ಹಾಗೆ ಕಾಲಿನಿಂದ ಒದ್ದು ಹೊರಗೆ ಬಂದನು. ಈ ಆಘಾತಗಳಿಂದ ಅನೇಕ ರಾಕ್ಷಸರು ಮಗುಚಿ ಬಿದ್ದರು.

ಉಗ್ರಹನುಮಂತನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ರಾಕ್ಷಸರ ಸಮೂಹದಿಂದ "ಮೋಸ! ಮೋಸ! ಫಾತ! ಫಾತ್!" ಎಂಬ ಕೂಗುಗಳಿದ್ದುವು. ಹೊರಗೆ ಬಂದ ಕ್ಷಣದಿಂದಲೂ ಹನುಮಂತನ ಭುಜದ ಮೇಲಿದ್ದ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರು ಎಡಬಿಡದೆ ಬಾಣದ ಮಳೆಯನ್ನೇ ಸುರಿಸತೊಡಗಿದರು. ರಾಕ್ಷಸರು ಹಾಹಾಕಾರ ಮಾಡುತ್ತ ಚೆಲ್ಲಾಚಿದರಾಗಿ ಓಡಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು: ಸಾಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ಕಾಳಿಕಾಲಯದ ಮುಂದೆ ನಿಂತಿದ್ದ ಮೈರಾವಣನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದ ಕೋಪೋಗ್ರ ಹನುಮಂತನನ್ನೂ, ಅವನ ಭುಜದ ಮೇಲೆ ಧನುರ್ಧಾರಿಗಳಾಗಿ ವಿಜೃಂಭಿಸುವ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರನ್ನೂ ನೋಡಿ, ಬೇರೆ ಉಪಾಯವಿಲ್ಲದೆ ಹೂಂಕಾರ ಮಾಡಿ, ತಾನೂ ಯುದ್ಧಸನ್ನದನಾದನು. ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿಯೂ ಭಾರೀಬಿಲ್ಲು ಎದ್ದಿತು. ತೀವ್ರವಾದ ಕಣೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸತೊಡಗಿದನು.

ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರು ಇಮ್ಮಡಿ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಮೈರಾವಣನ ಮೇಲೆ ಬಾಣಗಳನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದರು. ಆ ಬಾಣಗಳ ಪೆಟ್ಟಿನಿಂದಾದ ಗಾಯಗಳಿಂದ

ನಲಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದ ಒಂದೊಂದು ರಕ್ತದ ಬಿಂದುವಿನಿಂದಲೂ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬ ಮೈರಾವಣನಂತೆ ಎದ್ದು ಯುದ್ಧಮಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಅವರು ಕೂಡಾ ಮೈರಾವಣನಂತೆಯೇ ಹುಂಕಾರಮಾಡಿ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರ ಮೇಲೆ ಬಾಣ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಅನೇಕ ಮುಂದಿ ಮೈರಾವಣರಿದ್ದರು.

ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಆಶ್ಚರ್ಯಚಕಿತರಾದ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರು ಹನುಮಂತನೊಂದಿಗೆ, "ಹನುಮಂತಾ, ಇದೇನು ವಿಚಿತ್ರ! ಇಷ್ಟಾಮುಂದಿ ಮೈರಾವಣರನ್ನು ರಕ್ತದ ಬಿಂದು ನಲಕ್ಕೆ ಬೀಳದಂತೆ ವಧಿಸುವುದು ಹೇಗೆ?" ಎಂದರು.

ಆಗ ಹನುಮಂತನಿಗೆ ಸುವರ್ಚಲಾದೇವಿ ಹೇಳಿದಂತೆ ಚಂದ್ರಸೇನೆಯ ನೆನಪು ಬಂದಿತು. ಹನುಮಂತನು ಒಂದೆರಡು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ, ಆ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರಿಗೆ ಹೇಳಿ, ರಿವ್ವನೆ ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಹಾರಿ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರನ್ನು ಎತ್ತರವಾದೊಂದು ಬೆಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ಇಳಿಸಿದನು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಹನುಮಂತನು ಚಂದ್ರಸೇನೆಯ ಮಂದಿರದ ಕಡೆಗೆ ವೇಗವಾಗಿ ಓಡಿದನು. ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರು ಆ ಪರ್ವತದ ಮೇಲೆ ನಿಂತು, ಲಕ್ಷಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಬಂದಿದ್ದ ಮೈರಾವಣರ ಗುಂಪಿನ ಮೇಲೆ ಒಂದೇಸಮನೆ ಬಾಣ ಪ್ರಯೋಗ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು.

